

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДОНАЛД УЕСТЛЕЙК

БАНДА

Непредсказуем сюжет и неповторима развръзка. Никои не пише комични криминалета по-добре от Доналд Уестлейк.

Публишърс Уикли

ДОНАЛД УЕСТЛЕЙК БАНДА

Превод: Петко Петков

chitanka.info

В комичните кримки на Доналд Уестлейк престъпният свят се преобръща с краката нагоре. Лошите стават добри, добрите леко се подхлъзват и Бог да е на помощ на нещастниците, приклепени между крадеца Джон Дортмундър и злощастната съдба.

Този път изпеченият, но често губещ мошеник Дортмундър трябва да извърши невъзможно престъпление. Престъпление, с което не иска да се захваща... Но го шантажират, а както е известно шантажът прави чудеса...

Оставен без избор, Дортмундър събира своята винаги готова за подвизи банда и заедно се впускат в опасно преследване на отдавна изгубен шах с фигури от злато и скъпоценни камъни, който е бил предназначен за подарък на последния цар от династията Романови.

От мига, в който Дортмундър посяга към първата си пешка, всичко е срещу него. Историята на безценния шах е в състояние да обърка и най-добрата стратегия. Успехът съвсем не е сигурен, но Джон Дортмундър поне е упорит и с някой и друг гамбит е в състояние да налучка матиращия ход.

На Лари Кирибаум — добре дошъл при нас.

ПЪРВА ЧАСТ

КОНСКИ ГАМБИТ

Онази ноемврийска сряда вечер Джон Дортмундър излезе с облекчение от „Правостоящи“, влезе обратно в „Оу Джей Бар енд Грил“ на Амстердам Авеню и просто не повярва на ушите си. В заведението цареше мъртвешко мълчание. Поне в сравнение с глъчката, която бе оставил на излизане. Тишина. Ни думичка, ни цък. Нищо. Редовните посетители стискаха здраво чашите по барплота и очевидно се опитваха да медитират, докато случайните посетителки предимно съзерцаваха маникюра си. Дори Анди Келп, с когото допреди малко пиеха бърбън в дъното на бара и чакаха да довтасат другите от групата, седеше вгълбен и като че ли се опитваше да измисли рядка рима. С една дума, клиентите на заведението рецитираха нескончаеми монолози наум.

На Дортмундър му трябваха едно цяло и шест седемнадесети секунди, за да отгатне какво се е променило в негово отсъствие. В едно от рядко използваните странични сепарета, най-близкото до входната врата, се мъдреше непозната персона с висока стъклена чаша, пълна с лед и безцветна течност с мехурчета. Значи газирано. Значи безалкохолно. Персоната бе мъж на около четиридесет и пет, който явно все още ползва баба си за фризьор. Сериозната му и леко незаинтересована физиономия подсказваше, че новодошлият не е зает с беззвучни монолози, а по-скоро с напрегнато подслушване.

Следователно — ченге. И то ченге, облечено в собствената си представа за цивилни дрехи — в случая с излъскано от носене черно сако, изумруденозелено поло и сив панталон, прекалено възрастен, за да помни какво е ръб. Личеше, че непознатият е поддръжник на широко разпространеното сред ченгетата схващане, че мъжът задължително трябва да натрупа приличен слой мазнина около талията и да заприлича на чувал с картофи. Може би подобна талия е нужна, за да се носи полицейският колан, а може би просто ченгетата вярват, че чувалите с картофи всъщност са доста секси.

Дортмундър тръгна покрай барплота и извитите над него гърбове на монологичните клиенти и в този миг се случиха две твърде

обезпокоителни неща. Първо, сериозното изражение на ченгето в сепарето стана още по-незаинтересовано, погледът — още по-разсеян, а движението, с което поднесе напитката към устните си, съвсем небрежно и премерено.

„За мен е!“, изкрещя наум Дортмундър, без да показва външно каквото и да било. Поне се надяваше да е така. „За мен е дошъл, мен търси, в моя чест се е наконтил така“.

Второто, което се случи, бе, че Анди Келп се вдигна от мястото си на барплота с отрепетирано изражение на крадец след работно време, взе чашата и бутилката — общата им бутилка! — и се настани в най-близкото сепаре, без да хвърли и поглед встрани. Сякаш там щеше да му е по-удобно. На всичкото отгоре изпружи крака под масата и ги подпря на отсрещната пейка, за да е сигурен, че хем ще му е удобно, хем ще е сам.

„Всички знаят, че куката е тук заради мен“, реши Дортмундър. Дори и Роло, тлъстият барман, който в момента бе обърнал гръб на всички и старателно пишеше върху огледалото „НЕ ПРИЕМАМЕ КУПОНИ ЗА ХРАНА“, се бе сковал така издайнически, че на всеки да стане ясно заради кого се е домъкнал капитан Безалкохолно, а именно — заради току-що появилия се Дортмундър.

Първата хрумнала му мисъл бе: „бягай“. Втората: „няма как“. Единственият изход се намираше зад левия лакът на ченгето — с други думи — безнадеждно. Може пък да се върне в „Правостоящи“, да седне там и да изчака ченгето да се разкара? Не, онзи сигурно просто щеше да се домъкне след него и да го заговори.

А защо пък да не се скрие в „Седящи“? Не, и така нямаше да стане. Куката несъмнено щеше да го последва и там.

„Каквото и да е — помисли си Дортмундър, ще трябва да се оправя някак. Но не и без питието“.

И така, без никаква пауза в собствения си беззвучен монолог, той се насочи към барплота и далечната чаша, която обаче си струваше усилието. След миг ченгето му даде знак. Не го посочи с пръст, нито пък го изглежда втренчено или пък му викна: „ей, ти“. Нищо подобно. Просто вдигна чашата си, подсмихна се на безцветното съдържание в нея и я остави обратно на масата, загледан в нищото. Това бе всичко, но посланието се стори на Дортмундър по-ясно от надписа на

огледалото над бармана. Ченгето му каза: „Ела при мен, седни за малко, дай да се запознаем“.

Добре, но първо важната работа. Дортмундър се добра до чашата си, видя, че питието на дъното ѝ не е достатъчно да удави и комар, изля го в гърлото си и се обърна безпомощно към сепарето с празна чаша в ръка. По пътя се спря до масата на Анди Келп и без да го погледне, напълни чашата си от общата бутилка — тяхната бутилка! Анди Келп не му обърна абсолютно никакво внимание и Дортмундър провлече крака до сепарето на Гадняра и се поинтересува:

— Свободно ли е?

— Разполагай се — отвърна ченгето с дълбок, плътен глас. Току-виж излязло, че пее псалмите Божии на неделната служба в квартала.

Е, Дортмундър приседна на отсрещната пейка и разположи коленете си далеч от вражеските, след което надигна глава и се подкрепи с малко бърбън. През това време онзи успя да извади от джоба си малко картонче и да го бутне насреща му.

— Да се представя.

Личеше, че е доволен от себе си, макар че не се ухили или нещо такова.

Дортмундър се наведе над визитката, без да я докосва. Беше в цвят на слонова кост, а в средата ѝ пишеше с изчанчен светлосин шрифт:

ДЖОНИ ЕПИК
Под наем

В десния долен ъгъл се мъдреха адрес и телефон:

Ул. „Източна 3-та“ № 598 Ню Йорк 10009 917-555-
3585

Източна трета? Зад реката? Че там живеят ли хора? Онази част на Манхатън бе ролкова отдалечена, че едва ли не ти трябва виза за там, а дори и да ти се прииска да идеш, просто няма за какво.

Освен това телефонът бе мобилен с код за Манхатън. Следователно този Джони Епик може и да казва, че е на Източна трета 598, но ако му звъннеш и ти вдигне, току-виж се е оказал в Омаха, кой ти знае?

Имаше обаче нещо по-важно от адреса и телефона, а именно надписа под името — „под наем“. Дортмундър се помръщи срещу визитката още известно време, извъртя очи, без да вдига глава, и изглежда Джони Епик или който бе там насреща му.

— Значи не си ченге?

— От седемнадесет месеца — осведоми го Епик и сега вече се подсмихна. — Навъртях двайсетте годинки, сдадох снаряжението и реших да се пробвам на частно.

— Хм — забеляза Дортмундър. Явно е по-лесно да извадиш ченге от полицията, отколкото да извадиш полицията от ченге.

Бившето ченге насреща му направи нещо типично полицейско — бръкна във вътрешния джоб на омазненото си сако, издърпа цветна снимка, около два пъти по-голяма от визитката, и я подреди до нея с думите:

— Кво ще кажеш за това?

На снимката се виждаше мръсна запусната задна уличка, подобна на стотици задни улички, с наредени по нея нестройни тухлени сгради и задни изходи на магазини. Виждаше се още някакъв тип, понесъл с две ръце компютър, близо до един от задните изходи. Човекът бе облечен изцяло в черно, превит над компютъра, сякаш ужасно му тежи.

Дортмундър хвърли бегъл поглед на снимката, поклати глава и промърмори извинително:

— Съжалявам, за пръв път го виждам този.

— Напротив, виждаш го всяка сутрин, докато се бръснеш — поправи го Епик.

Дортмундър се намръщи. Това някакъв номер ли беше? Наистина ли на тази снимка бе той? Опита се да се разпознае в прегърбената фигура, която приличаше повече на черна запетайка върху тухлената стена, и каза:

— Какво става тук?

— Тук говорим за пресечката на гърба на „Ейченаар блок“ — обясни Епик. — Неделя следобед е, не е време за подаване на данъчни

декларации, така че са затворени. Задигнал си четири компютъра от сградата, не помниш ли?

Смътно. Работата е толкова досадно нещо, че в края на краищата всичко ти се слива. С всяка работа е така.

— Не може да съм аз — предпазливо отвърна Дортмундър.

— Слушай, Джон — подхвана Епик, но се спря, за да се направи на любезен. — Нали няма проблем да ти викам Джон?

— Принципно няма.

— Хубаво. Работата е там, Джон, че ако исках да дам някакви улики срещу теб, да речем, на бившите си колеги, вече отдавна да си сменил костюма си с раиран. Нали се сещаш?

— Не — отвърна Дортмундър.

— Според мен пък е ясно като бял ден — възрази Епик. — Едната ръка мие другата.

Дортмундър кимна. Опитва се да посочи снимката с брадичка и каза:

— Тази ръка коя е?

— Това, което ти трябва, Джон, е...

— Негативът, предполагам.

Епик тъжно поклати глава.

— Съжалявам, Джон. Снимката е дигитална. Ще остане на компютъра вовеки веков. Компютър, който няма да отнесеш никъде, дори и на твоя приятел прекупвача, Арни Олбрайт.

Дортмундър изненадано повдигна вежди.

— Май знаеш много.

— Плашиш ли ме, Джон? — Епик се намръщи.

— Не! — отвърна сепнато и почти смутено Дортмундър. — Исках да кажа — заекна той, — че знаеш толкова много, че чак се чудя как е възможно да знаеш толкова много, така де, за какво ти е да знаеш толкова много за мен. Това е. Не че знаеш прекалено много. Толкова много. Знаеш толкова много, въъ, господин Епик.

— Значи всичко е наред — успокои се Епик.

В този момент входната врата до сепарето се отвори и влязоха двама души и малко хладен въздух от улицата. Дортмундър стоеше с лице към вратата, докато Епик гледаше барплота, но дори и да разпозна някои от новодошлите, Дортмундър не го показва. Епик също не даде вид да е забелязал току-що влезлите клиенти.

Първият клиент бе мъж с глава като морков и невъзмутима нахакана походка. Приличаше на тип, който само търси с кого да се заяде. Другият, по-млад, изглеждаше едновременно припрян и предпазлив, сякаш е гладен като вълк, но не е съвсем сигурен какви точно звуци се чуват откъм кухнята.

Двамата забелязаха Епик едва след като входната врата хлопна зад гърба им. Видът му като че ли ги смути за част от секундата, но те продължиха да вървят спокойно и равномерно. Подминаха сепарето на Анди Келп, без да дадат признаци, че го познават, а той им отвърна със същото, след което се насочиха към ъгъла на барплота и изчезнаха от поглед в посока „Правостоящи“ и „Седящи“ и телефонната кабина в дъното на помещението.

Дортмундър се надяваше, че Епик не е обърнал внимание на влизането и излизането на двойката. Опитва се да се пребори с нервния си стомах и да продължи разговора с не толкова нервен тон:

— Искам да кажа, че въпросът ми е напълно сериозен. Знаеш толкова неща за мен, имаш снимката и тъй нататък. Накъде биеш?

— Ето каква е работата, Джон — отвърна Епик. — Един клиент ме нае, за да взема някои неща.

— Да вземеш някои неща.

— Точно така. Поогледах се значи, прелистих арестантските досиета, този правил това, онзи — онова. Още мога да се ровичкам из архивите, знаеш. Та в крайна сметка реших, че ти можеш да ми помогнеш да взема тези неща.

— Скъсах с миналото — осведоми го Дортмундър.

— Сдобрете се — предложи Епик. — Помири се с миналото. — Дръпна снимката, плъзна я обратно в самото и побутна визитката към събеседника си. — Ела в офиса ми утре в десет сутринта, ще те срещна с клиента и той ще ти обясни за какво точно иде реч. Ако пък решиш да не дойдеш, може би някой ще дойде при теб.

— Хмм — отвърна Дортмундър.

Епик се изправи, кимна, усмихна се дружелюбно и добави:

— Предай много поздрави на приятеля ти Анди Келп. Утре сутрин обаче искам да видя само теб.

Бившето ченге се извърна и напусна заведението, а след него, на мястото на Дортмундър, остана една човешка развалина.

По някое време Дортмундър успя да успокои дишането си и се извърна към сепарето на Келп, но той вече бе отишъл в задната стая. Знаеше, че сега трябва да се присъедини към останалите там и вместо да говорят по обичайните въпроси — да дава цял куп обяснения. Не му харесваше особено.

Обърна се на другата страна към улицата и се замисли какво да прави, когато в заведението се вмъкна друг клиент, който нямаше как да остане незабелязан. Огромен. Истински исполин. Можеше да се оприличи на онази част от космическите ракети, която пада в океана, далеч от всичко живо. Представете си я с мека шапка. Тоалетът включваше още вълнено палто, изработено от доста метри плат, и черен пуловер с висока яка, от която, като планинско било, изникваше главата.

Гигантът спря на входа и сбърчи косматите си вежди към сепарето на Дортмундър.

— Видях те да говориш с ченге.

— Здравсти, Малкия. — Колкото и невероятно да звучи, чудовището се подвизаваше под това име. — Вече не е ченге. Пенсioniрал се е преди седемнадесет месеца. Навъртял двайсетака, сдал снаряжението и решил да се пробва на частно.

— Няма частни ченгета, Дортмундър — заяви Малкия. — Ченгетата са част от системата. Системата не работи на частно. Ние сме частниците.

— Ето му визитката — защити се Дортмундър и подаде картончето.

Малкия взе картичката с огромната си лапа и прочете на глас:

— Под наем. Ха. Вярно, че има частни ченгета, но този не е такъв, нали?

— Не ми се вярва.

Малкия му върна картичката много внимателно и добави:

— Е, Дортмундър, винаги съм казвал, че си чешит.

— Не съм отишъл аз при него, Малкия — изтъкна Дортмундър.
— Той дойде при мен.

— Но фактът си е факт — възрази Малкия. — Дошъл е при теб. Не при Анди, не при мен, а при теб.

— Такъв ми е късметът — отвърна горчиво Дортмундър.

— Ченге, което не е ченге — замисли се Малкия. — Наемаш го като кола. И какво, искаше просто да си побъбрите, така ли?

— Хич не е смешно, Малкия — каза Дортмундър.

— Бях в една лимузина отвън — обясни Малкия, който предпочиташе да се придвижва с огромни коли заради размера си — и те гледам тук. Викам си — може пък Дортмундър и куката да искат да са си само двамката. После влизат Стан и Хлапето, няма здравей-здрости, нищо. Най-сетне ченгето излиза и се оказва, че просто минал да ти остави визитка и да каже, че се е хванал с бизнес, в случай че ти потрѣбва ченге под наем.

— Не е ченге, Малкия — повтори Дортмундър. — Махнал се е преди седемнадесет месеца.

— Тези работи не стават така бързо — продължи да разсъждава Малкия. — Мен ако питаш, са необходими около три поколения.

— Може и да си прав.

— За пореден път — отбеляза Малкия. — И какво, ще ми кажеш ли за ченгето, Дортмундър?

— Първо трябва малко да премисля нещата — отвърна Дортмундър. — Честно казано, в момента не ми е до мислене.

— Добре, значи друг път — каза Малкия.

— Да, знам — съгласи се Дортмундър с въздишка. — Знам, че ще има и друг път.

Малкия се огледа.

— Май всички са отзад, а?

— Да, влязоха в стаичката.

— Може би и ние трябва да направим така — продължи Малкия.
— Дай да видим какво е намислил Стан. На шофьорите не им идват често идеи — допълни той и изгледа Дортмундър отвисоко. — Идваш ли?

Дортмундър въздъхна за втори път днес и поклати глава.

— Май ще пропусна, Малкия. Този тип ми развали настроението, нали се сещаш?

— Не съвсем.

— Мисля си — обясни Дортмундър, — че трябва да си ида
вкъщи. Просто да се прибера.

— Ще ми липсваш — каза Малкия.

— Е, Джон, какво мислиш да правиш? — попита Мей на закуска.

Дортмундър прекара нощта зле и на закуска разказа на вярната си спътница Мей всичко за срещата с Джони Епик, под наем. Масата бе отрупана с обичайните неща — корнфлейкс, мляко и захар. Тя го изслуша с широко отворени очи, без да обръща внимание на половинката грейпфрут и черното кафе пред себе си. Сега искаше да знае какво смята да прави.

— Струва ми се, че нямам особено голям избор, Мей.

— Нали каза, че вече не бил ченге?

— Да, но все още поддържа връзките си там — обясни Дортмундър. — Само да щракне с пръст и онези ще скочат.

— Значи трябва да идеш.

— Даже нямам идея как се стига дотам — замрънка Дортмундър. — Сещаш ли се къде е Трета улица? Какво да хвана, ферибот ли?

— Сигурно има автобуси — отвърна Мей. — Може би през Четиринадесета. Мога да ти дам картата си за градския транспорт.

— И пак ще трамбовам сто часа — продължи да мрънка Дортмундър. — Докато се завлека от Четиринадесета до Трета.

— Все пак надали си струва да откраднеш кола за това, нали?

— Така е, права си.

— Особено пък ако си тръгнал на среща с ченге.

— Пенсионирал се е преди седемнадесет месеца.

— Да бе, да — отвърна Мей.

Автобусът не се оказа толкова лош вариант, особено пък след като Дортмундър и шофьорът измислиха как да пхнат магнитната карта за градската мрежа на Мей в тесния процепа на четеца. Возилото бе тип „хармоника“ и Дортмундър успя да си намери място в задната част до прозореца. Настани се, автобусът изпъшка, отдели се от тротоара, а Дортмундър се зазяпа през прозореца към новия свят, открил се пред погледа му.

За пръв път отиваше толкова на изток по Четиринадесета. Ню Йорк не е разделен на квартали като повечето градове. Съставните му

части могат да се определят като отделени едно от друго села, някои от които се намират на различни континенти, други живеят в различни епохи, а повечето са във война помежду си. Английският не е основен език в много от тях, но слава Богу латиницата все още някак си удържа първенството.

Дортмундър продължаваше да зяпа през прозореца и да се опитва да влезе в крак със селото, през което се движеше автобусът. Никога не бе ходил в България всъщност, никой не го бе канил там, но му се струваше, че малък планински град в тази страна трябва да изглежда точно по същия начин. Ако въобще в България има планини.

След известно време забеляза, че пейзажът вече не подскача весело край прозореца, а се е кротнал и не мърда. Дортмундър се огледа и откри, че останалите седалки в автобуса са празни, а шофьорът се е извърнал на седалката си далеч напред и му крещи. Дортмундър се опита да се съсредоточи и разшифрова крясъците.

— Последна спирка!

— Да, да, добре.

Махна за сбогом и слезе. Разходката по Трета улица оправда всичките му опасения, че ще е продължителна, но това не бе всичко. Дортмундър си отдели един час за нея, тъй като нямаше представа какви са разстоянията по тия краища, но подрани за крайната си цел с петнадесет минути. Помота се известно време, за да не се появи прекалено рано на срещата.

Е, допълнителната разходка поне го ориентира къде се намира. Сградата, в която щеше да влезе, бе ъглова шестетажна тухлена постройка със занемарен вид. На приземния етаж се намираше гише за осребряване на чекове с надписи поне на сто различни езика. Прозорците на гишето бяха запречени от решетки, каквито сигурно монтират по клетките на горилите в зоопарка.

Входът откъм Трета улица представляваше зелена метална врата с вертикално разположени бутони за звънци. Някои от имената по малките хартиени етикети бяха на хора, други — на фирми. Всеки етаж имаше два апартамента или офиса, обозначение „Л“ и „Д“. До лаконичното „Епик“ се мъдреше означението ЗД.

Дортмундър отстъпи назад и огледа прозорците, зад които трябваше да се помещава ЗД. Бяха покрити с венециански щори,

обърнати така, че да гледат към небето, а не към улицата. Добре, значи петнадесет минути. Тръгна да се поразходи.

Извъртя две обиколки на сградата за десет минути в размишления как ли е „квартална бакалия“ на монголски, но му писна и натисна звънеца до табелката „Епик“ пет минути по-рано. Вратата почти мигновено издаде онова бръмчене, с което те пускат. Дортмундър я бутна и се озова в схлупено фоайе. Пред него се изпречиха стръмни стълби, а вдясно от тях миниатюрна кабинка на асансьор. Той избра асансьора и три етажа по-нагоре се озова в компанията на стълбите и две врати от опушено дърво, обозначени съответно ЗЛ и ЗД и украсени с месингови табелки.

Нов бутон. Натисна го и вратата тутакси отвърна с познатото бръмчене. Дортмундър скоро откри, че вратата се отваря навън, а не навътре, но бръмченето не бързаше и търпеливо го изчака да се сети как да влезе.

Апартаментът се оказа по-голям от очакваното. Отвън сградата изглеждаше така, сякаш е съставена от десетки малки стаички, за които най-доброто определение е „лабиринт“. Но не. Доста от вътрешните стени ги нямаше, подът бе застлан с тъмночервен килим, който обединяваше помещението, а пространството се разпределяше не от стени, а от мебели.

Дортмундър затвори вратата и се озова до малко дървено бюро, завъртяно странично, така че обитателят му да е в състояние да наблюдава едновременно вратата и офиса. Епик стоеше до бюрото, надянал дружелюбната си усмивка. Освен нея тази сутрин носеше поло в тон с килима, сив панталон с ластик на кръста вместо колан и обувки за голф в два цвята.

— Цепиш секундата, Джон — посрещна го Епик и протегна чепатата си длан. — Дай да ти стисна ръката, защото ставаме колеги.

Дортмундър повдигна рамене и протегна ръка.

— Добре — каза в опит да сведе колегиалните отношения до минимум.

— Да те представя — продължи Епик и се извърна, без да изпуска ръката на Дортмундър, което си бе доста неприятно — на шефа.

Дортмундър отвори уста да каже, че за пръв път чува да има шеф, но си замълча благоразумно и огледа останалата част от

помещението. Покрай дясната стена, под прозореца с венециански щори, които показваха ивици бледо есенно небе, имаше заседателна маса от бледо орехово дърво със заоблени краища и осем стола със синя тапицерия. Лявата стена бе сляпа, заради съседната сграда, и пространството до нея представляваше кът за разговори, оформен от две канапета с тъмносиня тапицерия, обградили ниска квадратна масичка със стъклен плот. Два стола, облежани на стената, стояха в готовност за по-многобройна аудитория. В дъното, зад къта за разговори, имаше кухненско пространство със семпла маса и шест стола. Оформлението на помещението се допълваше от пътечка за бягане и още няколко фитнес уреда, разположени отвъд заседателната маса. Подобна подредба съвсем не му се стори в стила на бивше ченге. Особено пък на бивше ченге с име Епик.

— Оттук, Джон. — Епик го поведе в орбита около бюрото си и се насочи към предния ляв ъгъл на помещението. Поеха към инвалидна количка, която бе така оборудвана с всякакви джаджи, че повече приличаше на космически кораб. Стоеше до ниската масичка, срещу сините канапета.

В количката бе настанен някой или нещо обуто с тежки черни обувки, черен панталон, наметнато с шал с индиански мотиви и с алена барета на главата. Изглеждаше голямо и меко, едва наместено в инвалидната количка. Погледът му се рееше право напред, без да обръща внимание на Епик, който водеше Дортмундър за ръка.

— Господин Хемлоу — каза Епик с глас, от който се бе изпарила цялата полицейска самоувереност. — Господин Хемлоу, специалистът е тук.

— Кажи му да седне. Ето там.

Гласът прозвуча като съскане на велосипедна гума, която изпуска съвсем лекичко. В първия миг Дортмундър си помисли, че господин Хемлоу сочи канапето от лявата си страна с пилешки крак, но това всъщност му бе ръката.

Като стана въпрос за ръце, Епик най-сетне пусна неговата и му махна да седне на канапето, а самият той мина зад инвалидната количка на господин Хемлоу и зае голямата част от отсрещното канапе, кръстосал крак връз крак. Опитваше се да демонстрира колко непринудено се чувства, но не му се удаде.

Дортмундър послушно зае място вляво от господин Хемлоу, наведе се напред, отпусна ръце на коленете си, погледна господин Хемлоу право в очите и попита направо:

— Как я караш?

— И по-добре съм бил — изсъска велосипедната гума.

Дортмундър не се усъмни и за миг в правотата на думите му. Погледнат отблизо, господин Хемлоу имаше поне седем-осем различни проблема. Малка пластмасова тръбичка, закрепена зад ушите му, влизаше в ноздрите и го снабдяваше с кислород. Лицето и вратът и очевидно всичко друго, освен пилешките ръце изглеждаха подпухнали и подути, сякаш човекът бе наpomпан в опит да се разреши проблемът със спуканата велосипедна гума. Господин Хемлоу имаше малки зли очички с воднистосини ириси, които в комбинация с алената барета му придаваха вид на ястреб в убийствено настроение. Малкото извадена на показ плът бе с морав цвят, сякаш някой е забравил бледия господин Хемлоу цял ден без чадър на плажа. Седеше в отвратителна поза — с изпъчени гърди и подпряна върху тях двойна брадичка. Що се отнася до тялото — то наподобяваше медицинска топка. Дясното, му коляно подскочаше непрестанно, сякаш в някой, вероятно последния минал живот е принадлежало на барабанист в рок банда.

Дортмундър все още изучаваше всяка от тези нелицеприятни подробности, а воднистите очи на господин Хемлоу му отвърщаха със същото, когато внезапно гласът на домакина го сепна:

— Какво знаеш за Първата световна война?

Дортмундър се замисли, после предположи:

— Спечелили сме я.

— Кой е изгубил?

— Другите. Не знам. Не съм бил там.

— Аз също — заяви господин Хемлоу и от гърлото му излезе нещо, което бе или смях, или предсмъртно хъркане, но по-скоро смях, тъй като той продължи да диша и да говори: — Баща ми обаче е бил. Участвал е във войната. Разказа ми всичко.

— Звучи интересно.

— Истинско просветление. Баща ми е продължил да се бие цели две години след края на войната. Какво ще кажеш за това?

— Изглежда, е бил доста боен тип.

— Не, просто е изпълнявал заповеди. И знаеш ли срещу кого се е бил?

— След като е свършила войната ли? — Дортмундър поклати глава и заключи: — Май не е много редно да се биеш.

— През 1917 — продължи господин Хемлоу — Съединените щати влизат във войната. В Европа тя вече се води от три години. През същата година избухва руската революция. Комунистите изхвърлили царя.

— Доста неща са станали значи — отбеляза Дортмундър.

— Британците... — каза господин Хемлоу и се изплю, въпреки че от устата му не излезе нищо. — Британците — повтори той — складирали огромно количество муниции в Мурманск. Това е едно отдалечено руско пристанище в Баренцово море, зад полярния кръг.

— Сигурно е голям студ — предположи Дортмундър.

— Това няма значение — отрязва го господин Хемлоу. — Работата е там, че след руската революция се наложило да държат Червената армия настрана от мунициите. Ето защо — забележи, че там не се е водила война и въобще всичко е било извън всякакви правила — баща ми и още няколкостотин американски войници и моряци били изпратени, за да помогнат на британците и да не позволят на проклетата Червена армия да пипне оръжието. Останали цели две години след като войната уж свършила. Изгубили триста души. Най-сетне, в края на 1920, американците се прибрали у дома. Те са единствената наша армия, която някога се е сражавала с руснаците на руска земя.

— За пръв път го чувам — каза Дортмундър.

— Малцина го знаят.

— Аз също го научих от господин Хемлоу — намеси се Епик, — а пък си мислех, че познавам историята.

— Американските войници — продължи господин Хемлоу с доволен, едва ли не горделив тон — са със сръчни ръце. Винаги е било така. На доста места в Америка изникват крадени вещи.

— Военна плячка — обясни Епик.

— Да, така му викат — съгласи се господин Хемлоу. — Значи към края на мисията един взвод американски войници, девет момчета, включително баща ми, и сержантът им Алфред Х. Нортууд, се натъкнали на нещо доста интересно в един пристанищен склад в

Мурманск. Намерили шах, подарък за царя от не знам кого си, който бил докаран с кораб в пристанището точно когато избухнала болшевишката революция. Момчетата за пръв път в живота си виждали толкова скъпо нещо.

— Шах — повтори Дортмундър.

— Фигурите били изработени от злато и инкрустирани със скъпоценни камъни. Сам човек не можел да го вдигне.

— А-ха — обади се Дортмундър, — такъв шах значи.

— Точно. Струвал милиони. В целия хаос на войната и революцията никой дори не подозирал за съществуването му и той си стоял опакован в дървен сандък.

— Звучи добре — каза Дортмундър.

— Повечето момчета в онзи взвод — обясни господин Хемлоу — били от Охайо и Мисури и се разбрали. Уговорили се, че ще пренесат шаха в Щатите и с парите ще осъществят мечтата си да направят верига радиостанции из Средния запад. Ако го бяха направили, са щели да умрат богати.

— А-ха — вметна Дортмундър, замислен над думичката „ако“.

— Сержант Нортууд — продължи господин Хемлоу — взел дъската от абанос и слонова кост. Едно от момчетата прибрало кутийката за фигурите, изработена от тиково дърво. Всеки от останалите осем, включително баща ми, се натоварил с по четири фигури, защото знаели, че няма да успеят да пренесат повече.

— Звучи добре — съгласи се Дортмундър.

— Прибрали се в Щатите — обясни господин Хемлоу, — уволнили се от армията и се срещнали с бившия сержант Нортууд в Чикаго. Всеки му дал своята част от плячката с уговорката, че той ще набави необходимите пари.

— А-ха — задоволи се да каже Дортмундър.

— Никога повече не видели Нортууд, нито пък шаха.

— Да ти кажа — обади се Дортмундър, — помислих си го от самото начало.

— Доста време го търсили — продължи господин Хемлоу. — През годините броят им намалявал. Накрая останали само баща ми и трима от приятелите му. Разбира се, всички разказали на синовете си историята и когато пораснахме, аз и още шест момчета отделяхме колкото можем от времето си в търсене на Нортууд и шаха. Така и не

открихме нищо. — Господин Хемлоу вдигна рамене или пък просто потръпна. — На поколението след нас вече не му пука. Стара работа. Двама от синовете от моето поколение все още са живи, но никой не е в състояние да продължи издирването.

— Този сержант Нортууд сигурно също вече не е между живите — отбеляза деликатно Дортмундър.

— Но шахът съществува — каза господин Хемлоу. — Момчетата се канели да кръстят компанията си „Радиостанции Цар“. Един от тях дори нарисувал доста сполучлив фирмен знак.

— А-ха — обади се Дортмундър с надеждата, че господин Хемлоу няма да му показва фирмения знак. Слава богу, оказа се прав. Вместо това господин Хемлоу наклони глава, воднистите му очи се вледениха и той каза:

— Аз съм богат. Не става въпрос за пари. Някой е ограбил мечтите на онези войничета.

— Да, съгласен съм — отвърна Дортмундър.

— Съвсем неочаквано — продължи господин Хемлоу, — изглежда, имам възможност да се разплатя за тази злина, ако поживея още известно време.

— Знаеш къде е шахът ли? — предположи Дортмундър.

— Вероятно. — Господин Хемлоу се отпусна в инвалидната си количка и скръсти пилешките си ръце върху шкембето. — Нека сега обаче поговорим за теб. Как ти беше името?

— Дидъмс — отвърна Дортмундър и примигна болезнено, защото мразеше този псевдоним, а той изникваше в ума му в най-неподходящите моменти като синдром на Турет^[1].

Господин Хемлоу го изгледа втренчено.

— Дидъмс?

— Уелско е.

— О-о.

— Джон използва доста широк набор от имена — включи се услужливо Епик. — Такава му е професията.

Възможно ли е кратуна, монтирана върху медицинска топка, да изглежда сърдита? Да.

— Разбирам — произнесе се господин Хемлоу. — Значи засега установихме, че името на този господин не е Дидъмс.

— Вероятно Дидъмс дори не е уелско име.

— Всъщност се казвам Джон — обясни Дортмундър.

Епик се усмихна и кимна.

— Вярно е. Нещо подобно на моето име. Никога ли не си бил Джони?

— Не — отвърна Дортмундър.

— Там ти е грешката — увери го Епик. — Нали ми видя визитката? Мислиш ли, че някой ще се впечатли, ако на нея пише „Джон Епик“?

— Разбирам — съгласи се Дортмундър.

— Естествено, че разбираш. Джони Епик. Струва си да познаваш такъв човек. Джони Китарата^[2].

— А-ха.

— Джони Куул. Джони Холидей. Джони Трабъл.

— Джони Белинда^[3] — обади се изненадващо господин Хемлоу.

На Епик не му се щеше да възразява на работодателя си, но и Джони Белинда не му хареса.

— Това е частен случай, сър — отбеляза той и бързо се извърна към Дортмундър, за да продължи с изреждането: Джони Роко. Джони

Тримейн. Джони Рино.

— Джони Мнемоник^[4] — предложи господин Хемлоу, който не даваше вид на киноман. По-скоро филмите идваха да видят него, отколкото той — тях.

— Сър, според мен този не е на нивото на останалите — позволи си да възрази Епик.

Дортмундър, който не ходеше на кино, освен ако вярната му спътница Мей не го заведе, все пак имаше нещо в главата и в този момент то му подсказа, че знае име на филм, който е достоен да попадне сред гореизброените:

— „Джони грабна пушката“^[5].

Домакините му не харесаха предложението.

— Джон, тук по-скоро имаме предвид Джони Юма, Джони Миднайт, Джони Джулитър, Джони Ринго.

— И Джони Апълсайд^[6] — добави господин Хемлоу.

— Това-а-а — излиза леко встрани, господин Хемлоу.

— Джони Кеш^[7]? — предложи Дортмундър.

— Джони Уокър — обяви господин Хемлоу.

— Черно или червено? — обърна се към него Дортмундър.

— О-о, черно, разбира се — възкликна господин Хемлоу. — Определено черно. Но въпросът не е там. — Той премести телесата си някъде в посока на Епик и каза: — Въпросът е, че ти гарантираш за този човек.

— Абсолютно — отвърна Епик. — Прерових цялата картотека на нюйоркската полиция, за да издира подходящ за нас човек измежду хората, които не броят дните си зад решетките. Джон със сигурност е най-доброто на пазара. Още щом отвори очи сутрин се заема с кражби и не спира, докато не се унесе в сън вечерта. През главата му не е минавала и следа от почтена мисъл. Ако мозъкът му бе изкривен още съвсем мъничко, сигурно щеше да става за тирбушон. В началото на кариерата си е прекарал известно време зад решетките, но опитът го е научил как да се пази. Гарантирам, че не може да му се има никакво доверие, и в същото време е най-завършеният нехранимайко в Ню Йорк.

— Е — каза Дортмундър, — това може би е малко преувеличено.

Епик не му обърна внимание и продължи да говори на господин Хемлоу:

— Вие ми имате доверие, а аз имам доверие на Джон. Нещо повече — вие знаете къде да ме откриете, а аз знам къде да намеря Джон. Той ще ни забие нож в гърба в мига, в който...

— Хей!

— ... реши, че може да го направи безнаказано. От друга страна обаче знае, че няма да му се размине, така че всички тук си имаме безгранично доверие.

— Чудесно — възкликна господин Хемлоу и наклони глава към Дортмундър в дисонанс с подскачащото си коляно, което очевидно само го разсейваше. — Видяното дотук ми харесва — отсъди той. — Изглежда, Джони е направил добър избор. Държиш се разумно и вярваш на собствената си преценка. Не си избухлив, но браниш територията си.

Дортмундър не помнеше някога да е съсредоточавал толкова внимание върху себе си. Не му се беше случвало дори и в съда. Започна да се огъва под напрежението. Да се поти. Цялата тая работа не му харесваше. Опита се да съкрати интервюто и каза:

— Значи искаш аз и още някой да вземем шаха и да го донесем, за да можеш...

— Още някой ли? — прекъсна го господин Хемлоу.

— Нали каза, че бил прекалено тежък за сам човек?

— А, да — съгласи се господин Хемлоу и пак се опита да кимне. — Баща ми наистина каза така навремето и се впечатлих. Не съм се замислял над практическата страна на въпроса, но, изглежда, си прав. А не можеш ли да го донесеш на няколко курса?

— Когато влизаш някъде с взлом — обясни Дортмундър и най-сетне се почувства в собствени води, — не е хубаво да правиш повече от един курс.

— Да, разбира се, имаш право — съгласи се господин Хемлоу и се обърна към Епик. — За колко време мислиш, че ще успееш да откриеш още един такъв?

— О, според мен Джон ще ни помогне. — И се ухили на Дортмундър. — Може би приятелят ти Анди ще свърши работа?

— Ами — отвърна Дортмундър — вероятно ще му се наложи да прегледа ангажиментите си за свободна дата, но ще поговоря с него. В такъв случай — продължи той към господин Хемлоу, — струва ми се, че остават, само още два въпроса.

— Така ли? — Господин Хемлоу наклони топчестата си глава. — И какви са тези въпроси?

— Първият е къде се намира шахът?

— Да, разбира се — отвърна леко нетърпеливо господин Хемлоу. — А вторият?

— Ами, може и да не изглеждам такъв човек — осведоми го Дортмундър, — но имам семеен герб.

— Така ли?

— Да. И на този герб е изписан девиз.

— Нямам търпение да го науча.

— *Quid lucrum istic mihi est.*

Господин Хемлоу присви очи и свирепият ястреб в него закръжи зловещо над стаята.

— Опасявам се, че латинският ми не е чак толкова добър.

— Каква ми е на мен далаверата — преведе услужливо Дортмундър.

[1] Неврологично заболяване, при което пациентът страда от множество двигателни и речеви тикове, които се появяват в детството и периодично се променят. В миналото синдромът е бил свързван предимно с неволните ругатни и неуместните коментари, които страдащите от него произнасят натрапчиво. — Б.пр. ↑

[2] Тук и по-долу става дума за герои от едноименни филми, най-вече уестърни и гангстерски. — Б.пр. ↑

[3] Джони Белинда — американски филм от 1948, за главната роля в който актрисата Джейн Уилман, по това време омъжена за Роналд Рейгън, печели Оскар. Режисьор Жан Негулеско. — Б.пр. ↑

[4] „Джони Мнемоник“ — американски филм от 1995 на режисьора Робърт Лонго с Киану Рийвс в главната роля. Действието се развива в бъдещето, където хората са способни да пренасят информация с помощта на мозъчни импланти. — Б.пр. ↑

[5] Американски пацифистки филм от 1971, в който останалият без крайници, слух, обоняние и зрение след Първата световна война главен герой все пак успява да обясни на лекарите, че иска или да го убият, или да го изложат на показ, за да демонстрира ужасите на войната. — Б.пр. ↑

[6] Американски филм на „Уолт Дисни“ от 1948, в който главният герой, фермер, вижда как съседите му отиват да покоряват Дивия запад и му се иска и той да направи същото. — Б.пр. ↑

[7] Джони Кеш (1932–2003) — американски кънтри и рок музикант, носител на няколко награди „Грами“. — Б.пр. ↑

Господин Хемлоу се разтресе от смях или поне се опита. Откъм главата му се разнесоха различни звуци, които, с помощта на усилвател, можеха и да минат за смях. Най-сетне каза:

— Предполагам, че далаверата ти може и да е милиони, при положение че успееш да се измъкнеш от нашия Джони. В противен случай получаваш скромна сума и то само ако си свършиш работата като добро момче.

— В добавка ще продължиш да си свободен като птичка — поясни Епик.

По всичко личеше, че тези двамата са просто евтини мошеници. Дортмундър и преди бе срещал хора с добри идеи, които имаха нужда от помощта, познанията и опита му, но не искаха да си платят за това. Или пък не искаха да платят достатъчно.

От друга страна, ако заявеше, че не е склонен да играе в отбора им, онази снимка с крадения компютър бе в състояние да се спусне по петите му и да го захапе за задника. Следователно засега щеше да последва съвета на господин Хемлоу да се държи като добро момче. Тези мисли го накараха да каже:

— При положение че не знам къде е стоката, нито пък как я пазят, нито каквото и да е друго за нея, нямам представа в какво ще се забъркам или какви разноски ще се наложи да направя, или пък дали не ми трябва повече хора или каквото и да е друго. Искам да кажа, че засега съм с вас, но Джони Епик твърди, че съм специалистът, който ви трябва, и в ролята си на специалист мога да реша, че работата е невъзможна или пък че крие прекалено голям риск за мен. В такъв случай ще ви го кажа и ще очаквам да ми се доверите.

Епик явно реши, че тази клауза от договора е прекалено неясно формулирана, и се намръщи, но господин Хемлоу каза:

— Струва ми се справедливо. Според мен задачата е достойна за уменията ти, но не представлява чак такъв риск, че да те накара да се откажеш от доходното начинание.

— Значи се разбрахме — потвърди Дортмундър. — Къде е стоката?

— Опасявам се, че ще се наложи друг да ти каже къде е — осведоми го господин Хемлоу.

На Дортмундър това последното въобще не му хареса.

— Искаш да кажеш, че са замесени и други ли? Останах с впечатление, че всички останали са мъртви или прекалено стари, или не им пука.

— С изключение на внучката ми — призна господин Хемлоу.

— Сега пък и внучка — изсумтя Дортмундър.

— Вярно е — съгласи си господин Хемлоу, — че поколението след моето не прояви никакъв интерес към откраднатия шах или към съсипаните мечти на дядовците си. Както казах, това им се стори стара работа. Фиона обаче, дъщерята на третия ми син Флойд, прояви изключителен интерес към историята с шаха, точно защото е история, а историята е нейната страст.

Дортмундър, чийто интерес към историята обикновено преминаваше с края на деня, не измисли нищо умно и се постара просто да внимава в разговора.

Това явно бе достатъчно, защото господин Хемлоу продължи почти веднага:

— Фиона, внучката ми, е адвокат и се занимава главно с недвижими имоти за една кантора в центъра. Както казах, прояви интерес към историята с откраднатия шах. Сама ме помоли да разкажа всичко, което си спомням от баща ми. Проведе самостоятелно разследване и откри шаха, или поне така смята.

— Смята — повтори Дортмундър.

— Е, разбира се, не го е виждала с очите си — каза господин Хемлоу. — Никой от нас няма да го види, докато не го донесеш.

— Внучката — включи се господин Епик — се задоволи с това да разреши загадката. За нея случаят приключи. Господин Хемлоу ѝ обясни за изгубените мечти на дядо и така нататък.

— В крайна сметка — продължи господин Хемлоу — тя се съгласи да си върнем шаха в името на добруването на семейството и на справедливостта.

— Разбрах — каза Дортмундър.

— Но тя има условия — предупреди го господин Хемлоу.

„В какво се забърках?“, помисли си Дортмундър, уплашен, че скоро ще открие отговора.

— Условия — повтори той.

— Без насилие — обясни господин Хемлоу.

— Аз също съм привърженик на ненасилието — увери го Дортмундър. — Пацифист съм по душа.

— Една от причините да те избира, Джон — включи се отново Епик, — е, че не си падаш много по битките.

— И по разрушенията — добави господин Хемлоу.

— По разрушенията? — повтори Дортмундър. — Е, понякога се налага да строшиш прозорец или да насилиш врата, но това не е насилие.

Господин Хемлоу явно се съгласи и каза:

— Сигурен съм, че Фиона няма да има нищо против. Ако искаш, можеш да го обсъдиш с нея.

— Значи ще се видя с тази Фиона — установи Дортмундър и се огледа. — А защо не е тук сега?

— Господин Хемлоу искаше да те провери — обясни Епик. — Да се увери лично, че съм направил правилен избор, преди да те изпрати на среща с внучката си.

— Така ли? — възкликна Дортмундър и се обърна към господин Хемлоу. — Е, как се представям? Какво установи проверката?

— Фактът, че споменах името на внучката си — каза господин Хемлоу, — означава, че съм съгласен с преценката на Джони.

— Приятно ми е да го чуя.

— Ще й звънеш ли, Джони? — попита господин Хемлоу.

— Разбира се. — Епик се изправи и се обърна към Дортмундър. — Можеш ли да се видиш с нея днес следобед, ако е свободна?

— Разбира се. В момента обмислям няколко възможности за работа.

— Може би вече си си намерил работа — ухили се Епик и добави: — Искаш ли да си запишеш адреса?

— Да — каза Дортмундър, — но нямам с какво.

— Не се притеснявай, аз ще ти го запиша.

Епик отиде до бюрото и седна. Порови във визитника си и после набра някакъв номер. Докато чакаше, започна да пише нещо на гърба

на една от визитките, спря за момент и набра още четири цифри. След като приключи с писането, каза:

— Фиона Хемлоу, моля. Джони Епик. — Последва нова пауза и после той отново заговори: — Здравей, Фиона. Джони Епик се обажда. Добре съм. Тук съм с дядо ти и човека, който ще ни помогне за вашия семеен проблем. Знам, че искаш да говориш него. Ами, този следобед, ако имаш малко свободно време. — Епик покри слушалката с ръка и се обърна към Дортмундър. — Проверява си графика.

— За днес следобед?

Епик вдигна пръст, изслуша гласа отсреща и каза:

— Да, трябва да е достатъчно. Чакай да видя дали може. — Отново закри слушалката с длан и се обърна към Дортмундър. — Може да те види днес следобед между четири и петнадесет и пет без петнадесет.

— Става — съгласи се Дортмундър. — Точно тогава имам свободен прозорец.

В интерес на истината, животът му съвсем не бе така добре организиран, но той знаеше, че има хора, които се движат по график.

Епик махна ръка от слушалката и каза:

— Ще дойде. Той е... изчакай малко. — Отново запуши слушалката и се обърна към Дортмундър. — Наистина ли настояваш да се представяш за Дидъмс?

— Не, разкарай го това име — отвърна Дортмундър. — Единственият, с който не исках да се запознавам, си ти, но вече е прекалено късно.

— Чудесно. Фиона, той се казва Джон Дортмундър и ще дойде да се видите в четири и петнадесет. Обади ми се, като приключите, става ли? Благодаря, Фиона.

Епик затвори, изправи се и отнесе на Дортмундър визитката, върху която бе написал следното:

Фиона Хемлоу

„Си енд Ай Интернешънъл Банк Билдинг“ Пето
авеню № 613

„Файнбърг, Клайнбърг, Райнбърг, Стайнбърг,
Уайнбърг и Кларк“ 27

— Двадесет и седем — каза Дортмундър.

— Наели са целия етаж. Имат поне сто адвокати.

— Всички ужасно се гордеем с Фиона — включи се господин Хемлоу. — Успя да постъпи в много престижна адвокатска кантора.

Дортмундър на няколко пъти през живота си бе имал работа с адвокати, но не можеше да окачестви никой от тях като „престижен“.

— Нямам търпение да се видим — каза той.

По време на закуска с майка си, която караше такси и се канеше да започне поредния ден в служба на неблагодарни клиенти, Стан Мърч си даде сметка за две неща. Първо, осъзна, че не е просто раздразнен от онова, което се бе случило, или по-скоро, не се бе случило предната вечер, а направо си е бесен. Нещо повече, че бесът му нараства с всяка минута. Второ, че човекът, виновен за всичко, е Джон Дортмундър.

В първия миг майка му не разбра за какво точно става въпрос и каза:

— Но той дори не е бил с вас.

— Точно там е работата.

Наложи се около седем пъти да ѝ обясни случая, докато майка му най-сетне прозре какво се опитва да ѝ каже, а то си бе чисто и просто като ченге след баня. Предната вечер в „Оу Джей“ се бяха стекли групичка хора, които от време на време си организираха сбирки. На тях се дискутираха разнообразни доходоносни начинания или работи и бе необходим поне един разговор, на който участниците да обсъдят дали предложената идея може да се превърне в реална операция и дали всички са склонни да участват, или не. Всеки от тях бе специалист в нещо — Малкия Бълчър например си го биваше да вдига обемисти и тежки предмети, докато самият той, Стан Мърч, караше колите. Специалността на Джон Дортмундър бе да начертае плана.

Стан Мърч рядко успяваше да спомогне начинанията с оригинална идея, но точно снощи имаше такава, и то добра. Ако Джон Дортмундър се бе появил, със сигурност щеше да схване за какво иде реч и да започне да мисли как да превърне идеята в реалност. Досега вече да са се захванали с изпълнението. Вместо това обаче, вместо да дойде на срещата, Дортмундър киснеше в бара с някакво ченге.

Всички останали обаче искаха да чуят идеята. Ето защо Стан им я каза, но те я оплюха. Дортмундър го нямаше да им обясни как точно идеята ще се превърне в реалност, как точно ще стане работата — и

планът му се сгромоляса с гръм и трясък. Значи Дортмундър беше виновен.

След като майка му се качи на таксито и замина на работа, Стан повися още известно време и най-сетне реши, че трябва да звънне на Джон и да го пита дали пък не иска да се видят сега, само двамата, а после могат да извикат и останалите. Ето защо звънна на Джон, но отсреща му вдигна Мей и каза:

— Изпусна го за минута. И мен ме хващаш на вратата. Тъкмо тръгвам за работа.

— Знаеш ли къде е?

— Имаше среща в десет сутринта...

— С ченгето ли?

— А, значи и на теб е казал?

— Все още не. Знаеш ли къде е срещата?

— В долния край на източната част. Беше някакъв смешен адрес. Джон никога не е ходил натам и се канеше да хване автобус.

— Помниш ли улицата?

— Написа го на няколко места, защото се притесняваше, че ще го забрави. Ще се опитам да го намеря, Стан, но нямам много време. Не искам да закъснявам за работа. И без това касиерките сме малко. Изчакай така.

Стан изчака и след около три минути Мей отново хвана слушалката и каза:

— Източна трета улица номер 598. Ченгето се казва Епик. Джон спомена, че бил пенсионер.

— И защо тогава иска да се вижда с него?

— Ще трябва да питаш Джон.

— Така и мисля да направя.

Ако ти трябва кола за няколко часа, след като си излязъл от метрото на Канарси, няма по-добро място да я вземеш от подземните паркинги на големите офиссгради в Манхатън. Там има специално определени места за служители, така че избраната кола няма да бъде потърсена преди пет следобед, а дотогава ти вече ще си я върнал. Освен това служителите в тези офиси изкарват доста добри пари и карат хубави коли. Просто трябва да откриеш някой, който си оставя билетчето за паркинга в колата, а доста хора го правят.

Стан си избра новичко ауди, тъмнозелено, само на седемнадесет хиляди мили. Подкара го из квартала около Източна трета улица, където рядко се мяркат толкова хубави коли. От друга страна, това все пак си бе Ню Йорк, така че хората по улиците не се учудваха особено на вида ѝ.

Мей беше казала, че срещата е в десет, а Стан пристигна в десет и петнадесет, така че Дортмундър сигурно още се срещаше. Къде ли се беше заврял? В помещението за осребряване на чекове? Надали. По-скоро някъде по горните етажи. Стан остави двигателя да работи и аварийните да мигат, да не би някой да реши, че изоставя красавицата ей така. Паркира я до един пожарен кран и изтича до вратата да огледа имената по звънците. Откри табелката с името „Епик“ почти веднага.

Срещата на Джон с ченгето продължи доста време. Стан изчака в колата до пожарния кран, вече със загасен двигател, но с пуснати аварийни. Когато Джон най-сетне излезе от сградата и закри нанякъде, часовникът на тузарското табло показваше десет и петдесет и две. Стан натисна клаксона, но Джон не му обърна никакво внимание, така че се наложи да запали колата, да свали прозореца, да подкара към ъгъла и да викне:

— Хей!

Никакъв ефект. Джон продължи да драпа напред с наведена глава. Ръцете и краката му се движеха така, сякаш механизмът е леко ръждясал, но ръждата очевидно бе нанесла най-сериозни поражения на слуховия апарат.

— Хей! — извика отново Стан и пак натисна клаксона, но със същия успех — нулев. — Мамка му, Джон!!!

Сега вече спря. Изглеждаше напрегнат. Погледна към небето. Погледна към сградата до себе си. Погледна назад по тротоара, откъдето идваше.

Що за глупост? Чуващ клаксон и не поглеждаш към улицата? Стан натисна клаксона и не го пусна, докато Джон не се извърна към него. Изгледа го и после каза, все едно че до него има някой:

— Този го познавам!

Стан най-сетне привлече вниманието на Джон, отлепи длан от клаксона и му подвижна:

— Идвай тук. Качвай се.

Джон заобиколи колата, седна до него и каза:

— Какво правиш тук? Да не би някой от маршрутите ти да минава през квартала?

— Искях да говоря с теб — отвърна Стан и подкара. — Къде си тръгнал?

— Искаш да... Да не би... Как ме намери?

— Звъннах у вас и говорих с Мей. Къде си тръгнал?

— Ами... Ох, имам среща днес следобед в центъра.

— Гледай ти, изведнъж тръгна по срещи.

— Не е по мое желание — каза Джон.

Стан реши, че рано или късно ще разбере какво точно става. Междувременно трябваше да се съсредоточи върху собствените си дела.

— Добре — заяви Стан. — Какво ще кажеш да те метна дотам, да оставя колата и да хапнем някъде?

— Става. Защо не.

Не откриха къде да хапнат на Парк Авеню. Същото бе положението и на Пето авеню. Шесто и Седмо се оказаха задръстени от туристи, застанали на опашка, за да хапнат на места, каквито си имат и у дома, в Ейкрън, Щутгарт или Осака, само дето там няма нужда да се редят по опашки.

Най-сетне откриха сумрачен бар, в който сервираха храна, на една пресечка между Осмо и Девето. Пълничката, но не и мека келнерка ги поздрави с:

— Как сте, момчета?

— Гладни — осведоми я Стан. — Трамбовахме из цял Манхатън.

— Чух, че хората се придвижват с автобуси — каза келнерката и им раздаде менюта. — Да ви донеса нещо за пиене, докато четете?

И двамата си поръчаха бира. Келнерката се отдалечи, а те се заеха да изучават списъка с ястия.

— Можеш ли да направиш разлика между бургер от щраус и бургер от бизон? — попита Джон.

— Бизонът е с четири крака.

— Говоря ти за бургер.

— О-о. Не. Мога да позная пуешки бургер. Останалите сигурно ги вадят от една и съща торба в кухнята.

— Едно време — спомни си Джон — „бургер“ означаваше само едно нещо. Единственото, което евентуално показваха пред него в

менютата, беше „чийз“.

— Годинките ти личат, Джон.

— Така ли? Супер. Обикновено годинките ми личат двойно.

Келнерката отново се появи и Стан ѝ поръча бизонски бургер, а Джон — щраусов.

— Нали искаше да говорим? — попита Джон.

— С всичките тези срещи, по които си тръгнал, пропусна нашата снощи.

— Не съм я пропуснал, ама онова ченге ми се натресе на главата.

— И май още не се е разкарал.

— Явно ще се окаже дълга история. Не съм сигурен. Знам, че сигурно си умираш от любопитство.

— Не, Джон, не обичам да си завирам гагата в чужди работи.

— Въпреки това — продължи Джон — ми се иска да се реванширам за това, че не дойдох на срещата снощи, така че ще ти разкажа какво се случи досега. Бившето ченге работи за някакъв баровец, който иска да „вземе“ нещо, което откраднали от баща му преди осемдесет години.

— Хмм! Бая време си е това.

— Вярно. Днес следобед — обясни Джон — трябва да се видя с внучката на баровеца, защото тя знае къде е стоката. Разбираш ли, нямам представа дали ударът е възможен, дали въобще има какво да се вземе, но от друга страна, на ченге не се отказва. Дори и на бивше ченге.

— Сега разбирам — отвърна Стан.

— Добре, кажи за твоята работа — подкани го Джон.

— Намислил съм — започна Стан, но точно тогава се появи келнерката с две чинии и попита:

— Кой е с щраусовия бургер?

Не успяха да се сетят. Тя остави чиниите на масата, записа си да донесе още две бири и се махна. Не знаеха кой бургер какъв е, но всъщност не им пукаше особено.

Джон отхапа голям залък от бизоновия или щраусовия бургер и попита с пълна уста:

— Беше започнал да ми разправяш какво искаш да правим.

— Искях да ти разкажа — поднови словото си Стан, но прекъсна за глътка бира — идеята, която представих пред останалите снощи.

Тебе нали те нямаше...

— Да бе, да. Казвай.

— Работата е в Бруклин.

Джон придоби болнав вид.

— Не знам, Стан — каза Джон. — Мястото, на което ходих днес, ми стига за два Бруклина.

— Знаеш ли какъв ви е проблемът на всички? — попита Стан. — Проблемът ви е, че сте манхатънцентрици.

— Това пък що за дума е — изгледа го Джон.

— Видях я в един вестник — осведоми го Стан. — Значи я има.

— Добре.

— Ню Йорк не е само Манхатън. Има още четири района.

— По-скоро три — поправи го Джон.

— Моля? Кой не броиш?

— Стейтън Айланд. Той е някъде в Ню Джърси. Дори метрото не ходи дотам. Според мен, ако се налага да вземаш ферибот, за да стигнеш донякъде, значи вече не си в Ню Йорк Сити.

— Ами Гавърнърс Айланд?

— Какво? Това е остров.

— Стейтън също.

Джон явно се отчая.

— И какво, ще се местиш на Стейтън Айланд, това ли искаш да ми кажеш?

— Не, в Канарси ми е добре.

— Хубаво. Кажи ми сега идеята. Другите харесаха ли я?

— Нека първо ти кажа за какво става въпрос.

— Давай.

— Както стана дума, живея в Канарси — започна Стан, — поради което се придвижвам с кола, за разлика от повечето хора в Манхатън. Ето защо виждам неща, които останалите в Манхатън не виждат. Гледам значи, че на околоръстното зад Паркуей строят джамия. Вижда се от шосето.

— Джамия?

— Да, това е нещо като църква, където...

— Знам какво е джамия, Стан.

— Добре. Строят я значи, четох го във вестника и...

— В манхатънцентричния вестник ли?

— Може и в него да е, не знам. Там пишеше, че в строежа ще налят много арабски пари от петрол и ще стане огромна като онази със златното кубе в Лондон. Само че тук е Ню Йорк и са се появили проблеми.

— Естествено.

— Допълнителни разходи, разрешения, за които не са знаели, профсъюзи, изникнали изневиделица, и цялата работа изведнъж зацикля.

— Разбира се, че ще зацикли. Чак сега ли са разбрали.

— Е, в крайна сметка те са някакви духовници — обясни Стан. — Освен това са имигранти, а в Ню Йорк никой не ти казва как работи системата, просто трябва някак си да се оправиш.

— Направо ми става жал за тези хора — забеляза Джон.

— Не ги съжалявай чак толкова. Сега са замразили проекта, но напролет пак почват работа с още арабски пари, пък и вече знаят това-онова за системата, така че строежът е просто временно спрял.

— Радвам се за тях — каза Джон. — Но все още не ми е ясно каква точно ти е идеята.

— Куполът — разкри му Стан.

Джон го изгледа, от отворената му уста се подаде парче бизон или щраус.

Стан продължи да обяснява:

— Доставили са купола, преди да спрат работа, а той е златен. Е, не е чисто злато, разбира се, но не е и златна боя. Истинско злато е. Златно фолио или нещо подобно. Стои си ей така на празната строителна площадка. Докарали го на датата, на която стените трябвало да са вдигнати, но заради проблемите със строежа те още не са, така че куполът просто си седи с един кран до него.

— Мисля, че схващам — каза Джон. — Идеята ти е да използваме крана, да вдигнем купола с него... Колко е голям този купол?

— Пет метра широк и четири висок.

— Пет метра широк и четири висок. Искаш да го вдигнем и да го отнесем.

— Да, с крана, както сам предложи.

— И къде точно мислиш да го скриеш?

— Това ще трябва да го измислим заедно.

— Защо не го откараме в Аляска? — предложи Джон.

— Ще го боядисаме бял, така че да прилича на иглу.

— Чак до Аляска не можем да го закараме — възрази Стан. — Сещаш ли се колко моста има дотам? Пък и тунели.

— И на кого ще го продадем? — продължи с въпросите Джон. — На Асоциацията на американските стоматолози ли?

— Джон, това е злато. Трябва да струва... и аз не знам колко.

— Няма къде да го скриеш — забеляза Джон. — Пренасяш го с крана през улицата и какво? Как ще го маскираш? Ще го покриеш с камуфлаж ли? Нямаш и клиент за него. Я ми кажи кой в „Оу Джей“ хареса идеята?

— Имаше някои против — призна Стан.

— Колко?

— Ами, всички. Но реших, че точно ти ще видиш перспективата.

— Виждам я — увери го Джон. — Точно тази сутрин онова ченге, което между другото вече не е ченге от седемнадесет месеца, та тази сутрин то разказваше на баровеца за мен. Каза му как в началото съм се дънил няколко пъти, но съм си взел поука и съм се научил да не се дъня. Е, това е част от обучението. Няма да тръгна по улицата, помъкнал златен купол пет метра широк и четири висок. — Той поклати глава. — Съжалявам, Стан. Разбирам какво ти е хрумнало. Видял си лъщящото кубе на околоръстното, чел си за него във вестника и очите ти са станали на понички заради златото. Моята работа е да мисля за проблемите, а този купол си е стопроцентов проблем, откъдето и да го гледаш.

— Тогава пък може да го направя сам — тросна се Стан. Чувстваше се предаден от всички.

— Още нещо — каза Джон. — Ако ще го правиш сам, не забърквай майка си.

Майка му беше единственият друг партньор, за който Стан се сещаше.

— Защо пък не? — попита той.

— Защото ще ѝ е по-приятно да си търкаля таксито, отколкото да се върти покрай пералнята в пандиза. Трябва да вървя — завърши Джон и се изправи. — Щом си ме докарал тук да ме занимаваш с подобни щуротии, ти плащаш обяда. Чао.

Оказа се, че „Си енд Ай Интернешънъл Банк Билдинг“ на Пето авеню близо до „Сакс“ функционира под псевдоним или поне първоначалното ѝ име, което висеше във фоайето, е попроменено. На една от страничните мраморни стени висеше огромно черно пано с поръбени в златно краища, което осведомяваше посетителите кои са наемателите тук по азбучен ред. В началото на списъка пишеше „Капиталистки и Имигрантски Тръст“. Значи по някое време на някой името бе спряло да се харесва и той бе решил, че „Си енд Ай Интернешънъл“ ще се възприема по-добре от публиката, макар и да не говори толкова красноречиво. Може би капиталистите и имигрантите просто бяха спрели да се обединяват в тръстове.

Според таблото „Файнбърг, Клайнбърг, Райнбърг, Стайнбърг, Уайнбърг и Кларк“ наистина се помещаваха на двадесет и седмия етаж, така че Дортмундър се качи на асансьора за 16–31 етажи заедно с двама куриери и позяпа рецепцията, докато чакаше секретарката там да приключи работа с тях.

Помещението бе голямо, с нисък таван, сив килим и сиви мебели, на които посетителите можеха да изчакат реда си. Секретарката на рецепцията седеше на черно бюро, а стената зад гърба ѝ също бе боядисана в черно. Страничните стени излагаха на показ приятен зелен цвят и големи абстрактни картини в убити цветове, така че да не се стряскаш особено, докато киснеш там.

Секретарката приключи с куриерите, отпрати ги и направи стъпка напред, така че да застане на тяхно място. Беше точно толкова красива, колкото да изглежда истинска, но категорично отказа да мръдне който и да е от лицевите си мускули. Огледа ръцете на Дортмундър за пратка и след като не откри такава, потърси очите му, така че той най-сетне имаше шанс да каже:

— Фиона Хемлоу?

Секретарката се пресегна за химикал.

— А вие сте?

— Джон Дортмундър.

Тя записа името му на листче, отиде до телефона, измърмори нещо в слушалката и каза:

— Ще дойде след минутка. Седнете, моля.

— Благодаря.

Сивите диванчета разполагаха с ниски масички за кафе, но не предлагаха нищо за четене, така че Дортмундър се отпусна в едно от тях и се загледа в картините с надеждата, че ще отгатне какво точно е искал да каже художникът. Тъкмо стигна до извода, че картините най-много му напомнят за дъното на картонена кофичка, от която току-що си остъргал и последната хапка сладолед, когато пред него изникна нисичка млада жена с черна пола, черно сако, бяла блуза с широка яка и ниски черни обувки. Огледа го, усмихна му се като брокер на недвижими имоти и протегна ръка.

— Господин Дортмундър?

— Да, аз съм. — Той се изправи.

Ръкостискането ѝ бе крепко, но ръката някак костелива. Късата ѝ черна коса бе затъкната зад деликатните уши на тясното лице. Изглеждаше добре, макар хубостта ѝ да бе някак изчистена, без излишни украшения. Дортмундър прецени, че е между двадесет и пет и тридесет и не си направи труда да търси каквито и да било прилики между нея и медицинската топка от инвалидната количка.

— Аз съм Фиона — каза жената. — Виждали сте се е дядо ми.

— Да, тази сутрин. Той ми разказа за какво става въпрос. Или поне една част от историята.

— Аз пък ще ви разкажа останалото — осведоми го тя някак наперено, но без да парадирва с това. Може би жените адвокати изразяват възнението си по този начин. — Елате с мен, после ще ви покажа как да се върнете.

Дортмундър я последва по коридора край редица врати от едната страна. Всички бяха отворени и зад тях се редяха малки помещения, задръстени с лавици с папки. В средата на всяко мъж или жена на средна възраст седеше зад бюро и с ужасно съсредоточен вид говореше по телефона, гледаше в компютър или прелистваше папка с документи. В края на коридора Фиона влезе в доста по-голямо помещение, разделено на кутийки с помощта на тънки паравани, високи към метър и петдесет, така че да се вижда какво точно прави всеки. Дортмундър се почувства като в кора за яйца. Хората зад компютрите в тесните

килийки бяха по-млади от онези в самостоятелните стаи и Дортмундър заподозря, че работното място на Фиона Хемлоу е някъде в този кошер.

— Уредих да седнем в малка заседателна зала — обясни тя. — Така ще е по-удобно, а и няма да ни притесняват.

— Добре.

Пътят към заседателната зала мина в зигзаг между сбутаните кошарки. В интерес на истината, Дортмундър се изненада, че не вижда посипани по черния под пътечки от трохи, по които работещите тук да се ориентират къде точно е мястото им.

Минаха през лабиринта от кутийки и поеха покрай стена със затворени врати и леко матирани стъкла.

През тях се виждаха заседателните зали — някои заети от двама или повече души, източили напрегнато вратове в разговор, други пък зееха празни.

Фиона Хемлоу избра такава празна зала, въведе го, затвори вратата и се усмихна.

— Сядайте, където ви е удобно. Нещо за пиене? Кола? Сода?

Дортмундър схвана, че в деловия свят е признак на добро възпитание да предложиш на госта си нещо за пиене без алкохол в него и че евентуалният отказ от страна на посетителя се тълкува зле, така че отвърна:

— Сода, да, сода е добре.

Тя се приближи към висока мебел, която съдържаше всякакви животоподдържащи неща: хладилник, чаши, телевизор, дивиди плейър, листа за писане, моливи и салфетки. Наля му сода с лед, взе за себе си диетично пепси с лед, поднесе му чашата със салфетка и най-сетне седна насреща му, за да поговорят.

— Значи сте открили това нещо — започна Дортмундър. — Шаха.

Тя се засмя.

— О, господин Дортмундър, историята е прекалено добра, за да я прескоча и да ви разкажа само края.

Дортмундър мразеше прекалено добри истории, но така или иначе отново нямаше избор, затова каза:

— Разбира се. Разказвайте.

— Още когато бях малка — започна Фиона Хемлоу, — в семейството ми от време на време ставаше дума за някакъв шах и темата разстройваше всички. Така и не можех да разбера защо. Беше изчезнал или изгубен или нещо такова, но недоумявах защо всички се занимават с него.

Отпи от чашата си и размаха предупредително пръст.

— Не ме разбирайте криво. Семейството ми не се занимаваше единствено с някакъв тайнствен шах. Просто от време на време ставаше въпрос за него.

— Добре.

— Миналото лято пак подхванаха темата — продължи тя. — Ходих на гости на баща ми в Кейп и го помолих да ми разкаже за какво точно става въпрос, но той каза, че не знае. И да бил знаел някога, бил забравил. Каза, че трябвало да питам дядо си, така че щом се върнах тук, отидох при него. Той не искаше да говори за това, оказа се, че темата го разстройва. В крайна сметка обаче успях да го убедя, че наистина искам да знам какво означава този шах за семейството ни и той ми каза.

— И това ви помогна да го намерите — установи Дортмундър — въпреки че всички останали са се провалили?

— Точно така — потвърди Фиона. — Винаги съм се увличала от историята, а в тази история е замесено и семейството ми. Първата световна война, влизането в Русия и всичко останало. Събрах имената на всички войници от взвода, който е пренесъл шаха в Америка, както и други имена. Например на радиоверигата, която са възнамерявали да основат — „Радиостанции Цар“, както и на всичко останало, което можеше да ми е от полза. После ги пуснах в интернет.

Дортмундър беше чувал за този номер. Някой умник измислил начин да си пъха носа навсякъде. Той предпочиташе да живее в свят, в който всеки си гледа работата, но това вече бе невъзможно.

— Значи сте открили някои от хората в интернет, така ли? — попита той.

— Освен това потърсих и имена на фирми и продукти, които са свързани с шаха — обясни Фиона. — Реших, че и на Алфред Нортруд може да му е хрумнала същата идея. Доста от нещата, които излязоха, ме отведоха в задънена улица, но аз съм свикнала да се ровичкам, така че не се обезсърчих. Така попаднах на фирма за недвижими имоти

наречена „Златен замък“, основана тук в Ню Йорк през 1921. Оказа се, че точно тази фирма е построила сградата „Касълууд“ през 1948. Проверих кой е собственик на „Златен замък“ и кой е в съвета на директорите и се оказа, че там просто бърка от членове на фамилията Нортууд.

— Синовете — каза Дортмундър.

— И дъщерите. Сега вече са внуци и внучки. Помислих си, че трябва да е същият Нортууд, който е дошъл от Чикаго в Ню Йорк след кражбата на шаха и е използвал парите, за да започне бизнес с недвижими имоти. Оказал се е доста успешен. Трябва да знаете, господин Дортмундър, че фирмата е с много сериозно присъствие на пазара в Ню Йорк. Не са чак толкова известни като някои други, защото очевидно не държат на популярността, но са много големи.

— Хубаво — заключи Дортмундър. — Предполагам, че шахът е у тях.

— Тук става още по-интересно — каза Фиона и не успя да скрие усмивката си. Толкова ѝ харесваше тази част от историята. — Сержант Алфред Х. Нортууд — продължи Фиона — се оженил за девойка от богато нюйоркско семейство...

— Явно е бил човек с късмет.

— Късметът не го е напуснал и за миг. Умрял е богат и уважаван, обичан и почитан от всички. Трябва да видите некролога в „Таймс“. Както и да е. Починал през 1955 на седемдесет. Оставил шест деца, които пораснали и на свой ред създали потомство — и ето ти седемнадесет претенденти за собствеността на „Златен замък“.

— Претенденти? — повтори Дортмундър.

— Наследниците се съдят — обясни Фиона. — Процесът е доста гадничък, мразят се и в червата, но във всяка съдебна зала успяват да си издействат закрити врата, така че за делото липсва каквато и да било публична информация.

— Но вие все пак сте успели да се доберете до информация — установи Дортмундър, на когото вече му се искаше Фиона да спре да се забавлява и да му каже къде е проклетият шах.

— Докато се занимавах с всичко това — каза Фиона, — попаднах на следи в някои от делата и се оказа, че тази кантора представлява Ливия Нортууд Уилър, най-малката дъщеря на Алфред, която съди всички от семейството и никой от останалите не е на нейна страна. —

Тя се наведе през масата към него и продължи: — Не е ли страхотно? Издирвам информация за Нортууд и всичко, което ти трябва за бизнеса им през последните осемдесет години, се съхранява в нашия офис. Мога да ви потвърдя, че доста се потрудох в извънработно време, господин Дортмундър.

— Сигурен съм, че е така — увери я той. — А сега за шаха?

— Бил е изложен в бронирана витрина в централния офис на „Златен замък“ във фоайето на тридесет и осмия етаж в сградата им „Касълууд“. Шахът обаче е извънредно скъпа семейна ценност, която всички искат да притежават, така че преди три години го махнали оттам и го дали за съхранение на адвокати от няколко фирми, представляващи различните членове на семейството. Четири от тези фирми се помещават в нашата сграда. През последните три години шахът се съхранява в трезори долу в сутерена на „Си енд Ай Интернешънъл Банк“. Не е ли страхотно? Какво мислите, господин Дортмундър?

— Мисля, че се връщам в затвора.

— Моля? — Тя премигна объркано.

— Няма нужда да се молите — каза Дортмундър. — Аз ще се моля и за двама ни.

— Не разбирам — призна Фиона — Какво не е наред?

— Имал съм си работа с банки — осведоми я Дортмундър. — Когато става въпрос за пари, те гледат на нещата доста сериозно. Не проявяват никакво чувство за хумор. Влизали ли сте някога в този трезор?

— О, не! — отвърна Фиона. — Нямам право.

— Ето къде се крие уловката — изтъкна Дортмундър. — Знаете ли дали въобще някой има право?

— Партньорите, предполагам.

— Файнбърг и останалите?

— Ами, господин Файнбърг вече не е между живите, но останалите — да.

— Значи, ако... чакайте малко. Името на Файнбърг е начело на табелата, а той е умрял?

— О, това е доста разпространено — обясни Фиона. — Има фирми, и то не само адвокатски, чиито имена са съставени изцяло от покойници.

— Сигурно спестяват от нови бланки.

— По-скоро става въпрос за репутация — изтъкна Фиона. — Ако една фирма внезапно си смени името, то тогава престава да е същата и с името ще изчезне и репутацията.

Дортмундър се нареди да зададе нов въпрос, а именно как е възможно едно име да има репутация, при положение че притежателят му е мъртъв, но осъзна, че доста се е отклонил от темата, така че си пое дълбоко дъх и каза:

— За трезора.

— Да? — отвърна Фиона и придоби вид на куче, което чака да му хвърлят пръчката в парка.

— Имате ли представа как изглежда? — попита Дортмундър. — Знаете ли как се влиза там? Има ли си собствен асансьор?

— Нямам представа — отвърна Фиона. — Предполагам, че може и да има.

— Можете ли да поговорите с партньорите, които слизат там, и да ги разпитате за това-онова.

— О, не — отвърна Фиона. — Всъщност аз съм виждала само един от тях, и то за кратко.

— Някой от живите, предполагам?

— Почакайте — каза Фиона, — ще ви покажа нещо. — Изправи се, отиде до шкафа, в който имаше всичко, и се върна с един лист. Плъзна го по масата към Дортмундър. Оказа се празна фирмена бланка. Фиона го посочи и обясни: — Имената най-отгоре са всъщност името на кантората.

— Да, това го разбрах. От Файнбърг чак до Клач.

— Правилно. Имената, подредени в колона от лявата страна, са на настоящите партньори и сътрудници.

— Тези, които са живи?

— Да, разбира се.

Дортмундър огледа колоната и забеляза, че не са подредени по азбучен ред. Значи сигурно бяха по важност.

— Вашето не е тук — установи той.

— О, не, не! Аз не съм... Това са партньорите и сътрудниците, аз съм... — Тя се засмя малко притеснено и каза: — Аз съм просто работлива пчеличка.

Дортмундър прокара пръст по колоната.

— Значи тези момчета...

— И момичета.

— Точно така. Те са хората, които могат да слязат в трезора, ако имат работа там.

— Само онези в началото на списъка.

— Значи дори не всички? — Дортмундър се опита да запази присъствие на духа, което се оказа изключително трудно, тъй като добронамерената млада дама насреща му не спираше да измисля все нови и нови препятствия и да му ги навира в лицето. — Добре, кажете ми тогава с какво ни помага фактът, че шахът е долу в трезора.

— Ами поне знаем къде се намира — отвърна Фиона. — През всичките тези години никой не е успял да установи какво се е случило с него, нито пък къде е скрит. Сега вече знаем.

— Освен това обичате историята.

— Да, така е — потвърди тя малко сконфузено.

— Значи ви стига просто да знаете къде е шахът?

— Ами... предполагам — да.

— Дядо ви обаче иска да си го занесе у дома.

— О, всички го искаме — отвърна Фиона. — Естествено, че го искаме.

— Дядо ви е наел бивше ченге, за да му помогне за тази работа — осведоми я Дортмундър, — и това бивше ченге се погрижи да събере доказателства, които ме обвиняват в кражба с взлом, ако не ви върна шаха.

— Ако не ни върнете шаха? — Объркването й продължаваше да нараства. — Не виждам къде е кражбата с взлом, ако не ни върнете шаха?

— Това е друга кражба — обясни Дортмундър. — Една стара кражба.

— Ооо! — Фиона изглеждаше ужасно смутена, сякаш се е натъкнала на нещо, което не трябва да вижда.

— Идеята е — продължи Дортмундър — да дойда тук, да ми кажете къде е шахът, да ида, да го взема, да го дам на дядо ви, а бившето ченге да ми се махне от главата.

— Разбирам.

— Трезорът под тази... На колко етаж е сградата, на шестдесет ли?

— Да, нещо такова.

— Значи трезорът се намира под шестдесететажна сграда, вероятно е със собствен асансьор, на който дори не можеш да се качиш, ако името ти не е в списъка. Сградата пък е собственост на банка, която навремето се е казвала „Капиталисти и имигранти“ — две групи хора, които нямат никакво чувство за хумор. С две думи, звучи ми като място, от което е твърде малко вероятно да изляза, пъхнал под мишница шах, който на всичкото отгоре е прекалено тежък за сам човек.

— Съжалявам! — каза Фиона и май го каза искрено.

— Предполагам и че не можете да се сдобие с планове на сградата. Имам предвид с архитектурните планове на трезора и всичко останало.

— Нямам представа — отвърна тя.

— Приемете го като проучване.

— Да, но... — Фиона го изгледа недоверчиво. — Предполагам, че мога да се поразроя. Проблемът е, че никой не бива да разбира какво точно търся.

— Абсолютно вярно!

— Освен това не виждам как точно ще ви помогнат плановете — продължи тя. — Искам да кажа, че не си ви представям да прокопаете тунел под трезора. Доколкото знам, в тази част на града под сградите няма почва. Всичко е бетон, подземни реки, тръби за пара, канализация и тунели на метрото.

— Според мен там долу има електрически кабели — допълни Дортмундър.

— Точно така.

— Хич не звучи добре — заключи Дортмундър.

— Да, така е.

Двамата помълчаха известно време и най-сетне Фиона се обади:

— Ако знаех, че е така, никога нямаше да кажа на дядо.

— Не е виновен дядо ви, а онова бивше ченге, което е наел.

— И все пак съжалявам, че му казах.

Което означаваше, че няма какво повече да се каже. Дортмундър си пое дълбоко дъх, който спокойно можеше да мине и за въздишка, и подпря ръце на масата, за да се изправи.

— Ами...

— Чакайте малко — спря го Фиона и извади лист и химикалка.

— Дайте ми номер, на който мога да ви открия. Дайте ми мобилния си.

— Нямам мобилен — отвърна Дортмундър. „Но скоро ще имам“, добави наум.

— Тогава стационарен. Имате стационарен, нали?

— Искате да кажете телефон? Имам телефон.

Продиктува й номера. Фиона го записа и каза:

— Ето ви и моя. — Подаде му малка спретната визитка, която Дортмундър послушно пхна в джоба на ризата си. Тя огледа записания номер, сякаш по някакъв начин проверяваше дали е

истински. После кимна и каза: — Не обещавам нищо, господин Дортмундър, но ще се постарая да открия нещо, което да ви е от полза.

— Добре. Това е добре.

— Каквото и да открия, ще ви звънна.

— Да, добра идея.

Сега вече се изправи, при което Фиона каза:

— Ще ви придружа до изхода.

Той се опита да се пошегува, ей така, просто да разведри атмосферата:

— Няма проблем. На идване направих пътечка от трохи, за да мога да се върна.

Когато се здрависаха за довиждане пред асансьора, физиономията на Фиона все още бе озадачена. Иди после се шегувай.

Докато слизаше с асансьора, Дортмундър си помисли, че най-доброто, което може да направи в момента, е да иде направо на централна гара и да хване първия влак за Чикаго. Градът не е чак толкова лош и дори прилича на град. Може пък и да се получи. Ще си намери нови приятелчета, полака-лека ще влезе в час, ще разучи кварталите. Ще се установи, ще се обади на Мей, а тя може и да му донесе зимните дрехи. Всички разправят, че в Чикаго е ужасен студ.

Излезе от сградата на „Си енд Ай Интернешънъл“ и реши, че най-бързо ще стигне до гарата пеша, но на тротоара го пресрещна Епик, ухилен като тиква.

— Е, предполагам, че вече си измислил всичко, нали?

— Не съвсем — отвърна Дортмундър.

— Но основните неща вече са ти в главата.

— Да, разбира се.

— И естествено ще трябва да ги обсъдиш с приятелчетата, които ще включиш в операцията. С кого си решил да работиш този път?

Дортмундър го изгледа и изтъкна:

— Нали каза на дядото как съм научил някои неща през годините.

— Така е, така е. — Епик повдигна рамене, усмихна се и повече не повдигна темата. — Хайде да хванем такси — предложи и се приближи към тротоара.

Дортмундър нямаше избор и го последва.

— За къде ще хващаме такси?

Епик вдигна ръка, но не си направи труд да гледа към улицата, а продължи да озарява Дортмундър с лъчезарната си усмивка.

— Господин Хемлоу иска да те види.

— Нали вече ме видя?

— Ами сега ще те види пак — обясни Епик точно в момента, когато едно такси спря до тях. Бившето ченге отвори задната врата и подкани Дортмундър. — Скачай, вътре ще ти разказвам.

И така, Дортмундър скочи вътре и се плъзна по седалката, за да направи място на Епик. Епик затръшна вратата и каза към завитата с тюрбан глава на шофьорското място:

— Ривърсайд Драйв 211.

— Не отиваме в офиса ти — установи Дортмундър.

— Отиваме при господин Хемлоу — обясни Епик. Таксито пое на запад. — Както знаеш, господин Хемлоу е изтъкнат човек.

— Нямам представа какъв е господин Хемлоу.

— Вече е пенсионер — продължи Епик, — главно заради болестта си. По професия е химик. Изобретил е няколко неща. Основал е две-три компании. Забогатял и продал всичко. Сега дарява милиони за благотворителност.

— Браво на него — похвали го Дортмундър.

— Работата е там, че господин Хемлоу не е свикнал с простолудието — изтъкна Епик. — Не беше сигурен как точно ще се спогодите и затова проведехме първата среща при мен. Знаехме, че трябва да поговорим пак след срещата ти с внучката му. Господин Хемлоу реши, че ставаш или поне не си за изхвърляне, и тъй като му е трудно да обикаля града, този път ще идем право при него.

— Сигурно трябва да се почувствам поласкан — Каза Дортмундър.

— Ще се почувстваш поласкан, когато господин Хемлоу получи шаха си — отвърна Епик.

Спряха по средата на пресечката пред тясна каменна сграда на десет етажа, оградена от по-високи и широки сгради. Прозорците ѝ бяха грижливо изработени, предвид това, че гледаха към осеян с дървета парк, който се спускаше към река Хъдсън. В далечината Западната магистрала и трафикът по нея представляваха едва доловима граница между зеленината и Ню Джърси, който изглеждаше добре от това разстояние.

Епик плати на шофьора и слязоха от таксито. Две широки каменни стъпала водеха до обкована с месинг врата ѝ портиер с тъмнозелена униформа. Изкачиха ги, а портиерът им отвори с думите:

— Заповядайте, господа.

— Идваме при господин Хемлоу. Аз съм господин Епик.

— Да, господине.

Фоайето бе малко и тъмно като магазинче за килими на ориенталски пазар. Дортмундър и Епик изчакаха портиера да оповести пристигането им по телефона.

— Можете да се качите.

— Благодаря.

Асансьорът се обслужваше от пиколо, по чиято униформа личеше, че е от същата армия като портиера. Дортмундър забеляза, че асансьорът не е по-различен от останалите, в които е влизал. И тук трябваше сам да се сетиш кое копче да натиснеш. Да, но в този асансьор работата бе поверена на пиколо, което пазеше копчетата с тялото си, така че никой друг да не е в състояние да припари до тях.

— На кой етаж, сър?

— При господин Хемлоу, в президентския апартамент.

— Разбира се, сър.

Пиколото натисна бутона с буквата „П“ и потеглиха. Асансьорът спря, а пиколото натисна бутона „отваряне на вратата“ и го държа натиснат, докато пътниците му не излязоха. Или беше адски съвестен, или правеше всичко по силите си, та останалите да не забележат, че всъщност работата му е безсмислена.

Господин Хемлоу очевидно притежаваше целия последен етаж, тъй като от асансьора попаднаха направо в хола му. Той представляваше доста голямо помещение със старовремски прозорци, които гледаха към реката, но бяха прекалено високо, за да се виждат паркът или магистралата. Господин Хемлоу ги очакваше в инвалидната си количка и ги посрещна с думите:

— Е, Джони, от усмивката ти разбирам, че нещата вървят добре.

— Така е, господин Хемлоу — увери го Епик. — Аз обаче се усмихвам, защото просто обожавам тази стая. Всеки път като я видя, отново се влюбвам в нея.

— Съпругата ми ти благодари — отвърна тъжно господин Хемлоу. — Обзаведена е по неин вкус. Хайде, настанявайте се — подкани ги той, завъртя моторизираната количка на място и се отдалечи с доста прилична скорост. Може би затова паркетът в хола не бе застлан с килими.

Дортмундър и Епик го последваха към прозорците, където господин Хемлоу отново демонстрира завъртането на място и посочи два фотьойла със старинна масичка между тях и с добър изглед към гледката отвън. После обаче паркира инвалидната си количка точно в средата на гледката.

— Е, кажете ми сега как се движим.

„По ръба на пропастта“, искаше да каже Дортмундър, но вместо това започна с въпрос:

— Мога ли да попитам дали внучката ви спомена къде точно е шахът? — Реши все пак да мине на „вие“.

— Каза, че е даден за съхранение на няколко адвокатски кантори, докато съдебните дела приключат. Очевидно преди това се е намирал на доста добре охранявано място.

— Звучи добре — каза Епик и се ухили на Дортмундър. — Надали ще е проблем да влезеш в офисите на някаква адвокатска кантора, нали?

— Не е в адвокатска кантора — отвърна Дортмундър. — Във всеки случай не е в офис.

— Но внучката ми твърди обратното — възрази господин Хемлоу.

— Те са го взели — обясни Дортмундър — за... как му викат... Отговорно пазене. Имам предвид кантората, в която работи внучката ви, тези Файнбърг и последният да затвори вратата, само дето Файнбърг вече не е сред нас, но това няма значение, важна е репутацията. Файнбърг и останалите, както и други адвокатски кантори, водят делата, така че всички заедно пазят шаха. Значи Файнбърг и още три кантори се помещават в тази сграда на „Си енд Ай Интернешънъл Банк“ и затова държат шаха там, в банката. Сигурно е на трето подземно ниво или нещо такова и се съхранява в подземен банков трезор.

— Изглежда трудно — изказа се господин Хемлоу.

Дортмундър отвори уста, за да изрази пълното си и непоколебимо съгласие с това твърдение, но Епик го изпревари и заяви:

— Това няма да спре Джон и приятелчетата му. Те са разрешавали далеч по-сложни проблеми, нали така, Джон?

— Ами... — отвърна Дортмундър.

Епик обаче не го слушаше.

— Струва ми се, господин Хемлоу — продължи той, — че трудната работа вече е свършена. В началото сте нямали представа къде се намира шахът. Може да е бил във всяко кътче на света. Може да е бил разпръснат по всичките му краища.

— Вярно — съгласи се господин Хемлоу.

Сега вече знаем къде е — не спираше Епик — и освен това знаем, че е точно тук, в Ню Йорк, в банков трезор. Освен това разполагаме с човек, нашия Джон, който и преди е влизал в банкови трезори, прав ли съм, Джон?

— Веднъж-дваж — призна Дортмундър.

— Единственото, което остава да обсъдим — произнесе се господин Хемлоу, — е къде ще занесеш шаха, щом го вземеш. Вероятно ще го натовариш в микробус или нещо такова, нали?

— Вероятно — отвърна Дортмундър. Всички се бяха размечтали, така че не искаше да им разваля удоволствието. От друга страна,

Чикаго не му излизаше от главата.

— Според мен най-доброто място, поне на първо време, е имението ни в Бъркшир — заяви господин Хемлоу. — Затворено е от години, откакто Илейн почина, но ще се разпоредя да го отворят и да го подготвят за пристигането ви.

— Господин Хемлоу? — намеси се Епик. — Смятате да го откарате някъде в провинцията ли? Сигурен ли сте, че там е безопасно?

— Мястото е уединено и заградено — обясни господин Хемлоу. — Не се вижда от пътя. През лятото двамата с Илейн ходехме в Тангълууд на концерти и решихме да построим имението наблизко. То бе провинциалното ни убежище. След кончината на Илейн и след като... се обездвижих, престанах да ходя там. Семейството ми, по някаква причина предпочита океана, макар че нямам разумно обяснение какво би накарало човек цяло лято да се кисне в солена вода. Във всеки случай имението си стои, никога не сме имали проблеми с крадци и честно казано, не се сещам за по-надеждно място.

— Може би не е зле двамата с Джон да огледаме имението — предложи Епик. — Ако нямате нищо против, господин Хемлоу. Просто ще проверим дали в системата няма пукнатини, ще помогнем с каквото можем. По-добре сега да се разходим, отколкото после да съжаляваме.

Господин Хемлоу се замисли.

— Кога мислите да идете?

— Още утре сутринта — отвърна Епик. — Сигурен съм, че Джон не е особено зает през деня.

Освен с бягството към Чикаго.

— Да, става — съгласи се Дортмундър.

— С ваше разрешение — продължи Епик — ще наема кола и после ще пиша разходите на сметката ви.

— Вземете моята кола — предложи господин Хемлоу. — Утре няма да ми трябва. Пембрук знае как се стига там, а и има ключове.

— Сигурен ли сте? — попита неуверено Епик.

— Абсолютно. — Господин Хемлоу премести с мъка медицинската топка, която му служеше за тяло, и извади телефон от лявата дръжка на инвалидната количка. Набра бавно номер и каза: — Искам да оставя съобщение за Пембрук да... А-а-а, там ли си. Чудесно. Искам да докараш колата утре в... — Главата върху

медицинската топка се наклони в опит да кимне въпросително. — Девет?

— Идеално — потвърди Епик.

— Добре. Да. Няма да съм аз, ще караш господин Епик и още един господин до имението. Ключовете нали са у теб? Прекрасно. — Затвори и продължи: — Предполагам, че ще се приберете в късния следобед. Елате да ми кажете какво мислите.

— Няма проблем.

— Благодаря, че ме навестихте — приключи господин Хемлоу и Епик се изправи, така че Дортмундър последва примера му.

Взеха си довиждане и тръгнаха към асансьора. Господин Хемлоу ги наблюдаваше, загърбил прекрасния изглед от прозореца. Слязоха мълчаливо и чак долу на тротоара Епик отвори уста:

— Значи се срещаме тук утре сутринта в девет.

— Да — отвърна Дортмундър.

Епик се справи доста по-успешно от господин Хемлоу с накланянето на главата.

— Струва ми се, Джон, че не си толкова ентусиазиран от работата, колкото се полага.

— Трезорът не е лесна работа.

— Но трябва да се свърши — изтъкна Епик. — Ако си мислиш, че можеш да се разкараш от града за известно време, докато нещата се уталожат, трябва да те уверя, че те няма да се уталожат. Господин Хемлоу се занимава с шаха по сантиментални причини, но аз си гоня печалбата, така че съветвам и теб да направиш същото.

— Да, разбира се.

— Полицейските управления из Америка — осведоми го Епик — подобряват координацията си с всеки ден. Сега пък и с този интернет — съвсем. Всички си помагат и никой не може да изчезне. — Сплете пръсти в нещо подобно на удушваческа хватка, за да изрази мислите си по-нагледно. — Сега с теб сме така. Ще се видим утре в девет.

Мей се прибра от работа с чанта покупки, които собствениците на супермаркета трябваше да ѝ дават безплатно като бонус, ако се бяха сетили за това, и завари апартамента тъмен. Още нямаше шест, но на два-три метра от прозорците им се издигаха тухлените стени на съседните сгради, така че през ноември мракът падаше към три следобед.

Мей светна лампата в антрето, влезе в кухнята да остави покупките, прекоси отново антрето и зави вдясно към хола, за да види дали по местните новини дават нещо, което е в състояние да изслуша. Включи осветлението и съзря Джон, отпуснат в обичайния си стол, на тъмно, загледан мрачно в телевизора. Всъщност не, загледан мрачно в посока на телевизора.

Мей подскочи от изненада. Дори извика тихичко и притисна ръка към гърдите си.

— Джон!

— Здравсти, Мей.

Тя го изглежда.

— Джон, какво има?

— Ами... — отвърна той — спукана ми е работата.

За пръв път от години ѝ се прииска да не е спирала да пуши. Тя се настани на съседния стол и изтръска праха от древната цигара на масичката, където преди стоеше пепелникът.

— Заради онова ченге ли?

— А-ха.

— Стан намери ли те?

Джон пусна сух сардоничен смях и каза:

— О, да. Намери ме.

— Не може ли да ти помогне?

— Стан не помага — отвърна Джон. — Самият той има спешна нужда от помощ. Заедно със златното си кубе. Ако Стан Мърч и златният му купол бяха единственият ми проблем, щях да съм безгрижен като птичка, Мей. Безгрижен като птичка.

— Какъв е проблемът, тогава?

— Проблемът е в онова, което ченгето иска да взема — отвърна Джон. — То е някакъв златен шах, който уж е прекалено тежък за сам човек.

— Ами вземи някой да ти помогне.

— Освен че е тежък — продължи Джон, — е заключен в подземен трезор на банка в центъра.

— О-о — възкликна Мей.

— И този тип, който не е ченге вече седемнадесет месеца — обясни Джон, — ми каза, че ако възнамерявам да избягам от града, ще се свърже с милионите си приятели ченгета по интернет и ще ме сгачят. Мога да се обзаложа, че не говори празни приказки, личи му по гадната физиономия.

— И какво смяташ да правиш?

— Ами — въздъхна той — май ще си седя тук и ще чакам да дойдат да ме приберат.

— Не говориш сериозно, Джон — възрази Мей, макар да подозираше, че наистина говори сериозно.

— Вече съм бил в затвора, Мей — напомни й той. — Не беше чак толкова зле. Изкарах го.

— Но по онова време не се беше устроил както сега — забелязаваше.

— Предполагам, че нещата вътре не са се променили кой знае колко — каза Джон. — Възможно е дори някои от хората, с които лежах навремето, да са още там.

— Или да са влезли пак.

— Да, вероятно. Ще се чувствам като у дома си.

Мей знаеше, че когато нещата станат непосилно трудни, Джон има склонността да се гмурка в блатото на отчаянието едва ли не с удоволствие. Ако трябваше да използва метафори: щом дадеш юздите на отчаянието — спукана ти е работата. Вече не трябва да се потиш и да се чудиш откъде да я подхванеш — просто излизаш от играта. Отчаянието се превръща в удобна пейка, на която си седиш и я топлиш.

Мей знаеше, че в подобни моменти работата ѝ е да измъкне Джон от лапите на отчаянието и отново да го вкара в правия път. В

крайна сметка няма значение дали печелиш, или губиш, важното е да си в проклетата игра.

— Джон — каза тя с неочаквано строг глас, — не бъди такъв егоист.

Той премигна объркано насреща ѝ и се освободи от видението за затвора като клуб на приятели със сходни интереси.

— Какво?

— А какво ще стане с мен? — поиска да знае тя. — Помисли ли въобще за мен? Да не би да си въобразяваш, че ще дойда с теб в затвора?

— Не, но...

— Какво ще правя аз, Джон — продължи да натиска тя, — ако те тикнат в затвора за десет-петнадесет години? Мисля, че си даваш сметка, че съм поела определени ангажменти с връзката ни.

— Мей, не съм виновен аз, а ченгето.

— Не ченгето седи на тъмно в хола ни — изтъкна Мей, — сякаш чака автобуса. А ти точно това правиш. Чакаш автобуса. За затвора! Какво ти става, Джон?

Той се опита да се противопостави, макар ѝ вяло.

— Мей? Искаш да се опитам да сляза в трезора ли? Майната му на трезора, искаш да се кача в асансьора, който води към него? Не забравяй, че банката държи парите си в този трезор. Мей, те със сигурност го пазят като очите си. Но дори и да съм толкова луд, че да се опитам да го направя, кого ще убедя да ми помогне да изнесем шаха? Кой друг ще си пъхне главата в торбата?

— Обади се на Анди — посъветва го тя.

През нощта куполът не изглеждаше златен. Строителната площадка бе осветена от прожектори, заради кражбите, макар в момента по нея да не се работеше. Обикновено се крадяха дъски или изолационни материали, а не златни кубета пет метра дълги и четири високи. На светлината на прожекторите куполът приличаше на гигантска кайсия, или поне на Анди Келп му се стори така. Не на праскова, нямаше ги топлите тонове, а точно на кайсия, но без цепката в средата, която придава на кайсиите вид на стегнати в бански дупета.

Анди Келп бе слабават човек с остър нос. Обличаше се в черни дрехи, които не отразяват светлина, за да се слива със сенките, когато се придвижва нощем от едно място на друго. Мястото, където се придвижваше в момента, бе точно зад оградата на строителната площадка на джамията. Понастоящем строителните работи тук бяха замразени в очакване мюсюлманската общност да ускори процеса по издаване на строителни разрешения в кметството на Ню Йорк.

Причината, поради която Анди Келп се придвижваше около строителната площадка, бе, че макар идеята да отмъкнат нещо с подобни размери от хора, които не са известни с кроткия си нрав, да му се струваше самоубийствено налудничава, все пак не знаеше какво мисли Джон Дортмундър по въпроса. Беше почти сигурен, че Джон ще се присъедини към мнението на останалите, но за съжаление Джон отсъстваше от срещата в „Оу Джей“ предната вечер и така и не успя да зачеркне идеята с дебел маркер. И защо отсъстваше — за да се среща с някакво ченге.

Точно липсващата брънка във веригата от доказателства, както и фактът, че в момента нямаше кой знае каква спешна работа, накара Анди Келп да заеме една кола от Източна тринадесета улица в Манхатън и да я докара тук в Бруклин, за да огледа златното кубе. Сега вече стигна до извода, че първоначалното му заключение е било напълно правилно. Точно в този момент мобилният му завибрира. Държеше го с изключен звук, защото мълчанието е по-скъпо и от злато. Анди извади телефона и каза:

— Да.

— Зает ли си?

Същият Джон Дортмундър, чието отсъствие предната вечер го докара тук в Бруклин.

— Не точно — отвърна Келп. — Ти?

— Тогава може да поговорим.

Анди се изненада и попита:

— За работата ли?

— А-ха — долетя не по-малко изненаданият глас на Джон.

Келп отстъпи крачка назад, за да погледне купола от друг ъгъл, макар да знаеше, че куполите ъгли нямат, но и оттам той изглеждаше все така голям, висок и с една дума — нелицеприятен.

— Да не би да ми казваш, че си навит? — попита той.

— Ами май нямам избор.

Гледай ти, Джон бил привлечен от златото като муха на мед. Странна работа.

— Да си призная — каза Келп, — мислех си, че ако отрежем парче, може и да стане. — Честно казано, тази мисъл му хрумна в мига преди да я изрече, но пък ако Джон смяташе, че от тази златна планина може да излезе нещо, току-виж творческите инстинкти на Келп заработили. — И твоята идея ли е такава, или си мислиш за друго? — попита той.

— От какво да отрежем парче?

— От кубето — отвърна Келп. — Никога няма да можем да го вземем цялото, Джон. Сега съм тук и го гледам и...

— От кубето? Говориш ми за мюсюлманското кубе на Стан ли?

— А ти не ми ли говориш за същото?

— И си отишъл чак в Бруклин да го гледаш? И режеш парчета от него?

— Не бе. Просто го оглеждам внимателно, за да разбера с какво си имаме работа, че после да знаем за какво говорим.

— Стан там ли е?

— Не. Дойдох сам. Нещо ми прищрака и се вдигнах ей така. Не казах на Стан, за да не храни излишни надежди. А ти за какво искаш да говорим, Джон, не е ли за купола?

— За дебил ли ме мислиш?

— Не, Джон, но нали каза...

— Искаш ли да се видим? Искаш ли да говорим? Или предпочиташ да си седиш там и да режеш парчета от купола?

— Тръгвам, Джон. Кажы къде и кога?

— В „Оу Джей“, в десет. Ще сме само двамата, така че няма да ни трябва задната стая.

— Значи работата не е сериозна, така ли?

— Напротив, сериозна е! — увери го Джон. — Страшно сериозна.

Дортмундър влезе в „Оу Джей“ в десет вечерта. Анди Кели още го нямаше, а редовните посетители обсъждаха филмите с Джеймс Бонд, освободени от обета си за мълчание, наложен от присъствието на Елик предния ден.

— Този беше дето лошият тръгна след чантата с лазерен пистолет — каза първият редовен посетител.

— Не, бъркаш — поправи го друг. — Ти си мислиш за филма с Джордж Лазерби. Той игра Бонд само веднъж, ама как ли се казваше филмът...

Дортмундър се насочи към другия край на бара, където барманът Роло настоятелно търкаше едно място на барплота, сякаш се надяваше, че ако е достатъчно упорит, духът от лампата ще изскочи и ще му изпълни три желания.

— „В тайната полиция на Нейно величество“ — обади се трети постоянен клиент.

Вторият посетител се намръщи, а Дортмундър почти стигна мястото, към което се бе запътил.

— Този не беше ли с Тимъти Дантън?

Третият клиент се намръщи в отговор и попита:

— Кой Тимъти?

— Дантън. Онзи учтивият.

— Не, не — каза пак първият клиент. — Това е много по-ранен филм и е за лазер, не Лазерби. Това е нещо, което може да те разреже на две.

Третият продължаваше да изглежда объркан.

— Какъв е този лазер, светлина ли е?

— Да, зелена.

— Сега пък — намеси се вторият — говориш за „Междузвездни войни“.

— Роло — каза Дортмундър.

— Остави ги „Междузвездни войни“ — настояваше първият. — Беше лазер, при това зелен. Мисля, че лошият беше Доктор Не.

— Доктор Защо Не — обади се зевзекът. Във всяка компания снима зевзек.

— Роло — повтори Дортмундър и барманът бавно излезе от хипнотичния си сеанс, спря да върти кърпата в кръг и насочи вниманието си към новопоявилния се клиент.

— Втора вечер подред. Току-виж си станал редовен клиент.

— Защо не — отвърна Дортмундър, като несъзнателно повтори думите на зевзека. — Но тази вечер съм клиент. Ще сме само аз и другият бърбън.

Роло различаваше клиентите си по напитките, което според него бе начин да стимулира лоялността им към заведението.

— Радвам се да ви видя и двамата.

— Няма да има други хора, така че задната стаичка не ни трябва.

— Уди Алън е играл Джеймс Бонд? — попита вечно обърканият трети редовен клиент.

— Мисля, че беше той — отвърна вторият в рядък пристъп на колебание.

— Супер — каза Роло и се обърна да подготви поднос с две чаши, лед и бутилка с етикет „Амстердам Ликър Стор Бърбън — нашата собствена марка“. — Пийте и останете със здраве — пожела той и побутна таблата през барплота.

— Благодаря.

Дортмундър се извърна с подноса в ръце и се заоглежда за място. В този момент Анди Келп се появи на вратата. Зърна Дортмундър, хвърли поглед на помещението и посочи най-близкото до него сепаре — същото, където снощи, едва снощи, Дортмундър бе срещнал ада в лицето на бивше ченге.

Същото сепаре? Е, колкото по-далеч от филмовите познавачи, толкова по-добре. Какво пък толкова. Той вдигна рамене.

Седнаха един срещу друг, напълниха чашите и Келп почти веднага каза:

— За ченгето ли става въпрос?

— Да, нали го видя. Джони Епик Под наем.

— Кое точно му е името?

— Първата част.

— Значи е бил ченге — предположи Келп, — а сега е частен детектив?

— Нещо такова. Работи за един баровец, който иска да докопа тежък шах със златни фигури, скрит в подземен банков трезор в центъра.

— Забрави! — посъветва го Келп.

— Искан ми се — отвърна Дортмундър, — само дето бившето ченге разполага с мои снимки в компрометираща поза.

— Така ли? — Келп внезапно се оживи. — И какво смята да направи, да ги покаже на Мей ли?

— Не са такива снимки — обясни Дортмундър. — По-скоро са снимки, които ще заинтересуват все още действащите ченгета.

— Аха! — Келп кимна. — През този сезон в Маями е много приятно.

— По-скоро си мислех за Чикаго. Само дето и Епик си го е помислил. Твърди, че с помощта на интернет и приятелчетата си в полицията ще ме открие където и да ида. Вярвам му.

— С колко време разполагаш?

— Преди да ме арестуват, да ми предявят обвинение, да ме осъдят и да ме качат на автобуса за пандиза ли? — Дортмундър повдигна рамене. — Предполагам, че имам още малко време. Епик обаче ме натиска, а шефът му е стар и болен, така че няма интерес към дългосрочни планове.

— Мамка му! Не ми се ще да го казвам, но слава богу, че не съм на твое място.

— Няма нужда да го казваш — поясни Дортмундър, — защото по някакъв начин вече си замесен и ти.

Келп определено не хареса начина, макар да не знаеше какъв е.

— Дватама сте си говорили за мен, така ли?

— Той бездруго знае за теб — отвърна Дортмундър. — Направил е проучване или нещо подобно. Снощи, когато стана да си ходи, погледна към теб и каза: „Предай много поздрави на Анди Келп“. Знае и за Арни Олбрайт. Познава ни всички.

— Хич не ми харесва тази работа — заяви Келп. — Не искам приятелят ти Епик дори да си мисли за мен.

— А, така ли стана вече? — учуди се Дортмундър. — Сега пък Епик ми е приятел?

— Знаеш какво имам предвид.

— Не съм много сигурен.

Келп огледа помещението, сякаш искаше да запомни всички детайли.

— Звънна ми и поиска да се видим тази вечер — каза той. — Сега вече разбирам защо. Искаш да ти помогна. Е, хайде, кога ще ме помолиш за помощ?

— Няма помощ — отвърна Дортмундър.

Келп отпи от бърбъна и изгледа Дортмундър над ръба на чашата. После я остави на масата, но не откъсна очи от Джон.

— Добре — предаде се Дортмундър. — Помощ!

— Няма проблем — отвърна Келп. — Къде е този банков трезор?

— „Си енд Ай Интернешънъл“ на Пето авеню.

— Доста голяма банка — установи Келп с леко разтревожен глас.

— Сградата е голяма — уточни Дортмундър. — Под нея има сутерен, а в сутерена е заключен шахът, който ще опропасти живота ми.

— Утре мога да ида дотам и да огледам нещата — предложи Келп.

— Всъщност за утре съм ти подготвил нещо друго — каза Дортмундър.

— Вече имаш план ли? — попита обнадено Келп.

— Не, засега имам само неприятности. — Дортмундър също отпи, но операцията му отне доста повече време, отколкото на Келп. Най-сетне продължи. — Само да ти напомня, че Епик е знаел за съществуването ти още преди да цъфне тук. Днес пък ми вика. „Предполагам, че ще вземеш приятеля си Анди Келп да ти помага“.

— Отново разговори по мой адрес — установи Келп и потръпна.

— Знам. И аз се чувствам по същия начин. Но ето каква е работата. Според мен е по-важно да се срещнеш с Епик, отколкото да огледаш сградата на банката.

— Така ли?

— Утре сутринта — обясни Дортмундър — двамата с Епик ще идем в провинцията с лимузината на баровеца да проверим дали имението му е достатъчно сигурно, за да скрием там шаха, след като го приберем. Ха-ха-ха.

— Значи искаш утре да ида в провинцията заедно с теб и Епик в лимузината на баровеца, така ли?

— Ще дойде и шофьорът.

Келп огледа внимателно чашата си, но не пи.

— И защо, по дяволите, да правя всичко това?

— Може би ще научим нещо.

— Обзалагам се, че и двамата не искаме да го знаем. — Келп все пак отпи от бърбъна. — По кое време утре ще вършим тази глупост?

Работата като младши адвокат в сериозна адвокатска кантора в центъра на Манхатън не предполага изобилие от лично време. Тази вечер отново стана десет, преди Фиона да звънне на приятеля си Брайън и да каже:

— Тръгвам към нас.

— Вечерята ще е готова тъкмо като пристигнеш.

— Да взема ли нещо, преди да се прибера? — Имаше предвид вино.

— Не, имаме всичко. — Имаше предвид, че е купил бутилка вино на връщане от студиото.

— Чао, мило.

— Чао, мило.

В офисите на „Файнбърг и съдружници“ лампите светеха по двадесет и четири часа в денонощието, тъй като само партньорите и старшите сътрудници имаха кабинети от външната страна, а следователно и прозорци. В останалата част от помещението човек спокойно можеше да си представи, че е на космически кораб, изгубен някъде във вселената. Единствената разлика в десет вечерта, когато Фиона се запровира между работните места на път към асансьора, бе, че секретарката на рецепцията вече я нямаше. Поредната силиконова красавица си бе тръгнала точно в пет и Фиона трябваше да вкара в действие магнитната си карта, за да извика асансьора. Едва след като излезе от него и напусна сградата, се озова обратно в реалния свят, който бе истински кошмар. На Пето авеню цареше невъобразим хаос.

Пътят ѝ към дома бе добре утъпкан и сигурен, като страничен улей на писта за боулинг. Прекосява Пето авеню, тръгва по дългата пресечка към Шесто, после още една дълга към Седмо и така до Бродуей. Нови две пресечки до метрото. Там слиза, пъха картата си, минава загражденията, слиза още малко и хваща мотрисата до Осемдесет и шеста улица. Още малко разходка, една пресечка направо и половин вдясно и ето я пред нейната сграда. Там извади нова магнитна карта от претъпкания си портфейл — третата, откакто

напусна офиса — и влезе във фойето. Взе асансьора до четвъртия етаж и мина по коридора до апартамент 4Д. Картата, която използва, за да влезе в сградата, отключи и апартамента. Отвътре я лъхна аромат на ориенталска кухня. Дали не беше нещо тайландско? Май миришеше на фъстъци? Ароматът бе най-приятното нещо за целия ѝ ден.

— Прибрах се, мило! — провикна се тя.

Двамата смятаха това за своя тайна шега. Брайън се появи от кухнята със затъкната в панталона кърпа и чаша червено вино във всяка ръка. Бе висок младеж с руса коса — пълна противоположност на дребничката брюнетка Фиона. Беше кльощав като улично псе, но с широки рамене и грубовато, но хубаво лице, което въпреки усмивката винаги оставаше нащрек.

— Звярът вече е тук — отвърна той с втората част от шегата и ѝ подаде чашата.

Целунаха се, чашите звъннаха и те отпиха. Виното винаги бе дяволски добро. Просто защото в магазина продаваха все такова. Тръгнаха към кухнята за вечеря, но Фиона се облегна на рамката на вратата и каза:

— Как ти мина денят?

— Все едно и също — отвърна Брайън. Винаги казваше така, макар че от време на време споделяше някакви интересни неща, както и тя.

Той работеше за кабелна телевизия и по-често му се случваха интересни неща. Беше илюстратор и се занимаваше предимно с колажи за студията на кабелната телевизия, отколкото с творческа работа. Членуваше в някакъв профсъюз на сценаристи от шоубизнеса, макар Фиона да недоумяваше как работата му може да бъде определена като писане на сценарии. Членството в профсъюза обаче означаваше, че работното му време е доста по-кратко и по-предвидимо от нейното, макар приятелят ѝ да изкарваше несравнимо по-малко пари. От време на време Фиона си мечтаеше и тя да членува в профсъюз, което щеше да ѝ гарантира прибиране у дома в шест, вместо в десет и половина. Знаеше обаче, че е непостижимо, тъй като адвокатите никога няма да пренебрегнат още работа.

Брайън сервира вечерята на масата в тъй наречената голяма стая, която въобще не бе голяма. Въпреки това я бяха задръстили с канапе, два фотьойла, малка масичка за кафе с два поръчкови стола без

облегалки безлична сива конструкция, която представляваше „кът за забавление“, два малки шкафа, претъпкани с исторически книги и художествени албуми, и още една малка черна масичка, на която играеха скрабъл и бяха заедно вече три години. Брайън се нанесе в апартамента ѝ, след като се раздели с предишната си приятелка. Нямаха намерение да се женят, не изпитваха желание да създават поколение, нито пък да пуснат корени някъде в предградията. Харесваха се, приятно им бе да живеят заедно, не си ходеха по нервите и не се виждаха често заради естеството на нейната работа. Всичко бе цветя и рози.

Освен това Брайън готвеше добре! Като ученик известно време бе работил по кухните на разни ресторанти и по някакъв начин свързваше преживяването с артистичната си натура. Обичаше да експериментира екзотични ястия и резултатът почти винаги очароваше Фиона. Справяше се добре.

Тази вечер, както ѝ подсказа обонянието, ястието бе от тайландската кухня, приготвено страхотно. Докато вечеряха, Фиона каза:

— Днес денят ми не премина съвсем обичайно.

Брайън вдигна очи и любопитно се втренчи в нея над вилицата си (в тайландската кухня не се използват пръчици).

— Така ли?

— Говорих с един човек — поясни тя. — Най-отчаяният човек, когото съм срещала. Не можеш да си представиш как изглеждаше, когато каза: „Връщам се в затвора“.

Фиона се засмя, а Брайън я изгледа още по-любопитно.

— В затвора ли? Не ми казвай, че вече защитаващ мошеници. Вие се занимавате с други неща.

— Не, не, това няма нищо общо с кантората. Става въпрос за дядо ми.

— Чичко-паричко — подразни я Брайън.

Тя му се усмихна незлобиво.

— Да, знам, че си с мен единствено заради парите. Знам, че въобще не ти пука за мен.

Брайън също се усмихна без злоба, но в думите му пролича хладина.

— Пробвай да поживееш малко без пари.

— Знам, знам, знам, че си имал трудно детство.

— Бяхме прекалено бедни, за да имам детство. Затова от малък тръгнах да се изкачвам нагоре. Кажи ми сега за отчаяния.

И така Фиона му разказа цялата история с шаха. Брайън я чуваше за пръв път. Зададе няколко въпроса, влезе в час и попита:

— И какво? Той наистина ли смята да обере трезора?

— О, не, разбира се — отвърна Фиона. — Това е пълна глупост. Всички го знаят и това ще сложи край на сагата.

— Ами ако все пак опита?

— О, горкият — отвърна Фиона с усмивка. — В такъв случай наистина ще се върне в затвора.

На Дортмундър му се присъни, че не е в старата си килия. Беше в някакво много по-мизерно, тясно и мръсно помещение, в което газеше вода до коленете. Съкилийникът му, здравеняк, когото виждаше за пръв път и който доста приличаше на Ханибал Лектър, го изглежда многозначително и каза:

— Така ни харесва.

Дортмундър отвори уста да каже, че на него пък хич не му харесва така, но от гърлото му се разнесе оглушителен звън на будилник, който го извади от съня.

Джон Дортмундър не обичаше да си има работа с будилници. Предпочиташе нещата да стават естествено и очите му да се отворят сами, което обикновено се случваше по обяд. Необходимостта обаче му налагаше тази сутрин да е в западната част на града точно в девет и затова бе направил изключение от принципите си. Втори ден поред със сутрешни срещи! Божичко, какво нещастие му се стовари на главата!

Снощи Мей му бе помогнала да навие будилника за осем сутринта и сега в осем сутринта кракът на Мей го изрита от леглото и го накара да удря проклетия часовник, докато млъкне, и да се замъкне слепешката до банята.

След двадесет минути Дортмундър вече бе успял да се натъпче с корнфлейкс, мляко и захар и показа носа си през вратата. Оказа се, че сутрините в квартала са ужасно студени. След известно време хвана такси, което го закара до Ривърсайд Драйв и черната лимузина, паркирана пред сградата на господин Хемлоу. Кльощавият тип с кисела физиономия и побеляла коса, щръкнала изпод шофьорската шапка, трябваше да е Пембрук. На задната седалка пък седеше Джони Епик от плът и кръв, нахилен като тиква и стегнат като кренвирш в черното си палто. Отвори му огромната задна врата, подаде безкрайната си усмивка в студа и го посрещна с думите:

— Идваш точно навреме. Качвай се! Всички вече сме тук.

— Ще дойде още един — осведоми го Дортмундър.

Информацията като че ли не се хареса на Епик.

— Решил си да вземеш още някой?

— Ти вече го познаваш — обясни Дортмундър — и реших, че е редно и той да се запознае с теб.

— И кой е този човек?

— А иди Келп. — Усмивката на Епик отново изгря с пълна сила.

— Умно! Започваш да разсъждаваш логично, Джон, и това е добре. — Епик сбърчи вежди. — Струва ми се обаче, че не виждам приятеля ти.

— Ето го, идва — отвърна Дортмундър и кимна към Келп, който се приближаваше по Ривърсайд Драйв.

Когато се чувстваше неуверен в себе си, Анди Келп ходеше наперено. Сега се приближи към лимузината по-наперен от всякога, огледа усмихнатата физиономия, която го посрещна отвътре, и каза:

— Обзалагам се, че ти си Джони Епик.

— Позна от раз — отвърна Епик. — Ти пък трябва да си Андрю Октавиан Келп.

— Това Октавиан го ползвам само на празници.

— Е, хайде, качвай се и да тръгваме.

Лимузината бе пригодена за инвалидната количка на господин Хемлоу. Зад седалката на шофьора бе монтирана пейка, обърната към задното стъкло, а подът бе покрит с дебел черен мокет на ивици, които показваха откъде ще излезе платформата, по която инвалидната количка на господин Хемлоу слизаше на тротоара или се качваше в лимузината. Пейката бе пригодена само за двама души и Епик вече се бе настанил на нея. Но когато Дортмундър наведе глава да влезе, откри, че Келп по някакъв начин вече се е настанил от дясната страна на Епик, невинен като младенец.

На Дортмундър не му остана друго, освен да седне на пода, ако не искаше да се настани зад преградата до шофьора и да се изключи от разговора. Влезе на четири крака и се извърна да седне, а Епик затвори вратата зад гърба му. Задната ламарина под прозореца, също тапицирана с черния мокет, не бе неудобна. Поне в началото. Е, вярно, че щеше да седи на пода, но поне щеше да гледа напред.

— Готови сме, Пембрук — подвикна Епик и потеглиха.

— Джон разправя, че знаете всичко за нас — обади се Келп с приятелска усмивка.

— Много се съмнявам — отвърна Епик. — Известна ми е само малка част от дейността ви, която е намерила място в полицейските справки. Бих казал, че познавам върха на айсберга.

— Дори и така да е — отвърна Келп, — за сметка на това аз не разполагам с никаква информация за теб. Джон вика, че си се пенсионирил от полицията.

— Да, преди седемнадесет месеца.

— Честито!

— Благодаря.

— И в кой точно отдел на полицията се възползваха от уменията ти? — зачуди се Келп.

— Последните седем години прекарах в подразделението „Бънко“ — осведоми го Епик, който явно нямаше нищо против разпита.

— Още ли го наричат така? „Я, май си изпуснахте портфейла“. С такива работи се занимавахте, нали?

Епик се разсмя.

— Вярно, че все още има полицейски натиск по улиците, но нещата се успокояват. Стига ти да гледаш телевизия по половин час на ден, за да научиш всеки нов трик.

— Е, не всеки.

— Да, не всеки — призна Епик. — Напоследък обаче почти всичко се върши по телефона и през интернет.

— Имаш предвид нигерийците ли?

— Да, онези пари, които се опитват да изкарат от Лагос и да вкарат в банковата ти сметка — съгласи се Епик. — Странно е колко често изпращачът се оказва с адрес в Бруклин.

— Странно е, че успявате да откриете изпращача — изтъкна Келп.

— Е, стига де — възрази Епик, — и ние можем да се похвалим с това-онова.

— Няма лошо — каза Келп. — Сега обаче си вълк единак. Джон спомена, че си си направил визитка и всичко останало.

— О, съжалявам — извини се Епик. — Трябваше да ти дам.

Пъхна два пръста под ревера на палтото си, извади една от картичките, които Дортмундър вече познаваше, и я подаде на Келп.

Той я разгледа с интерес.

— „Под наем“ — прочете на глас. — Няма много обяснения.
— Не ми се ще да поставям граници на клиентите.
— Много ли клиенти имаш?
— Господин Хемлоу е първият — отвърна Епик — и естествено най-важният.
— Естествено.
— Не искам да го разочаровам.
— Разбира се, и дума да не става — съгласи се Келп. — Още повече пък в началото на новата ти кариера.
— Точно така.
— Джон обаче ми разправя — продължи Келп, — че работата, за която си го привлякъл, няма да е от лесните.
— Ако беше лесно, щях да изпратя някой хлапак — изтъкна Епик.
— И това го има.
— Имам пълно доверие в твоя приятел Джон — каза Епик и изгледа Дортмундър, който се чудеше на коя страна да седне, защото след няколко червени светофара задната врата и подът на лимузината му се сториха доста твърди и ръбести. — Смятам, че Джон също ми има пълно доверие.
— Разбира се — отвърна Дортмундър и се сви в ъгъла. Стори му се, че там е най-добре.

Джъдсън Блинт пишеше адреси и имена на компютъра. Ето, вече бе станало почти десет сутринта, а той още не беше приключил със „Суперстар Мюзик“. До левия му лакът чакаха купища писма, заявления и чекове (прекрасни чекове) за „Алайд Комишънърс Корсес“ и „Интертерапевтик Рисърч Сървисес“. Колко още работа имаше само.

По някаква необяснима причина в петък пристигаше най-много поща. Може би пощаджиите просто искаха да изчистят всичко преди почивните дни. Каквато и да беше причината, петъците превръщаха заниманията му в истинско подобие на работа, а те всъщност си бяха три изключително изгодни схеми за измама.

Да вземем например „Суперстар Мюзик“, с която продължаваше да се занимава в десет сутринта. „Суперстар Мюзик“ обещавахе да те направи богат и известен, като напише музика за стиховете ти. Рекламите в печата бяха насочени към млади и лековерни творци, разбира се. Ако пък пишеш музика, то компанията с радост ще сътвори текста към нея. Повечето аматьори пишат монотонни глупости, така че музика — дал Господ. Променяш малко ритъма — и готово. Що: се отнася до стиховете — „Популярните цитати на Бартлет“ осигуряваха широко поле за изява, а ако там нямаше нищо подходящо, на помощ идваха писмата на поетите.

„Алайд Комишънърс Корсес“, от друга страна, си бе поставила за цел да направи от всички желаещи преуспяващи частни детективи. Няма проблеми. Що се отнася до „Интертерапевтик Рисърч Сървисес“, ако порнографските им творби не подобрят сексуалния ти живот, по-добре си измери пулса — сигурно си мъртъв.

Задачата на Джъдсън Блинт в тази тройна схема за източване на последните пари на лапнишараните бе проста. Всеки ден отваряше писмата, попълваше адреса на подателя в компютъра и залепваше етикетите на съответните пликове. После товареше пликовете на голяма количка, сваляше я във фойето, където се помещавахе пощата, и прибираще поредната порция кореспонденция от смотанияците. Най-приятната част бе да отнесе чековете в задната стаичка на Дж. С.

Тейлър, която бе автор на цялата машинация и която му плащаше двадесет процента от изработеното — между седемстотин и хиляда и сто долара седмично — само защото се занимава с бумащината.

Вършеше тая работа от юли. Тогава пристигна в Манхатън от Лонг Айланд, прясно изкласил от гимназията и със самочувствието на най-големия измамник на всички времена. Джей Си го прочете като отворена книга за около минута, но въпреки това му повери задачата, за което щеше да ѝ бъде благодарен до живот. Освен това работата му вече бе довела и до още по-розови перспективи.

И така, в петък сутрин, Джъдсън се наслаждаваше на розовите перспективи и се ядосваше, че идеята на Стан Мърч, споделена в „Оу Джей“ онази вечер, е толкова тъпа, защото бе време да посъбере някоя и друга пара отгук-оттам, преди да дойде зимата. В този момент вратата се отвори и преди Джъдсън да успее да си каже рецитацията: „Дж. С. Тейлър не е тук в момента, имате ли уговорена среща? Ужасно съжалявам, но...“, пред него цъфна Стан Мърч от плът и кръв. Бутна вратата зад гърба си, кимна на Джъдсън и каза:

— Кво става?

— Здравсти.

— Минавах наблизко и реших да се обадя.

Минавал покрай седмия етаж на „Авалон Стейт Банк Тауър“ на Пето авеню близо до катедралата „Сейнт Патрик“. Как ли пък не.

— Радвам се, че се отби — посрещна го Джъдсън.

В малката задръстена с вещи стаичка имаше и други столове, освен този зад бюрото, но те бяха зарити с книги на сексуална и детективска тематика. Стан се огледа, прие положението мъжки и се облегна на едно празно местенце от стената, до рамката на вратата. Скръсти ръце пред гърдите си и каза:

— Жалко, че онази вечер стана така.

Да, жалко наистина.

— Имам чувството, че момчетата като че ли не схванаха докрай идеята, нали разбираш.

— И аз имам такова чувство.

— Но ти... — продължи Стан. — Млад си, умен си, не си задръстен със старомодни предразсъдъци.

— Ами аз пък реших — отвърна Джъдсън и се опита да се измъкне, но така, че да не личи, че има от какво да се измъква, — че

останалите имат доста повече опит от мен, така че по-добре да ги послушам и да приема мнението им.

— Аз също имам известен опит, нали така — контрира Стан, сякаш е на път да се ядоса.

— Като шофьор — отбеляза Джъдсън. — Мисля, че не съм срещал друг с повече шофьорски стаж зад гърба.

— Е, така де — съгласи се Стан, но не се предаде. — От друга страна... — продължи той, но вратата на вътрешната стаичка се отвори и го прекъсна.

Двамата извърнаха глави и изгледаха Джей Си, която се появи от кабинета си.

— Чух ви, че говорите. Здравсти, Стан. Нали не си дошъл да пречиш на служителя ми да си гледа работата?

Джей Си беше поразително хубава brunetka с решителен вид и походка на кръстоска от манекенка по време на ревю и леопард, подгонил антилопа. Днес носеше розова блузка и черен кожен минижуп, гарнирани със сандали на висок ток и увити около глезените черни връзки. Мъжете я удостояваха с цялото си внимание, където и да се появяше.

Стан също не направи изключение.

— А-а, отбих се само да кажа здрасти, Джей Си — отвърна той. — Чешем си тук езиците с Джъдсън.

— Да не би да си приказвате за златния купол? — попита Джей Си.

Думите ѝ определено не харесаха на Стан.

— О-о, значи Малкия ти е казал — предположи той.

Малкия Бълчър делеше квартирата си някъде в Ню Йорк с Джей Си. Хората, които ги познаваха, си мислеха, че ако връзката им не е създадена в рая, сигурно е дело на някой бездарен автор на комикси.

— Да, каза ми — потвърди предположението му тя. — Каза още, че е най-тъпото нещо, което е чувал от времето, когато Лъки Финеган решил да стигне от Бронкс до Бруклин, като върви само по третата релса на метрото. — Джей Си се обърна към Джъдсън и поясни: — Лъки много се гордееше с балансьорските си умения.

— Да, и точно те го довършиха — отбеляза Стан.

— Не знам историята, но имам чувството, че не се е справил — обади се Джъдсън.

— Опитват се да му измислят подходящ прякор — обясни Джей Си. — Нещо свързано с барбекю.

— Златният купол — каза Стан, без да отлепя очи от Джей Си — не е толкова глупава идея, колкото си мислят някои.

Джей Си го изглежда сериозно.

— И кои точно са хората, които смятат, че идеята я бива, Стан?

— Ами на първо място аз — отвърна той. — На второ място мама.

— Не забърквай майка си в това — посочи го с кървавочервен маникюр Джей Си.

— Просто обяснявам.

— Жалко, че Джон не успя да дойде онази вечер и да чуе идеята — включи се отново Джъдсън.

Мълчанието, което последва репликата, бе толкова красноречиво, че Джъдсън и Джей Си изгледаха Стан изключително подозрително. Той почервения и трескаво затърси някакво оправдание.

— Казал си му — разконспирира го Джей Си.

— Вярно, че си поговорихме малко по въпроса.

— И той обяви идеята за тъпа? — предположи Джей Си.

— Не, просто все още не вижда потенциала ѝ — оправда се Стан. — Тъкмо затова се канех да предложа на Джъдсън да вземем колата, да се поразходим по околоръстното, да огледаме кубето и да му покажа как блести на слънцето като златото в края на дъгата.

— Онова в края на дъгата е гърне — каза Джъдсън.

— Куполът също — увери го Стан. — Само дето е обърнато наопаки.

— Вярно — каза Джей Си, — че Джъдсън е голобрад младеж...

— Моля? За твое сведение се бръсна.

— ... но това не означава, че има жълто около човката.

— Благодаря ти, Джей Си.

Джей Си обмисли следващата си реплика и приседна на ъгъла на бюрото.

— Знаете ли, понякога се случва — каза тя — да видиш много красива жена, която страшно искаш да имаш.

Двамата кимнаха.

— После разбираш — продължи Джей Си, — че е недостъпна. Просто не може да я имаш. Разбирате ли какво имам предвид?

Двамата кимнаха.

— Известно време ти е кофти — каза тя и двамата пак кимнаха, — но после продължаваш напред. Виждаш нещо друго и ти остава само лека носталгия по онова, което не се е случило. — Двамата кимнаха още веднъж и тя заключи: — Стан, точно това е твойт купол. Видял си го, пожелал си го, опитал си се да измислиш как да го вземеш, но си разбрал, че е недостъпен. Опитай се да мислиш за нещо друго.

Този път мълчанието бе по-двусмислено и Джъдсън нарочно погледна встрани, а Стан се опита да мине през седемте кръга на страданието или колкото там бяха проклетите кръгове.

— Е — обади се най-сетне Стан и Джъдсън се претраши да го погледне, — предполагам, че засега... ще поема по други пътеки.

Оказа се, че имението на господин Хемлоу не е просто на север от Ню Йорк, а много на север, което означаваше, че караха през щата Ню Йорк повече от два часа. После внезапно завиха надясно, като баскетболист, който прави ефектен финт, и се озоваха в Масачузетс. Но пътешествието им още не бе приключило.

Много преди Масачузетс Дортмундър осъзна, че няма начин да оживее до крайната им цел, ако седи на пода на колата — той се оказа доста по-ръбат, отколкото изглеждаше в началото. А освен това бърбреците му станаха на нищо, което очевидно не правеше никакво впечатление на останалите пасажери, удобно настанени на тапицираната пейка. След няколко несполучливи опита избра да легне по гръб на пода и да протегне крака, така че глезените му, общо взето, се озоваха между глезените на Епик и Келп. Подложи лявата ръка под главата си вместо възглавница. Знаеше, че изглежда като пълен глупак, но му се стори, че единствено в това положение може да стигне до имението жив.

Изтегнат на пода, не успя да види нищо от крайпътния пейзаж, нито пък да се включи особено активно в разговора над главата му. Въпреки това чуваше всичко, което си говорят двамата му спътници. Първоначално двамата разиграха нещо като словесна фехтовка, в която Епик се опитваше да разпита Келп, без да си признава, че го прави, а Келп се преструваше, че отговаря на въпросите, без да дава никаква съществена информация. Бяха досущ като политици на предизборен дебат. После се впуснаха да си разказват комични случки от живота на приятели и познати, без да споменават каквото и да било за себе си. „Веднъж един познат...“ и така нататък. Историите на Епик обикновено завършваха с белезници около китките на палавника, докато Келп успяваше да го спаси с бягство по покрива в последния миг. Дватамата обаче явно се харесаха и разказването на истории им доставяше удоволствие.

От време на време лявата ръка на Дортмундър изтръпваше и се налагаше да се обърне на една страна и да подпре глава с дясната,

докато кръвта се върне в другата. В тези мигове контактът му с останалия свят бе ограничен до минимум. Случи му се дори да задреме, колкото и невъзможно да му се струваше това, т.е. преди...

— Какво?

— Стигнахме, Джон — каза Епик и спря да подритва обувките му.

Дортмундър стреснато седна на пода. Почти всички части на тялото го заболяха едновременно. Излегна се отново и се наслади на липсата на друсане.

Лимузината бе спряла. Дортмундър премигна няколко пъти, погледна между Епик и Келп и видя волана. Къде беше шофьорът? Как му беше името? Пембрук.

Сигурно някъде из гората.

Намираха се на някакъв черен път, ограден от гигантски коледни елхи. Дортмундър се изправи, извърна се назад и видя през задния прозорец, че са близо до асфалтиран път. След миг по него профуча натоварен с трупи камион.

Междувременно черният път ги бе отвел до метална врата и простичка телена ограда, която се простираше вляво и вдясно и се губеше в долните клони на коледните елхи. Пембрук се опитваше да отключи двата катинара на вратата.

Дортмундър го изгледа и си помисли, че заключващият механизъм не е последна дума на техниката.

— Тези катинари не са последната дума на техниката — произнесе се Келп.

— Няма и нужда — каза Епик и посочи оградата. — Виждаш ли тези квадратни бели табели по стълбовете? Това са предупреждения. По оградата тече ток.

— О! — възкликна Келп.

— Токът по оградата не може да те убие, но със сигурност ще те накара да размислиш.

Пембрук се справи с катинарите и отвори двете крила на вратата едно по едно — първо дясното, после лявото. Зад вратата черният път завиваше надясно и почти веднага изчезваше след големите колони на елхите.

Пембрук се върна, седна зад волана и подкара лимузината. Спря малко, след като минаха през вратата, слезе отново и я затвори, но без

да слага катинарите. Върна се при тях и потеглиха бавно по черния път.

След няколко секунди Епик се извърна назад и каза:

— Може ли един въпрос, Пембрук?

— Заповядайте, сър — отвърна шофьорът, без да отделя поглед от виещия се пред него път. През предното стъкло не се виждаше нищо, освен надвесените клони.

— Вчера господин Хемлоу спомена, че това е имение — каза Епик. — Колко е голямо?

— Имате предвид земята ли, сър?

— Ами да, земята.

— Мисля — отвърна Пембрук, без дори за миг да спира да взема непрестанните леви и десни завои, като накланяше цялото си тяло, сякаш кара ски по пресен сняг, — че е малко повече от пет хиляди декара.

— И всичко това е оградено с електрическа ограда?

— Да, сър, и оборудвано с алармена инсталация.

— С алармена инсталация? — повтори учудено Епик.

— И къде се включва тази аларма?

— В Бостън, сър.

— В Бостън ли? — повтори леко разочаровано Епик.

— Та това е на другия край на щата.

— Но е столицата на Масачузетс, сър. Заповедите, дадени от Бостън по имейл или факс, се изпълняват много по-бързо от тукашните.

— Разбирам — каза Епик. — Входът, от който влязохме, единствен ли е?

— О, не, сър! Входът за персонала е от другата страна на хълма.

— Вход за персонала? — повтори Епик. — Вход за персонала в тази... гора?

— Да, сър.

— Благодаря, Пембрук.

— На вашите заповеди, сър.

— Звучи добре — обърна се Епик към спътниците си. Дортмундър бе решил, че няма да лежи на пода нито секунда повече, каквото и да му коства това. Седеше полуоблегнат на дясната врата и подпрян с лявата ръка на пода. Лимузината продължаваше да завива ту

наляво, ту надясно и да се придвижва бавно из гората. Но пътят вече ги поведе нагоре.

Толкова много елхи и всички с гигантски размери. Все едно се намираха в приказка и пътуваха в някаква магическа гора. Такива мисли минаваха през главата на Дортмундър, когато лимузината заобиколи поредното дърво и на една поляна пред тях изникна огромна купчина трупи. Или поне така изглеждаше на пръв поглед. След повнимателно виждане установи, че са стигнали до триетажна дървена къща с дървен покрив и боядисани в зелено прозорци. Приличаше повече на гигантска гъба, отколкото на дело на човешка ръка. Къщата разполагаше с широка веранда, която бе едновременно закътана и мамеща.

Вдясно от къщата имаше умалено нейно копие, което всъщност представляваше гараж с три дървени врати. Черният път стана асфалтов, разшири се, така че да обхване и трите врати на гаража, и свърши пред него. Отдясно и отляво между дърветата се виждаха още две постройките, които също наподобяваха зарязана купчина трупи. И двете по-малки от къщата, но по-големи от гаража.

Пембрук насочи лимузината към най-близката до къщата гаражна врата, а Епик попита:

— Тези двете постройките къщи за гости ли са?

— Лявата да, сър. Дясната е за персонала.

— И кой живее тук сега?

— О, никой, сър. — Пембрук спря лимузината и изключи двигателя. — В имението няма никой, сър. Господин и госпожа Хемлоу отседнаха тук за последен път преди три години, когато ходиха на концерт в Тангълууд. Трябва да е било август, сър.

Брейди трескаво прелистваше „Кама сутра“, за да намери точната поза, въпреки че Неса бясно се движеше под него и го поставяше в положение на човек, който с една ръка трябва да разтрива корема си, а с друга да се удря по главата. Ето я най-послед страницата! Брейди се понаведе над книгата, но Неса внезапно спря.

— Какво ти става? — възкликна Брейди.

— Кола! — извика тя и думата прозвуча достатъчно отчетливо, въпреки възглавницата пред устата ѝ.

Сега и той чу приближаващото къщата гърлено мъркане на скъп автомобил. Бутна книгата встрани, скочи от леглото и изтича през голямата спалня към прозорците. Неса трескаво се заоблича.

Брейди надникна иззад завесата и видя дълга лъскава черна лимузина да спира пред гаража, в който бе паркирал очуканата си хонда „Сивик“. Вратите на скъпата кола се отвориха и слязоха четирима мъже — единият всъщност изпълзя на четири крака и трябваше да му помогнат да се изправи. Онзи, който слезе от предната врата, беше с шофьорска шапка. Той поведе тримата към къщата и извади връзка ключове от джоба си.

Вратата не беше заключена! Брейди хукна към леглото, грабна само дънките си и изсъска:

— Крий всичко!

Побягна към хола, а зад него Неса набута „Кама сутра“ под възглавницата и изплака:

— О, Брейди!

Нямаше време. Брейди изхвърча от стаята и се спусна по широкото стълбище към всекидневната. Беше гол, както обикновено в присъствието на Неса, вземаше по три стъпала наведнъж, а дънките в ръката му се вееха зад него. Притича през всекидневната, дънките го последваха, стигна до вратата и щракна ключалката точно в мига, в който първите стъпки отекнаха по верандата.

Обуването на дънките му отне точно една милисекунда. Брейди ги нахлузи с гръб към вратата и междувременно огледа всекидневната.

Отначало му се стори, че всичко е наред, но после зърна на ниската масичка бирена бутилка — беше я забравил след вечерята снощи.

Хукна към нея, грабна я в движение и чу как някой пъха ключ в ключалката и го завърта. Вратата се откряна, а той се шмугна в широкия коридор и побягна към кухнята — единственото помещение на приземния етаж, в което имаше улики за своеволното им присъствие.

Във всекидневната зад гърба му някой каза:

— И това ако е селска къща!

Кои бяха тези хора? Идват тук, при това с шофьор, имат ключ и въпреки това виждат невероятната всекидневна за пръв път.

Брейди бе напълно съгласен, че всекидневната въобще не прилича на стая в селска къща, но от друга страна, и останалите помещения бяха същите. Всекидневната бе дълга десет и широка шест метра, с огромна каменна камина. Освен това бе изпълнена на две нива със сводест таван от необработени греди, все още с кора по тях. Ламперията бе от нерендосани дъски, дюшемето — покрито със стари индиански черги, а големите удобни мебели създаваха невероятен уют. С една дума, ако Господ си направи вила, тя сигурно ще изглежда точно така. Най-забележителен бе огромният полилей, който имитираше десетки стъклени газени лампи, но всъщност работеше с ток и силата на светлината му се регулираше.

Брейди изтича в кухнята, за да се опита да я разчисти, преди неочакваните посетители да нахълтат, но любопитството му започна да взема връх. Спря се за миг и се замисли дали да не се промъкне обратно и да подслуша разговора, или да се заеме с почистването на кухнята. В този момент страничната врата се отвори и в кухнята се появи Неса, вече облечена.

Добре.

— Почисти тук! — прошепна той и махна към разхвърляното помещение. Имаха навика да си лягат веднага след вечеря, макар да знаеха, че не трябва.

Брейди се промъкна обратно по коридора към всекидневната тъкмо навреме, за да чуе нов глас, който явно принадлежеше на човек, видял всичко на този свят:

— Ето на това му викам аз имение.

Трети глас, рязък и властен, каза:

— Горният етаж е най-удобен за скривалище.

Моля? Брейди се промъкна още по-близо, почти до края на коридора.

— Не, не е — възрази вторият глас.

Последва кратко мълчание, което приличаше на конфузно, и третият глас отново се обади:

— Пембрук, защо не ни изчакаш в колата?

— Разбира се, сър.

Последва ново мълчание, което продължи, докато входната врата не се отвори и затвори. Третият глас отново взе нещата в свои ръце:

— Горе. По-далеч от врати и прозорци. Там трябва да има повече скривалища.

— Препалено е тежък — обади се предпазливият втори глас, — за да го носи сам човек.

— Оо!

— Не бери грижа, Джони — изчурулика първият глас, който звучеше най-жизнерадостно от всички. — Ще намерим някое подходящо местенце и тук долу.

— В такъв случай предлагам — отвърна третият глас, сякаш се опитваше да си върне отнетото командване — да поседнем ей тук до камината няколко минути и да помислим.

— Прекрасна идея.

— Разбира се.

„Супер“, помисли си Брейди и се промъкна обратно към кухнята, където Неса припряно пъхаше мръсни чинии, чаши, сребърни подноси, вилици и ножове в шкафове, чекмеджета и килера с метлите.

— Чакай! — прошепна той. — Не там.

— Брейди — прошепна Неса напрегнато, — трябва да скрием всичко това.

— Горе.

— Какво?

— Няма да се качват горе. Ще търсят място да скрият нещо тук, на приземния етаж, така че ще отворят всички шкафове и долапи и ще намерят чиниите. Носи ги горе, набутай ги там някъде да не се виждат, а аз ще хвърлям по едно око да гледам какво правят и ще ти кажа, ако стане опасно.

— Защо все аз върша мръсната работа? — попита Неса, но Брейди вече се бе отдалечил на пръсти по коридора.

Приближи се до ъгъла на всекидневната, надзърна вътре и видя триото настанило се в креслата до камината. Приличаха на картина, рисувана в деня, в който тълпата е нахлула в Зимния дворец.

Брейди, който нямаше тълпа зад гърба си, приклепна в коридора до вратата и се заслуша в разговора. Общо взето чу само глупости от сорта на какво ще крият и защо искат да го крият. Той обаче не бързаше. Разполагаше с цялото време на света.

Брейди Хоган и Ванеса Аркдорп бяха на по седемнадесет, родени и израснали в Нъкъмбътс, Небраска, учениците в гимназията го наричаха Нъмбнътс^[1], на три пресечки един от друг. Въпреки че се познаваха, между тях нямаше абсолютно нищо до миналия юни, когато се погледнаха с други очи на градския плаж край река Гилеспи. В същия миг разбраха какво им готви бъдещето — да принадлежат един на друг.

През лятната ваканция всичко бе много лесно. Брейди работеше на половин ден в „Уолмарт“ и това отнемаше известна част от времето му, но друг начин нямаше, тъй като семейството му бе зле с парите, откакто преди четири години уволниха баща му от хлебозавода. Никой не обвиняваше бащата за случилото се, тъй като уволнението бе често срещано явление. Просто приемаш, че топчето на капиталистическата рулетка е подминало числото, на което си заложил, и продължаваш напред. Бащата на Брейди обаче се самообвиняваше с такова ожесточение, че след известно време и останалите се съгласиха с него. Това, от своя страна, означаваше, че не го одобриха за нито една нова работа и през последните години животът в семейство Хоган хич не течеше по мед и масло.

От друга страна, нито Брейди, нито Неса си падаха много по ученето, защото честно казано, след като знаеш азбуката и запаметиш таблицата за умножение, даскалото се превръща в пълна скръб. Посещаваха гимназията „Сентръл Мидъл Комбайнд“ (двадесет и седем минути с автобус два пъти дневно) през последната им година единствено защото всички родители изпитват суеверен ужас от думата „изключен“. Все едно ако не завършиш училище вампиряваш.

Видимият резултат от работата на Брейди в „Уолмарт“ бе ужасно старата хонда „Сивик“, която той ползваше през лятото да ходи на

работа и да чука в нея Неса във всяко по-усамотено кътче на щата. Идеята, че през септември могат да идат на друго място вместо в добрата стара „Сентръл Мидъл Комбайнд“, се загнезди в главите им почти едновременно. Първото имущество, с което разполагаха, бе малката червена кола на Брейди. Второто — парите, които всеки от тях успя да задигне от вкъщи — не много. Друго имущество?

Ами, принципно, уменията на Брейди. Той никога не си бе имал неприятности, или поне не сериозни, макар че на няколко пъти се размина на косъм. Още на десетгодишна възраст осъзна, че е в състояние да проникне през всяка ключалка в Нъкъмбътс и през годините се възползва от това преимущество — понякога за забавление, друг път за изгода (дискове с музика, шоколад, бира, презервативи). Сръчността му, в комбинация с хондата и Неса на предната седалка, го превърна в покорител на света.

В момента никой от родителите и семействата им нямаше представа къде са. Всъщност никой на света не знаеше. Тръгнаха в началото на септември и първо обикаляха без посока — на юг и изток, после на север и изток, докато в крайна сметка най-много им допаднаха боровите гори на Масачузетс. И все пак можеха да продължат с пътешествията, но се натъкнаха на електрическа ограда в гората.

Естествено, като всеки нормален човек, и както бихте направили и вие, се запитаха защо му е на някой да прави електрическа ограда в гората. Тръгнаха по оградата и скоро стигнаха до вход, който всъщност бе входът за персонала. Влязоха и скоро откриха огромната къща с малките постройки около нея. Малките къщички бяха зазимени, но голямата си имаше вода, електричество и дори продукти във фризера. Сякаш собственикът бе напуснал къщата с идеята, че скоро ще се върне, но после е променил плановете си и е забравил за съществуването ѝ. Съдържанието на фризера им свърши чудесна работа, а когато продуктите в него попривършиха, Брейди и Неса го допълниха с набези към околните градчета, разположени на петнадесет-двадесет мили. Бяха тук трета седмица. По праха, който завариха в началото, личеше, че къщата не е обитавана от години и собствениците не даваха никакви признаци, че някога пак ще се върнат в нея. Значи беше тяхна. Започнаха да я наричат Рая и сигурно с основание.

Сега обаче раят им бе нападнат от някакви много съмнителни личности, които се бяха разположили край камината в голямата всекидневна и обсъждаха къде да скрият нещо си. Брейди забеляза, че нещото, което се канят да крият, не е с тях. От думите им си извади заключение, че са тук, за да открият скривалище, и ще дойдат отново, за да донесат нещото. Разходката му се стори безсмислена, но тяхна си работа.

Те явно не бързаха особено да приключат въпросната работа и да оставят Брейди и Неса на спокойствие. Дрънкаха и дрънкаха, докато най-сетне онзи, който се мислеше за началник и на когото останалите викаха Джони, каза:

— Знаете ли какво си мисля? Мисля си, че ако искаш да скриеш нещо, кухнята е най-подходящото място. Там има достатъчно скривалища.

Предпазливият възрази:

— Все още не знаем колко голяма е стоката, така че как ще разберем колко точно място ни е необходимо, за да я скрием?

— Ще се спрем на достатъчно голямо място — отвърна Джони.
— Колко голямо може да е?

— Откраднатото писмо — обади се жизнерадостният. Останалите се облешиха насреща му.

— Това пък какво означава? — сопна се най-сетне Джони.

— Това е разказ от Едгар Алън По — обясни жизнерадостният.
— Какво ти става, Джони, не си ли ходил на училище?

— Стига глупости — сръза го Джони. — Какво е това писмо? Тук не става въпрос за писма.

„А за какво точно става въпрос?“, подкани ги мислено Брейди да изпълнят камъчето.

— Става въпрос къде да скрием нещо — обясни жизнерадостният, — така че никой да не го открие. В разказа това нещо е писмо. И онзи тип го скри върху полицата на камината, където никой не го забеляза, защото всички търсеха нещо скрито.

— Глупости — заяви Джони.

— Знаеш ли, Джони — намеси се предпазливият, — може и да не са чак такива глупости. Не ти ли се е случвало да се скъсаш да търсиш нещо и в крайна сметка да се окаже, че то ще ти избоде очите? На мен постоянно ми се случва.

— Кажи ми, кой нормален човек ще види дъската и няма да ѝ обърне внимание — настояваше Джо.

Дъска? Какво означаваше това, по дяволите? Брейди бе готов да влезе във всекидневната и да зададе въпроса си на глас.

Тогава обаче жизнерадостният каза:

— Чуйте сега. Вземаме го. На път за насам купуваме два спрея с боя — черна и червена. Боядисваме фигурите — единия отбор черни, другия — червени, и никой няма да забележи нито златото, нито диамантите. Ще изглежда като най-обикновен шах. Можем да го оставим тук, във всекидневната, например върху онази голямата маса заедно с всички неща по нея.

Злато. Диаманти. Шах.

Брейди се отдалечи на пръсти по коридора, почти толкова бързо и тихо, колкото го бе направил и първата вечер, когато се промъкна в къщата на Неса в Нъмбнътс. Втурна се на втория етаж. Изморената и плувнала в пот Неса тъкмо прибираще и последната мръсна посуда.

— Миличко! — прошепна Брейди възбудено. — В играта сме!

— Още ли са долу?

— Само още малко. После ще се метнем в кревата и ще ти разкажа всичко.

— О, не!

Това бе първият път, в който Неса се противопоставяше на идеята да идат в леглото, така че Брейди замръзна наред път към прозореца, откъдето възнамеряваше да изгледа отдалечаването на натрапниците.

— Моля?

Тя махна с ръка. Почти цялата спалня бе затрупана с мръсна посуда.

— Първо ще изчистим това — заяви Неса. — Не можем повече да живеем като прасета, Брейди, трябва малко да поподредим.

В думите ѝ имаше предупредителни сигнали, но главата на Брейди бе пълна с прекалено много други по-важни неща, за да им обърне внимание.

— Права си, миличка — отвърна той, продължи към прозореца и ѝ се ухили. — Ела тук и ще ти кажа за какво става въпрос. Ще изчистим всичко тук, защото отсега нататък ще стоим в тази стая. Ще ти кажа и защо. Защото корабът ни идва.

— Какъв кораб? — намръщи се сърдито Неса и се приближи до прозореца.

— Ето, виж ги, тръгват — посочи Брейди.

Тримата мъже вървяха към лимузината, без да спират да говорят.

— Ще се върнат ли? — попита Неса.

— О, да — отвърна Брейди с най-доволната усмивка, на която бе способен. — Ще се върнат, миличка. Очакваме ги с отворени обятия.

[1] Игра на думи — съчетание от английските думи *pumb*, едно от значенията на която е „тъп“, и *nuts*, едно от значенията на която е „побъркан“. — Б.пр. ↑

Доколкото си спомняше, Фиона бе виждала Ливия Нортууд Уилър само веднъж в живота си, преди повече от година, малко след като започна работа във „Файнбърг“. По това време, разбира се, нямаше никаква представа, че бащата на госпожа Уилър е откраднал толкова скъпоценно нещо от прадядо ѝ и приятелите му, но въпреки това забеляза дамата, тъй като Бог е свидетел, че госпожа Уилър бе забележителна жена. Фиона даже подметна на съседката си по бюро Имоджен:

— Коя е тази!

— Ливия Нортууд Уилър — осведоми я Имоджен. — Богата е като Крез. Всъщност сигурна съм, че мисли Крез за парвеню.

Фиона проследи дамата с поглед. Ливия се насочи към кабинетите на съдружниците, водена от секретарка, която, подобно на повечето секретарки в кантората, бе облечена доста по-елегантно от младите адвокатки. Тогава госпожа Ливия Нортууд Уилър остави след себе си спомена за жена, която може и да не е богата колкото Крез, но със сигурност изглежда по-стара от него, както и от повечето антични царе, за които може да се сети човек. Много високо, невероятно слабо, право като бастун остроносо изпито същество с изгарящ поглед и шлем от снежнобяла коса, която отразяваше светлината. Бе облечена изцяло в черно и ходеше сковано, но решително, сякаш е дошла да опише цялото ти имущество за публична продан и обича работата си до полуда.

Докато я наблюдаваше, по тялото на Фиона пробягаха студени тръпки и тя си каза: „Радвам се, че не идва да се види с мен“. Половин час по-късно мнението ѝ напълно се потвърди. Госпожа Уилър отново мина през помещението, предвождана от същата секретарка и с непроменен вид. Срещата с адвоката явно нито я бе умилоستивила, нито пък бе разпалила допълнително гнева ѝ. Значи състоянието ѝ беше константна величина — гори бавно и непоколебимо като църковна свещ.

В петък сутрин, след срещата с господин Дортмундър и припомнянето на историята с откраднатия шах, Фиона бе удостоена за втори път да зърне госпожа Уилър. Срещата бе подобна на първата. Дамата се появи, този път предвождана от друга секретарка (текучеството на секретарки бе несравнимо по-голямо от текучеството в адвокатския състав), но все така непоколебимо пламенна и решителна.

Фиона я изглежда внимателно, този път въоръжена с информацията за тайната им и изненадваща връзка, и след като дамата се отдалечи, откри, че ѝ е невъзможно отново да се съсредоточи върху работата си. Връзката съществуваше и Фиона я намираще за доста възбуждаща. Все едно някоя личност, излязла право от учебниците по история, някой Джордж Вашингтон или Хенри Форд, внезапно да се появи отнякъде. Нима няма да ти се прииска да размениш някоя дума с него, да се докоснеш до това късче история, макар и повърхностно? Разбира се, че ще ти се иска.

През следващите петдесет минути Фиона не направи почти нищо, за да заслужи заплатата си във „Файнбърг“, но за сметка на това не изпускаше от поглед пътеката между работните места, откъдето госпожа Уилър щеше да мине на път за асансьора. Когато най-сетне, след цяла вечност, това се случи и госпожа Уилър се появи по петите на днешната секретарка, Фиона незабавно скочи на крака и последва двойката.

Посетителите почти винаги чакаха асансьора поне минута-две на рецепцията и точно в този период Фиона щеше да направи своя ход. Знаеше, че онова, което се кани да направи — да заговори клиент, за когото не работи — е напълно нередно. Знаеше, че на теория дори е възможно да я уволнят за подобно своеволие, но просто не бе в състояние да се спре. Трябваше да погледне госпожа Уилър в очите, трябваше да чуе гласа ѝ, най-сетне, трябваше да накара самата госпожа Уилър да забележи присъствието на Фиона Хемлоу на белия свят.

Ето ги пред вратата на асансьора. Фиона забеляза, че секретарката дори не се опитва да завърже разговор с чудовището, нито пък чудовището очаква подобни прояви, които някои биха окачествили като човешко общуване. Е, може и да не очакваше, но щеше да получи.

Фiona закрачи напред и прикри нервността и колебанието си с бойка стъпка и широка усмивка. Впи непоколебим поглед в госпожа Уилър, прекоси фоайето и в мига, в който дамата забеляза приближаването ѝ, възкликна радостно:

— Госпожо Уилър?

Недоверието изригна от дамата като облак мухи, прогонени от мърша.

— Дааа? — отвърна тя с властен баритон, продран от цигарен дим. Звучеше като рев на хищник.

— Госпожо Уилър — припряно продължи Фiona, — аз съм Фiona Хемлоу, младши адвокат в кантората. Имах възможност да поработя над незначителна част от случая ви и се надявах някой ден да ми се удаде възможност да изразя възхищението си от вас.

Дори секретарката изглеждаше поразена от този дебют, а госпожа Уилър, обвита от облак мухи, отвърна:

— Така ли?

— Позицията ви е толкова твърда — увери я Фiona. — Много хора на ваше място биха се отказали, биха позволили да ги стъпчат, но вие — не.

— Не и аз — съгласи се госпожа Уилър с мрачно задоволство, от което в гласа и дори се прокраднаха мелодични нотки. Мухите като че ли се поразпръснаха.

— Бих искала просто да ви стисна ръката, ако позволите — каза Фiona.

— Ръката ми?

— Не искам нищо друго — увери я Фiona и се опита да се усмихне глупаво, по момичешки. — Мога да си имам неприятности дори само за това, че ви заговорих. Но от всички клиенти, които познавам, вие определено заслужавате най-много уважение. Ето защо, ако не ви притеснява, ако не е много нахално, мога ли...? — И Фiona протегна малката си десница с глуповато обнадееждана усмивка и със страхопочитание в погледа.

Госпожа Уилър не пое протегнатата ръка. Дори не я удостои с поглед. Вместо това каза:

— Госпожице...

— Фiona Хемлоу.

— Госпожице Фиона Хемлоу, ако Тъмбрил ви е пуснал по петите ми да ме тормозите, кажете му, че само си губи времето.

— О, не, госпожо...

Но асансьорът пристигна. Без да погледне нито Фиона, нито секретарката, госпожа Уилър наби крак към него, все едно е пиратски капитан, упътен към мостика на поредния пленен кораб. Вратата безшумно се затвори зад гърба ѝ.

— Мисля, че не е добра идея да казваш на Джей за това — предложи секретарката.

— Мисля, че никой не трябва да казва на... Джей... за това — съгласи се Фиона и се върна на мястото си.

За пръв път се замисли дълбоко над въпроса за семейните вражди, които се прехвърлят от поколение на поколение, и също така дълбоко се усъмни, че в подобна ситуация нейното собствено семейство има каквито и да било изгледи за успех срещу семейство Нортууд.

Дортмундър пробяга последните няколко крачки до колата, което не бе лесно, и безапелационно спечели надпреварата за местата там. Настани се триумфално на меката удобна седалка, обърната с гръб към посоката на движение, и се огледа точно навреме, за да види как Келп се плъзва до него. Това го направи още по-щастлив, тъй като нямаше да има нужда да си комуникира с Джони Епик през следващите двеста мили.

Самият Епик пристигна само със секунда закъснение, изглежда с крива усмивка двамата на пейката и каза:

— Приятно пътуване.

После бившето ченге затвори задната врата, настани се отпред до Пембрук и нареди:

— Връщаме се в Ню Йорк.

— Така си и помислих — отвърна шофьорът и запали лимузината.

Колата пое по черния път, а Келп, без да се обръща назад, каза неспринудено:

— Трябва да спрем някъде да хапнем, нали, Джони?

Никакъв отговор. Стъклото между тях и предната седалка бе наполовина свалено, но явно това не бе достатъчно. Келп смигна на Дортмундър и повиши тон:

— Нали така, Джони?

Пак нищо. Келп се извърна и каза направо в процепа:

— Нали така, Джони?

Главата на Епик леко се извърна.

— Какво нали така?

— Ще спрем някъде за обяд.

— Разбира се. Пембрук сигурно знае някое място.

— Нека да помисля — отвърна Пембрук.

Келп се извърна напред, тоест назад, и каза:

— Значи не могат да ни чуват, освен ако ние не искаме.

На предната седалка Епик и Пембрук говореха нещо, може би за обяда, но думите им не се различаваха.

— Прав си, не могат — съгласи се Дортмундър. — А искаме ли да си кажем нещо?

— Ами да обсъдим идеята ми за шаха.

— Идеята за изгубения шах ли? Трябва да призная, че е доста хитро.

— Даже нещо повече, особено пък за нас — продължи Келп.

— За нас ли? Какво искаш да кажеш?

— След като боядисаме фигурките в червено и черно — обясни Келп, — кой ще е в състояние да каже дали това е истинският шах, или някой фалшификат, който сме пробутали, за да не се затрие всичкото това злато.

Дортмундър се намръщи.

— Говориш така, сякаш наистина ще вземем проклетия шах.

— Никога не казвай никога — посъветва го Келп.

— Никога — каза Дортмундър. — Не можем да влезем в трезора.

— Ще изгорим моста, когато стигнем до него — изтъкна Келп.

— Междувременно трябва отново да си поприказваш с внучката.

— Вече я помолих да ми даде планове на сградата — обясни Дортмундър. — Тя обаче не мисли, че ще се докопа до тях.

— Плановите ще ни свършат чудесна работа — съгласи се Келп.

— Аз обаче по-скоро имах предвид снимки на шаха.

— Снимки ли?

— Нали е стоял изложен в някакво фоайе? Освен това за него се води дело. Ако ще подменяме фигурите с фалшиви, трябва поне да знаем как изглеждат.

— Изглеждат като шахматни фигури, скрити в подземен банков трезор.

— Е, ти все пак поговори с внучката — настоя Келп. — Нищо няма да ти стане.

Храната в Нова Англия беше отчасти черна и твърда и отчасти бяла и мека. За щастие, в мястото, където спряха да хапнат, носеха бира, така че успяха да се спасят от гладна смърт.

— Това място на задната седалка ми харесва, така че мисля да остана там до Ню Йорк — заяви мрачно Дортмундър още щом напуснаха заведението и никой не възрази. И така двамата с Келп

отново се настаниха на задната седалка за останалата част от пътешествието.

Когато наближиха Ривърсайд Драйв, Епик се извърна и каза в процепа:

— Вие няма нужда да се виждате с господин Хемлоу. Аз ще му докладвам.

Келп се ухили и каза:

— Ти ще му кажеш, че това с боядисването на фигурите е твоя идея, нали?

Епик му се ухили в отговор.

— Ти как мислиш?

— Мисля — отвърна Келп, — че Пембрук може да ни хвърли до центъра.

Епик се понамръщи, защото не бе сигурен, че са се разбрали така, но Пембрук се обади, без да отделя очи от пътя:

— Разбира се, сър.

Значи нямаше проблем.

Скоро лимузината спря до тротоара пред сградата на господин Хемлоу. Униформеният портиер се затича и отвори първо задната врата, но Келп бързо поправи грешката му:

— Не нас, него. — И посочи напред към Епик.

Портиерът отвори предната и дори и да имаше някакви забележки към това, което се появи от колата, не каза нищо.

Преди да слезе, Епик изгледа многозначително Дортмундър и каза:

— Ще държим връзка, нали? Ще се обаждаш как вървят нещата.

— Да, разбира се.

Кротките очи на Пембрук ги гледаха в огледалото за обратно виждане.

— Господа?

— Аз съм пръв — обади се Келп. — Към Западна трийсета, оттам ще те упътя.

— Разбира се, сър.

Колата потегли и Келп каза:

— Не е зле да се прибиращ у дома с лимузина, а?

— Сигурно ще ми вдигнат наема, като ме видят така — измърмори Дортмундър.

Келп кимна към пода:

— Толкова ли е удобно там, колкото изглежда?

— Защо не провериш? — предложи му Дортмундър.

Телефонът на бюрото на Фиона звънна в седем и половина вечерта и тя реши, че е грешка. Кой ще ѝ звъни в офиса. Със сигурност не и Брайън, той винаги чакаше *тя* да му звънне, за да знае кога да сервира поредното си изискано блюдо за вечеря. Нито пък някой от другите ѝ приятели или роднини, те никога не ѝ звъняха в кантората дори и през работно време.

„Дрън“, обади се отново телефонът, докато тя обмисляше положението. Който и да беше сбъркал номера, само щеше да ѝ изгуби времето, но от друга страна, ако не вдигнеше и човекът оставеше съобщение на гласовата поща, после трябваше да го прослуша, така че само отлагаше губенето на време. Всъщност самият звън, вече повторен, си беше разсейване само по себе си и отвлечаше мислите ѝ от проблемите на владението и проявлението му в конкретния казус по наследствено право на старата и уважавана фамилия Патрун.

„Дрън“. Това бе третото. След четвъртото се включва гласовата поща.

Ами ако Брайън е блъснат от такси или нещо такова и сега звънят от болницата да я питат за кръвната му група? Не че я знае и не че в болницата и сами не могат да я разберат. Въпреки това точно преди четвъртото позвъняване, което щеше да изпрати обаждането надолу по черния кабел към бездънната пропаст на гласовата поща, Фиона грабна слушалката с лявата си ръка, а с дясната посегна да вземе молив.

— Фиона Хемлоу.

— Ей, що не вдигаш? — обади се смътно познат глас, прекалено груб, за да принадлежи на някой от приятелите ѝ.

Фиона пусна молива и вдигна пръст, за да прекъсне разговора, но преди това за всеки случай попита:

— Кой се обажда?

— Джон. Сещаш ли се? Вчера си говорихме. Чакай малко. — Човекът насреща каза на някой друг: — Изчакай само малко, става ли?

Не виждаш ли, че говоря! — После пак продължи към Фиона: — Сещаш ли се, вчера в офиса ти.

— О, Джон, да, разбира се — отвърна тя и унилата, песимистична физиономия от предния ден се появи в главата ѝ. Гласът в слушалката идеално се връзваше с образа. — Искаш да говорим ли?

Що за възпитание имат някои хора! Но щом той ѝ говореше на „ти“, и тя щеше да мине на „ти“.

— Не по телефона, нали се сещаш. По-скоро другаде. Повисях известно време тук отвън...

— Какво? Отвън пред сградата ли?

— Да. Ти си вътре, нали? Мислех си, че като излезеш, можем да се поразходим и да поговорим. Чакай малко — каза отново Дортмундър и продължи да говори на някой друг: — Аз съм любезен, така че и ти бъди любезен. — Отново заговори на Фиона: — Вече започнах да си мисля, че си си тръгнала по-рано...

— Няма начин.

— Значи се прибираш късно?

— Винаги.

— Колко късно? Искам да кажа, вместо да вися тук на тротоара, мога да дойда пак... Чакай малко — прекъсна за трети път разговора Дортмундър и се обърна към другия си събеседник: — Имаш ли часовник? — Фиона дочу някакъв приглушен протест и после отново Дортмундър: — Не ти искам часовника, кажи ми само колко е часът.

— Седем и половина — осведоми го Фиона.

— Виждаш ли? — продължи да я пренебрегва Дортмундър. — Тя знае колко е часът. Седем и половина е.

— Откога чакаш там? — попита Фиона.

— От пет. Нямах представа колко народ излиза от тези сгради точно в пет. Най-сетне реших да те проверя, така че взех назаем един мобилен... — Към другия: — Взех го назаем, ще ти го върна.

— Слизам — каза Фиона.

Когато Фиона излезе на улицата, невнимателният собственик на мобилния телефон отдавна бе изчезнал. Джон Дортмундър я чакаше подпрян на сградата като малко сиво опровержение на цялата бизнес етика, царяща от другата страна на стената.

— Господин Дортмундър, аз... — почна тя.

— Викай ми Джон, става ли — прекъсна я той. — Това „господин Дортмундър“ ме изнервя. Господин Дортмундър ми викат само в съда.

— Добре — съгласи се тя. — Значи продължаваме като одеве. Ти си Джон, а аз — Фиона.

— Супер. Каква ти е посоката?

— Принципно към Бродуей и оттам в метрото.

— Добре, така ще направим.

Тръгнаха към ъгъла и когато спряха да изчакат светофара, той каза:

— Това, което всъщност искам, са снимки.

Фиона не схвана за какво става въпрос.

— Снимки?

— На стоката. На онова в трезора.

— О! — възкликна тя. — На шаха.

Споменаването на шаха пред други хора по някаква причина не му се понрави.

— Да, да, на него — потвърди Дортмундър и потупа въздуха пред себе си, сякаш искаше да ѝ каже да успокои топката, без да я нагрубява. В този миг тя осъзна, че наоколо е пълно с хора, които също като тях седят и чакат светофара. Това я накара да успокои топката.

ЗЕЛЕНО. Тръгнаха.

— Ами, разбира се, че имаме негови снимки — призна Фиона вече по-тихо, докато пресичаха Пето авеню. Целият... тъъ... нали се сещаш, бе фотографиран и претеглен, когато адвокатските кантори го приеха за отговорно пазене.

— Премерили са го значи, това е добре.

— Мога да ти ги пусна по мейл.

— Не можеш.

Стигнаха до другия тротоар, но Фиона спря, изчака хората наоколо да отминат и предложи:

— Мога да ти ги разпечатам.

— Наистина ли?

— Така даже е по-добре. Няма да оставим никакви следи.

— Без следи е най-добре.

— Връщаме се в кантората — реши тя и се обърна.

ЧЕРВЕНО.

— Значи в крайна сметка наистина ще го направиш, въпреки че цялата идея с трезора въобще не ти се нрави? — попита Фиона.

— Дядо ти и онзи другият са нетърпеливи и искат развитие — осведоми я той. — Правя каквото мога, та всички да са щастливи.

ЗЕЛЕНО.

Не трябваше ли да е ядосан от всичко, което му се е струпало на главата? Фиона реши, че със сигурност трябва да е ядосан на нея, ако не на дядо ѝ, задето е открила къде се съхранява шахът. И въпреки това той изглеждаше примирени уморен от усилията да избегне трезора, към който се плъзгаше благодарение на лекичко побутване от нейна страна.

— Съжалявам, Джон — каза тя.

— Ти не си виновна — отвърна той. — Лека-полека започвам да си мисля — продължи, докато тя вадеше от портфейла си картата, с която да влезе в сградата на „Си енд Ай Интернешънъл“ — че сега плащам за грешките, които съм правил преди. За да платя за всички малки прегрешения и всички малки пропуски от времето преди да се покая, трябва да проникна с взлом в банков трезор, който е невъзможен за разбиване, и дори да успея, което е изключено, трябва да се справя с два пъти по-трудната задача да се измъкна натоварен като магаре. Поне с половината тежест.

По време на тази тирада Фиона бе успяла да ги вкара в сградата и сега крачеше към асансьорите.

— Чакай малко — спря я Дортмундър.

Тя се извърна и с изненада го видя да стои в началото на високото фойе, облицовано със сив мрамор.

— Искаш ли нещо? Павилионът със закуските е затворен.

— Искам да го огледам — отвърна той.

— Оо!

И така, двамата разгледаха фойето, като Фиона се опита да го види през неговите очи. През очите на Джон Дортмундър, а не през своите, които за последната година бяха гледали на фойето просто като на поредния безличен отрязък от ежедневния маршрут от вкъщи до работа и обратно.

През очите на Джон Дортмундър фойето изглеждаше съвсем различно. Отляво се намираше ъгълът на охраната, с висок до гърдите парапет и монтирани на стената монитори. Населяваха го двама частни

охранители със сиви униформи, на които тя почти не бе обръщала внимание, тъй като я познаваха и след първите десетина дни, откакто започна работа, не се налагаше да им показва служебната карта от „Файнбърг“. Но въпреки това те си бяха там и в момента гледаха към тях с умерено любопитство, тъй като Джон и Фиона стояха по средата на фоайе, в което обикновено хората се движат.

Какво друго? Три магазинчета вдясно с остъклени витрини, обърнати към фоайето, които продаваха: (1) закуски и вестници, (2) куфари и чанти, (3) канцеларски материали и компютърни програми. Сега бяха затворени, но добре осветени.

Насреща им, на задната стена, бяха разположени металните врати на асансьорите. Отляво на тях се виждаше вратата за аварийното стълбище, а отдясно — друга метална врата, която Фиона забеляза за пръв път. Минаваше оттук по два пъти на ден вече година, а я виждаше едва сега.

Джон ѝ метна конспиративен поглед и тръгна към дъното на фоайето. Фиона го последва с пълното съзнание накъде се е насочил.

— Ще извикам асансьора — каза тя.

— Добре.

И двамата се отклониха леко вдясно към онази врата, той повече от нея, но без да се приближават особено, защото двамата охранители зад гърба им нямаха друга работа, освен да гледат хората във фоайето. Въпреки това Фиона се приближи достатъчно, за да види — следователно го виждаше и той — дискретния надпис със златни букви, който гласеше „Влизането забранено“. Видя също, че има процеп за карти, както на всички останали врати, но липсва дръжка.

— А-ха — промърмори Дортмундър и тя пхна картата си, за да извика асансьора.

— Спомена, че си се покаял — каза Фиона и издърпа картата.

— Точно така.

— И кога стана това?

— Когато срещнах дядо ти.

— Така си и помислих — забеляза Фиона.

Вратата на асансьора се отвори.

Фиона нямаше неограничен достъп до компютърната система на „Файнбърг“. Съществуваха потайни файлове, свързани предимно с финанси и взаимоотношения с други кантори, с които не можеше да

борави на сегашния етап от живота си. Повечето от информацията на сървъра обаче бе на един клавиш разстояние. Работата на младшия адвокат включва многобройни проучвания и проверки по желание на висшестоящите, така че достъпът до информация трябва да е възможно най-широк. Това естествено включваше файловете, посветени на шаха, който в съдебните зали бе известен като „Чикагския шах“. Явно официалната му история започваше от Алфред Х. Нортууд, който преди доста време бе предприел пътуване с влак от Чикаго до Ню Йорк, натоварен с въпросната вещ.

— Чикагският шах — прочете тя от екрана. — Да, тук е. Какво точно искаш?

— Всичко — отвърна Дортмундър, загледан в заглавната страница на екрана, която показваше добре осветения шах, сниман на фона на черно кадифе, подреден в очакване, бляскав, с вид точно на вещ, създадена да служи на крале.

— Всичко? — Тя се обърна изумена. — Не можеш да искаш всичко. И протоколите от съдебните заседания ли? На всеки от исковете са посветени стотици страници, всички взети заедно със сигурност са над хиляда. Не можеш дори да ги изчетеш.

— Не, не искам да ги чета — успокои я той. — Искam само всички снимки и всички размери.

— Добре, да видим... — Тя прегледа съдържанието. — Има индивидуални снимки на всяка фигура...

— Звучи добре.

— Размери на всяка фигура.

— Не е зле.

— Снимки от различни ъгли на различно осветление.

— Дай ги и тях.

— Всичко на всичко — шестдесет и четири страници — обяви Фиона.

— Ще взема назаем един плик.

По-късно Фиона разказа на Брайън за последната си среща с Джон Дортмундър. Вечеряха на свещи в голямата стая с ужасно вкусни буритос със скариди и ориз.

— Наистина ли ще се опита да слезе в трезора и да вземе това нещо оттам? — изсмя се Брайън.

— Хич не му се иска — обясни Фиона, — но дядо и другият май са го притиснали доста здраво. Ще ми се да осъзнаят, че е невъзможно, и да се откажат от цялата работа.

— Трудна работа да се откажеш от толкова злато — отбеляза Брайън. — Аз пък съм човекът, който знае как да слезе в трезора.

— Така ли? И как?

— Да речем например че снимавам документален филм — обясни той. — Кинаджиите ги пускат навсякъде. „Здрасти, правим филм за банковите трезори по поръчка на «Дискавъри Чанъл». Как точно се казвахте?“ И си вътре.

Фиона се разсмя с пълна уста и каза:

— О, Брайън, не мисля, че господин Дортмундър е в състояние да убеди когото и да било, че снима филм за „Дискавъри Чанъл“.

— Да, вероятно си права — отвърна Брайън. Очите му леко проблеснаха на светлината на свещите. — Жалко.

В събота сутринта, след като Мей замина на работа в супермаркета, Дортмундър седна на масата в кухнята и разстла пред себе си снимките и спецификациите на шаха, които бе взел от Фиона Хемлоу предната вечер. Шахът се оказа по-малък, отколкото си го представяше, но и по-тежък — 308 килограма. Да, не беше работа за сам човек. Дори за двама.

Според описанието в разпечатката фигурите не бяха изработени изцяло от злато, което щеше да ги направи още по-тежки, а златото бе излято в матрици около дървени шпилки. Всяка фигура бе декорирана с от три до пет скъпоценни камъка — перли за бялата банда и рубини за червената. Царете и цариците бяха най-високи от всички — малко под десет сантиметра. Златото бе оформено с изключително майсторство и акуратност, каквито се очакват от човек, работещ за абсолютен монарх.

Дортмундър разглеждаше снимките и четеше описанията. Някъде след половин час окаченият на стената до хладилника телефон иззвъня. Със сигурност бе Анди Келп и когато Дортмундър стана, отиде до телефона, вдигна слушалката и каза:

— Здравсти — се оказа прав.

— Кво става?

— Ами, гледам снимките — отвърна неохотно той и метна око към разпръснатите по масата страници. Знаеше, че е глупаво да иска да запази тази малка частица информация за себе си, но ето че искаше.

— Снимките ли? Вече?

— Да. И спецификациите, размерите, всичко.

— Идвам веднага — каза Келп и след минута влезе в кухнята с думите: — Не исках да те притеснявам със звънеца.

— Благодаря за загрижеността — отвърна Дортмундър. — Как са ключалките на вратата?

— Супер са — увери го Келп. — Давай сега да видим какво имаме тук.

— Малка мистерия — отвърна Дортмундър.

Келп бе вдигнал една снимка на целия шах и я разглеждаше, но при думите на Дортмундър го изгледа.

— Искаш да кажеш, освен това как ще го задигнем ли?

— Един от топовете е лек — осведоми го Дортмундър.

— Лек? Какво означава „лек“?

Дортмундър дръпна снимката от ръката на Келп и посочи белия царски топ.

— Този е с около кило и половина по-лек от онзи. — Посочи топа откъм страната на царицата. — Но той пък е със същото тегло като двата червени.

Докато Дортмундър се ровеше из останалите снимки, Келп продължи да се взира във фотографията на целия комплект.

— Искаш да кажеш, че всички останали са с еднакво тегло?

— Почти. Има малки разлики, защото всеки е украсен с различни скъпоценни камъни. Ето ти отделни снимки на белите топове. Този на дясната снимка е по-лек.

— Царският топ — прочете Келп надписа в долната част на снимката и се загледа в златния замък, инкрустиран с четири бляскави перли. — Аз пък си мислех, че „топ“ означава оръдие.

Келп се наведе над отделните снимки на двата бели топа, после вдигна глава и я поклати.

— Може би ще си обясним загадката, когато ни паднат в ръцете. Когато ги отмъкнем.

Дортмундър го изгледа намръщено.

— Когато ни паднат в ръцете? Забрави ли, че все още са в онзи трезор? Взем тези снимки колкото Епик и Хемлоу да си мислят, че правим нещо, но истината, Анди, е, че не правим нищо.

— Не знам защо си толкова негативно настроен — възрази Келп. — Погледни снимките и информацията. Това си е жив напредък. Приближаваме се с всеки изминал ден.

— Да, приближаваме се, но не към шаха — отвърна Дортмундър и в този миг телефонът иззвъня. — Това сигурно е Епик. — Той се изправи. — Обажда се да пита кога да прати куките да ме приберат.

— Стига си дрънкал глупости, човекът е търпелив — сръза го Келп.

Дортмундър изръмжа в слушалката и гласът на Стан Мърч отвърна:

— Двамата с Хлапето тъкмо приключихме със закуската в едно барче до квартирата му.

— Хубаво — каза Дортмундър и се обърна към Келп: — Стан и Джъдсън закусвали заедно.

— И защо ти го казва?

— Още не сме стигнали дотам — обясни Дортмундър и продължи в слушалката: — Защо ми го казваш? Да не би да се обаждаш пак да ме занимаваш с кубето?

— Не, не — отвърна Стан. — Кубето го заряхах.

— Хубаво.

— Като неизживяна любов.

— Гледай ти.

— Сега вече се придържам само към Флатбуш Авеню.

— Е, то и това е в Бруклин.

— Но няма кубета. Слушай, двамата с Хлапето си мислехме — продължи Стан, — като така и така работата с кубето се провали, дали пък ти не си подкарал нещо с онова ченге?

— По-скоро то ме е подкарало — отвърна Дортмундър.

— Ако можем да помогнем...

— Никой не може да ми помогне.

— Кажи им да дойдат насам — обади се Келп. — Като сме повече хора, може и да измислим нещо.

— Анди вика да дойдете у нас и да си донесете мозъците.

— Ей сега идваме — отвърна Стан.

Дойдоха и използваха традиционния начин за влизане в чужда къща, а именно като натиснат звънеца на вратата. В същото време иззвъня и телефонът.

— Ти вдигни — каза Келп. — Аз ще отворя.

— Добре. — Дортмундър вдигна слушалката и каза: — Здравсти.

Келп натисна бутона на домофона и отиде до входната врата, за да изчака новодошлите да изкачат двата етажа до площадката.

Един глас, който можеше да принадлежи само на Малкия Бълчър, каза:

— Дортмундър, тревожа се за теб.

— Хубаво — отвърна Дортмундър. — Мразя единствено аз да се притеснявам за себе си.

— Онова ченге прави ли ти проблеми?

— Да. Слушай, Анди е тук, а Стан и Джъдсън тъкмо пристигат.

— Правите среща без мен ли?

— Не съм организиран среща. Хората просто не спират да идват, сякаш има погребение. Искаш ли да наминеш?

— Ей сега идвам — отвърна Малкия и дойде.

В кухнята имаше четири стола, а Джъдсън можеше да седи и на радиатора, така че щом Малкия пристигна, всичко бе долу-горе наред. Дортмундър тъкмо бе приключил с обясненията за Стан и Джъдсън, поради което Келп осветли Малкия, като прибави ненужно подробно описание на сведенията, с които разполага Епик за всеки от тях.

— Някои хора — каза Малкия, — като се пенсионира, трябва да се пенсионира.

— Малкия — обади се Дортмундър, — по всичко личи, че той се занимава единствено с мен. Когато се проваля с шаха, единственият, когото ще обвини, отново ще бъда аз.

— Сан Франциско не е лошо място за известно време — отбеляза Малкия.

— Аз по-скоро си мислех за Чикаго — осведоми го Дортмундър. — Анди пък предложи Маями, но Епик ги знае тези неща. Вика ми, че сега милионите ченгета са свързани по всякакъв начин и ще ме намери за нула време.

Малкия кимна и се замисли, после каза:

— Вярно е. Вече не е като едно време, не можеш да изчезнеш просто ей така. Едно време просто си изгаряш върховете на пръстите с киселина, оставаш без отпечатъци и си готов.

— Оу — възкликна Джъдсън. — Това не боли ли?

— Не като за двадесет и пет години — отвърна Малкия. — Сега обаче ДНК-то не можеш да го изгориш. То даже те надживява.

— Знаете ли — обади се Келп, — тук има и още нещо, за което трябва да си поговорим. Знам, че не е толкова важно като основния проблем...

— Трезорът — напомни Дортмундър.

— Точно върху него размишлявам — увери го Келп. — Въпреки това — обърна се той към останалите — вижте снимките на тези два топа.

— Това са замъци — забеляза Стан.

— Да, но в шаха им викат топове — обясни Келп. — Както и да е. Всичко си тежи колкото трябва, с изключение на ето този топ, който е с кило и половина по-лек от останалите три.

Всички се наведоха над снимките, включително и Джъдсън, който стана от радиатора.

— Изглеждат ми еднакви — изсумтя Стан.

— Виж обаче колко тежат — каза Келп. — Ето тук са го написали.

Стан кимна.

— Може да е печатна грешка.

— Хората тук доста са се постарали и надали е грешка — изтъкна Келп.

— На мен това не ми изглежда толкова важно, колкото основният проблем — обади се Дортмундър.

— Да, разбира се, че не е толкова важно — съгласи се Келп, — но все пак си е загадка, това казвам.

— Каква ти загадка — изсумтя Джъдсън. — Това е лесно.

Всички вдигнаха глави и го изгледаха как отново присяда на радиатора.

— Знаеш ли защо този е по-различен от останалите? — попита Келп.

— Разбира се. — Джъдсън повдигна рамене. — Трябва просто да се поставиш на мястото на сержанта, на Нортууд. Значи той е в Чикаго с това чудо, което е ужасно ценно, но тежи над триста кила. Няма пари, като всички останали, но иска да се разкара оттам преди войниците от взвода да се върнат. Намира човек, може би бижутер, който да му направи фалшива фигура, която да изглежда досущ като другите. Така ще продаде перлите, ще продаде златото, ще се качи на влака и ще дойде в Ню Йорк като баровец, за да завърти бизнес.

Всички сметнаха обяснението за гениално.

— Хлапе, ти си истинско съкровище — похвали го Малкия.

— Благодаря, Малкия.

Джъдсън се ухили като ряпа. Следващото нещо бе да се изчерви, така че те отново се наведоха над снимките и заговориха един през друг:

— Значи, когато правим нашата малка подмяна, трябва да внимаваме да не пипаме това момче — каза Келп.

— Какво искаш да кажеш с „нашата малка подмяна“? — възрази Дортмундър. — Забрави ли, че шахът е скрит в подземен трезор.

— Според мен пък това си струва да се понапънем — каза Стан.

— Не е въпросът в напъването — изтъкна Дортмундър. — Въпросът е в трезора.

— Ами да попитаме Хлапето — обади се Малкия. — Хлапе, обясни ни как стоят нещата с топа. Супер. Сега въпрос номер две: как да проникнем в трезора?

Джъдсън ги изгледа изненадано и отвърна:

— Ами не можем.

Дортмундър се отпусна и остави разговора да го залее като придошла река — укрепителна дига. Фактът, че Джъдсън Блинт потвърди убеждението му, че в трезора не може да се проникне — нали и в Библията пише за младенците и истината, — просто допоръси тортата с отровата за плъхове. Всичко свърши, казваше безсмъртният Чарлз Уилфорд^[1], остава само да оформим документите.

Останалите около масата не искаха да повярват.

— Винаги има начин — настояваше Стан.

— А ако няма, може да се измисли — подкрепи го Келп.

— Точно така.

— Ами измисли тогава — предложи Малкия.

Обгърна ги кратко, но многозначително мълчание.

— Не можем да се обадим и да кажем, че в сградата има бомба — каза Стан.

— Никой не е казал, че можем — отбеляза Малкия.

— Идеята с бомбената заплаха — продължи Стан — е да изпразнят цялата сграда и ти да си свършиш работата вътре на спокойствие, но не става така. Ако в Ню Йорк се обадиш за бомба, сградата не се изпразва, а се пълни догоре с ченгета, пожарникари, застрахователни агенти, дребни измамници и журналисти, които искат да снимат документален филм. Така че няма смисъл да се занимаваме с бомби.

— Спираме веднага — увери го Малкия.

— Не можем и да обезвредим охраната в сградата — включи се в обсъждането и Келп. — Нали се сещате — вземаме пистолети, маски, няколко чифта белезници и нахлуваме. Тогава обаче ще ни снимат охранителните камери.

— Жалко — каза Малкия. — Иначе звучи забавно.

— Може да е забавно, но няма да стане — повтори Келп.

— Добре, ето тогава друг вариант — започна Малкия и всички, с изключение на Дортмундър, наостриха уши. — Да кажем, че някой се маскира така, все едно е човек, който има право да влиза в трезора.

Няма да съм аз, а ще е един от вас. Облича костюм, лъска си обувките и така нататък.

— Мисля, че трябва да имаш служебна карта — посочи Келп.

— Служебната карта не е чак толкова трудна работа — увери го Малкия. — Например тръгваш след някой от шефовете, който се прибира след работа, и го проследяваш до къщата му, която сигурно е в Кънектикът. Връщаш се с картата му, а семейството го намира на другата сутрин жив и здрав, но вързан в колата си край гарата с парцал в устата.

Замислиха се над тази възможност и се обърнаха към Дортмундър.

— Джон? — попита Келп.

Джон беше в собствената си къща, така че дори не можеше да си иде у дома. Насили се да каже:

— Във фоайето има специален асансьор за трезора, в който трябва да пъхнеш специална карта. Нямам представа какви още специални неща има долу, но охраната във фоайето сто на сто познава всички шефове по физиономия.

— Освен това — допълни Джъдсън, за да погребее окончателно и тази идея — шахът тежи над триста килограма. Представи си как ще изглежда костюмар, нарамил подобно нещо.

Издавнаха в следващото мълчание, което Стан наруши с:

— Ами ако...

Всички, освен Дортмундър, го изгледаха.

— Какво ако? — подкани го Келп.

— Мислех си — продължи Стан — за банковите касетки, нали се сещате. Някой от нас си наема банкова касетка и има съвсем основателна причина да слезе в трезора.

— Мисля — каза внимателно Келп, — че касетките са в различен трезор или поне в различна част от трезора. Прав ли съм, Джон?

— Да — потвърди Дортмундър.

— Дортмундър — каза Малкия, — не съм бил там и не мога да си представя мястото. Значи имаме фоайе, имаме банка и какво друго? Разкажи ми нещо повече?

— Сградата е голяма — заразказва Дортмундър. — На шестдесет етажа, заема половин пресечка. Банковият клон е на ъгъла, със собствени вход и изход. Фоайето е в средата и помежду им няма врата.

Във всеки случай няма врата отворена за посетители. На една от стените, която не граничи с банката, имаш магазини. Те са вътрешни, без изход към улицата. В дъното на фойето са асансьорите, а до тях е и специалният асансьор.

— Ами охраната?

— Вляво, до стената, която разделя банката и фойето.

Малкия кимна.

— Значи имаме отворено пространство — заключи той. — Няма начин да прекараш стоката с количка през фойето.

— Да, както вече споменах — потвърди Дортмундър.

— Въздуховодите — обади се Стан.

Малкия го изгледа.

— Да не би да искаш да тикаш количка с тристакилограмов шах през въздуховодите на сградата? Ами ако в един момент станат вертикални?

— Водопроводчици — предложи Келп. — Разпъват тенти на улицата и започват да копаят канал под нея, докато не стигнат до...

— На Пето авеню? — прекъсна го Джъдсън.

Келп замълча, намръщи се замислено и поклати глава.

— Да, не става.

— Знам откъде да намеря хеликоптер — каза Стан.

— Аз пък не знам какво ще правиш с него — отрязва го Малкия.

— Ами ако запалим пожар във фойето? — излезе с нова идея Келп. — Влизаме преоблечени като пожарникари и...

— Мраморът не гори — охлади ентусиазма му Дортмундър.

Този път мълчанието бе конфузно от самото начало, защото всички осъзнаха, че това е последното мълчание, но на никой не му се щеше да обяви заседанието за закрито, тъй като решение така и не се намери. Най-сетне Джъдсън прочисти гърло и каза:

— Радиаторът ви е страхотен, много топъл и удобен, но май ще трябва да тръгвам, защото вече стана време за...

— Аз също — включи се Стан и се протегна, сякаш се събужда от дълъг сън.

Тогава всички се разшаваха, наставаха и се заразхождаха наоколо. Дортмундър не мръдна от стола. Сбогуваха се с него, сякаш е едновременно опечален и покойник. Дортмундър кимна, но не стана.

На тръгване Малкия сложи тежка лапа на рамото му, сякаш проблемите на Дортмундър не тежаха достатъчно.

— Ако в Сан Франциско не ти харесва — каза Малкия, — имам друго предложение — Билокси.

Дортмундър поклати глава.

— Епик...

— Казах Билокси — повтори Малкия. — Билокси, Мисисипи. Повярвай ми, Дортмундър, там все още никой не си отваря устата пред северняшко ченге.

[1] Чарлз Рей Уилфорд III (1919–1988) — американски писател, известен с криминалните си романи с главен герой детектив Хоук Моузли. Най-известният роман от поредицата за Моузли е „Маями Блус“. — Б.пр. ↑

Фойето на „Си енд Ай Интернешънъл“ не изглеждаше така, както Джъдсън си го бе представил от описанието на Джон. Огромното пространство, размерите и всичкият този въздух по някакъв начин липсваха в описанието. Помещението бе високо сигурно поне дванадесет метра, облицовано с млечнобял мрамор и с огромна стъклена фасада към улицата. Заприлича му на катедрала, особено пък сега в безоблачната неделна утрин. Лъчите на студеното ноемврийско слънце нахлуваха отвсякъде, отразени от околните сгради от метал и стъкло по авенюто.

Стори му се, че е кацнал на ореола на светец. Как въобще някой можеше да си помисли да открадне нещо от подобно място? Майната й на светлината, това, което най-много възпираше крадливите ръце, бе блясъкът.

И въпреки това тук се помещаваше банка. Ето там стояха двамата охранители, зад тезгяха с мониторите.

Дали някой от мониторите не следеше какво става в трезора или поне с входа му? Защо пък не?

Джъдсън тръгна към мониторите и се зазяпа в черно-белите изображения на коридори и празни асансьори, докато в един момент не осъзна, че охранителите на свой ред зяпат него. Не че го подозират в нещо, просто той бе единственият движещ се обект наоколо. Магазините в отсрещната част на фойето бяха затворени в неделя, както и повечето офиси в сградата.

С известно закъснение Джъдсън реши, че ще е грешка да привлича внимание, и се отклони от пътя си към мониторите. Пое по-нататък, в същата посока, към таблото със списъка на наемателите. Щяха да решат, че просто търси някого, нали?

Джъдсън нямаше никаква работа в сградата на „Си енд Ай Интернешънъл“ — било в неделя или в който и да е друг ден. Просто се чувстваше ужасно зле от вчера, когато с лека ръка опропасти надеждите на всички, като каза, че никога няма да проникнат в банковия трезор. Беше му мъчно за Джон, защото видя как лицето му

помръква и се сбръчква като парченце сирене, оставено в микровълновата.

И защо, по дяволите, му повярваха? Той бе просто хлапе, какво разбираше? Разбира се, всички останали просто се преструваха, че има надежда, а той бе достатъчно тъп, за да не го схване, и след като спуска сапунения мехур, нямаше какво повече да се направи.

Но дали беше прав? Наистина ли банковият трезор бе непристъпен? След като стана от леглото си в испанското Челси тази сутрин, в главата му се загнезди мисълта, че единственото, което е в състояние да направи, е да огледа мястото лично. Ей така, за всеки случай, да провери дали пък няма някакъв скрит начин да се промъкнеш в трезора, начин, който е убягнал на всички останали.

И да се измъкнеш. Това бе един от най-важните житейски уроци, усвоени от Джъдсън: хубаво е да успееш да влезеш някъде, но е жизненоважно да знаеш как да излезеш.

Застана пред огромното черно табло, нашарено с имена и цифри, които показваха всяка фирма с офис в сградата. Изви врат нагоре с надеждата, че охранителите са изгубили интерес към него (естествено не погледна към тях, за да провери дали е така), и остана изумен колко много различни имена съществуват на този свят. Всяко от тях неповторимо и повечето дори произносими.

— Да ви помогна с нещо?

Джъдсън подскочи, сякаш е хлъцнал, и установи, че един от охранителите се е изправил точно до него с намръщена физиономия и любезен глас, в който обаче се прокрадваха заплашителни нотки.

— О, не! — запелтечи Джъдсън. — Просто... чакам един приятел. Още не е слязъл.

— Къде работи? — попита охранителят, уж че иска да му помогне, но внезапно добави по-остро: — Не гледайте към таблото! Къде работи?

Къде работи? Джъдсън заровичка трескаво из зрителната си памет в търсене на едно от имената, които допреди секунда гледаше, но всички бяха изчезнали яко дим. Мозъкът му бе абсолютно празен.

— Амии — проточи той. — Ъ-ъ-ъ...

— Ей, здрасти! Извинявай, че закъснях.

Джъдсън се извърна опулил очи като заек на фарове и видя, че Анди Келп крачи самоуверено през обляното в светлина фоайе.

Приличаше на капитан на космически кораб в галактическа сага.

— О-о — продума Джъдсън облекчен и объркан. Какво се предполагаше да каже сега? — Аз... забравих къде работиш. Какъв съм глупак, а?

— Де да можех и аз да забравя — отвърна Анди, жизнерадостен както винаги. — Искаш ли да не се качваме горе, времето вън е страхотно.

— А, добре.

Анди кимна към охранителя.

— Как е?

— Супер — отвърна охранителят, макар по гласа му да не личеше, че е така.

Джъдсън усещаше погледа му в гърба си чак докато не излязоха на Пето авеню. Смесиха се с туристите и пешеходците и Анди предложи:

— Искаш ли да се поразкараме на юг?

Тръгнаха и по някое време Келп каза:

— Какво се опитваше да направиш, да покажеш физиономията си на охраната от всички страни ли?

— Не, не, нищо подобно.

— Не ли? Какво тогава?

— Стана ми ужасно мъчно за Джон и реших, че мога да намина към сградата и да видя дали...

Спряха да изчакат светофара сред тълпа туристи, много от които изглеждаха напompани с доста атмосфери повече от предписанията на производителя.

— И аз съм така. Дори ходих да огледам онова тъпо кубе, така че защо да не разгледам и банката? Пристигам и какво да видя — здравата си загазил.

— Така беше — потвърди Джъдсън.

— Виж, Хлапе... Зелено е.

Пресякоха с всички останали и Анди продължи:

— Ако възнамеряваш да тарачиш някое място, не е добра идея да оставяш снимките си там. Значи влизаш, тръгваш към асансьорите, хвърляш едно око на другата врата, поглеждаш си часовника, поклащаш глава и си излизаш. Не поглеждаш към охраната, не стоиш

на едно място, не се размотаваш излишно и когато приключиш, всичко е наред.

— Няма начин да влезем в трезора — заяви Джъдсън.

— Нали го каза още вчера.

— Но сега вече съм сигурен.

— Виж какво, времето е супер, свършихме с банката, искаш ли да скочим до Джон и да видим дали не му е минало — предложи Анди.

Джон не гледаше футбол и това въобще не хареса на Мей. Ноември, средата на сезона, всеки отбор има дори теоретична възможност да спечели шампионата, а през главата на Джон не минава и мисъл да гледа неделния мач. Не обръща внимание дори на шоуто преди мача. Лоша работа.

Мей се въртеше из кухнята, заета предимно с тревожните си мисли. На външната врата се звънна. Тя все още свикваше със звъненето, тъй като години наред бе живяла без него. В един прекрасен ден обаче хазяинът внезапно оправи звънеца като малка компенсация за вдигането на наема. Сега ненужният звънец, който никой не бе искал, отново работеше и дори бе успял да я дресира достатъчно, та при звука му Мей автоматично да се отправя към домофона и да натисна бутона за входната врата.

— Кой е?

— Анди — отвърна неразличим глас, който спокойно можеше да принадлежи и на марсианец.

Анди? Анди не ползваше звънци, той влизаше с шперц. Никога не знаещ кога Анди ще ти дойде на гости, той просто ти цъфва в хола.

Какво ставаше? Джон да не гледа футбол, Анди да не влиза с шперц, накъде е тръгнал този свят?

— Качвай се — каза Мей подозрително и натисна бутона.

Дали не възнамеряваше да звънне и на вратата на апартамента? Е, това вече нямаше да го преживее. Мей излезе от кухнята и тръгна към входната врата, като по пътя отвори вратата към хола: Джон седеше и зяпаше изключения телевизор, без всъщност да го вижда.

Тя отвори входната врата и чу неравномерния тропот на крака по стълбището. Значи Анди не беше сам. След миг той се появи с онова приятно хлапе Джъдсън, което наскоро се бе присламчило към групата.

— Здравсти — каза Анди още преди да е стигнал до площадката.
— Водя и Хлапето.

— Виждам. Заради него ли звънна?

Анди се подсмихна малко гузно и отвърна:

— Принципно да. Не е хубаво още в началото да го учим на всички лоши неща.

— Здравейте, госпожице Мей.

— Ти си здравейте — отвърна Мей и отстъпи назад. — Ами влизайте. Джон е в хола и не гледа футбол.

— О, това не е добре — отбеляза Анди.

— И аз така си викам.

Влязоха при Джон, сякаш са дошли да навестят болен. Мей ги въведе и каза весело:

— Джон, виж кой е дошъл. Анди и Джъдсън.

Той ги изглежда бегло, подметна едно „здрасти“ и отмести очи.

— Сядайте — покани ги Мей. Анди и Джъдсън приседнаха несигурно на канапето, а тя покърши малко ръце наоколо, нещо съвсем несвойствено за нея, и добави: — Някой иска ли бира?

Анди се наклони да отвори уста и да си поиска, но Джон се обади с мъртвешки глас:

— Не, Мей, благодаря.

Анди затвори уста.

— Ами добре — отвърна Мей и седна в нейния си стол. Всички се заеха да не гледат Джон.

— Ама какво време, а — каза Анди. — За ноември времето си е направо супер.

— Да, напекло е едно слънце — добави Джъдсън.

— Супер — каза Мей и махна към прозореца. — От тази стена нищо не се вижда.

— Наистина е слънчево — потвърди Анди.

— Добре — отвърна Мей.

После доста време никой нищо не каза. Анди и Джъдсън седяха и се мръщеха, явно в опит да намерят подходяща тема за разговор, но главите им не раждаха нищо. Тишината затискаше стаята все повече и повече и всички, освен Джон се потискаха. Джон просто продължаваше да зяпа загасения телевизор. И после се обади:

— Проблемът е...

Всички се обърнаха към него и го изгледаха напрегнато. Той обаче не добави нищо и се задоволи само да поклати глава.

Изчакаха. Нищо. Най-сетне Мей го подкани:

— Да, Джон? Какъв е проблемът?

— Ами обмислям ситуацията отзад напред — обясни той. — Там е грешката.

— Отзад напред ли? — повтори Мей. — Не разбирам.

— Когато Хлапетото вчера каза, че не можем да влезем в трезора...

— Съжалявам, че го казах, Джон — обади се Джъдсън. — Искях да ти кажа колко много съжалявам.

— Не, ти си прав — увери го Джон. — Аз го твърдя от самото начало — няма начин да проникнем в трезора.

— Съжалявам.

— Стига глупости. Това обаче, което трябва да направя, е да спра да мисля как да проникна в трезора, защото е невъзможно. Ето къде е грешката.

— Така ли? — попита Джъдсън.

— Планината — обясни Джон — трябва да иде до... как му беше името на онзи... Мохамед.

Мей се изплаши не на шега и каза:

— Джон?

— Нали се сещате — продължи Джон и направи неопределен жест. — Той няма да иде до онова, затова онова трябва да дойде при него. Същото е и с трезора. Ние не можем да влезем при шаха и това е. Край. Приключваме с обсъжданията. Затова трябва да направим така, че шахът да дойде при нас.

— Това е гениално, Джон — зарадва се Анди. — И как ще го направим?

— Ами — отвърна Джон — все още работя върху тази част от плана.

Фиона и Брайън приключваха работния ден в различно време, но го започваха заедно. Ставаха не по-късно от осем, излизаха почти веднага, отбиваха се в „Старбъкс“ за кафе и меденки, които ядяха по пътя, и се качваха в метрото. Фиона слизаше в центъра, а Брайън продължаваше към офисите на кабелната телевизия, които се помещаваха в „Трибека“.

Този понеделник сутрин не бе по-различно. Фиона слезе на спирката си, мацна набързо малко червило по устните си и изхвърли празната чашка от кафе в обичайното кошче както всеки ден. Изкачи набързо бетонните стъпала до улицата, пое към Бродуей и после към Пето и офиса си. Един просяк се бе сгушил в студа близо до входа на сградата на „Си енд Ай“.

Фиона заопипва джоба си за някой долар. Винаги даваше пари на тези несретници, без да се замисля как точно ги харчат. В последния момент забеляза, че това въобще не е просяк, а господин Дортмундър. Ужасно се сконфузи, изчерви се и си пожела да не е забелязал, че се бърка за пари, или поне да не е изтълкувал жеста ѝ правилно. Насили се да се усмихне приветливо, спря пред него и каза прекалено весело:

— Господин Дортмундър! Здравейте.

— Мислех си — каза той, — че можем да поговорим малко тук. Няма нужда да се качваме във „Файнбърг“. Хайде да направим едно кръгче, ако имаш няколко минути.

Фиона си погледна часовника и установи, че, в интерес на истината, днес е малко подранила, така че се съгласи:

— Разбира се. Ще се радвам — добави тя, за да се реваншира, че го е сметнала за просяк.

— Супер — каза той. — Да тръгваме.

Запровираха се през сутрешната тълпа от забързани за работа хора. Понеделнишките тълпи по Пето авеню са много различни от неделните. Вчерашните туристи все още се излежаваха в хотелските стаи и обсъждаха предимствата и недостатъците на автобусна обиколка из Манхатън и пътуване с ферибот до Стейтън Айланд,

докато хората по тротоарите тази сутрин бяха много по-чевръсти, доста по-слаби и определено знаеха къде точно отиват и защо. На Фиона и Дортмундър им бе трудно да се движат бавно, така че да разговарят, но положили всички усилия да го направят и се отърваха само с няколко блъскания рамо в рамо.

— Искан да кажа — започна Дортмундър, — че е голям проблем да слезем долу при онова нещо в онова място, както ти споменах и предния път.

— Съжалявам, че цялата работа въобще започна — отвърна Фиона.

— Аз също, но какво да се прави, вече сме в играта. — Той повдигна рамене. — Работата е там, че дядо ти и човекът, който работи за него, са твърдо решени да го вземат. По-скоро, да го взема аз.

Фиона се чувстваше ужасно гузна. Сутрешното припознаване бе нищо.

— Мислиш ли, че ако говоря с дядо, ще успея да го разубедя?

— Не ми се струва, че лесно приема пораженията.

Да, май дядо ѝ наистина не ги приемаше лесно.

— Прав си — въздъхна тя.

— Може би обаче има и друг начин — каза той.

— Наистина ли? — възкликна изненадано тя, готова за приятна изненада.

— Само дето — продължи Дортмундър — ще се наложи да те помоля за малко помощ.

Тя спря, пое няколко удара с рамо от околните минувачи и каза:

— О, не!

Бяха стигнали до ъгъла и той ѝ направи знак да се приближи:

— Ела насам, преди да са те отнесли.

Страничната улица бе по-спокойна. Поеха по нея и Фиона отвори уста:

— Господин Дортмундър, трябва да разберете, че аз съм адвокат. Част съм от правораздавателната система. Не мога да се замесвам в престъпления.

— Странно — отвърна той, — чувал съм за доста адвокати, които се занимават с престъпления.

— Да, адвокатите по наказателно право.

— Нямам предвид това. И стига си ми говорила на „вие“, нали минахме на „ти“.

Стигнаха до магазин за куфари и чанти, който още не бе отворил, с вход по-навътре от улицата. Фиона го дръпна там и в компанията на чантите и куфарите зад витрината каза:

— Искам да ви обясня нещо.

— Давай.

— „Файнбърг“ — започна тя — е сериозна и уважавана адвокатска кантора. Ако имах и най-малката представа, че ще са забъркам дори толкова... Вижте, господин Дортмундър, нека си говорим честно.

— Нали това правим.

— Тук става въпрос за кражба. С взлом. Това е престъпление, господин Дортмундър.

— Престъпление е, напълно съм съгласен.

— Просто не можете да искате от мен да се замесвам в престъпления — продължи Фиона.

— Не те карам да пхнеш това нещо под палтото си и да го изнесеш или нещо подобно — възрази Дортмундър. — Нека ти кажа за какво става въпрос.

— Ще кажа на дядо ми — не спираше Фиона, — че нито вие, нито никой вече не бива да очаква никаква помощ от мен. Не и в този случай.

— Радвам се — увери я Дортмундър. — Аз искам да му кажа същото за себе си. Сега ще ме изслушаш ли за минутка?

Фиона имаше склонност да проявява магарешки инат, когато я притиснат. Сега се почувства притисната, затвори се в себе си и каза:

— Давайте.

— Снимките и описанията на стоката, които ми даде...

— Ето, вече съм загазила до уши.

— Ти изобщо си нямаш представа какво е да загазиш — възрази той. — Значи почнах да говоря за описанията. Един от топовете не тежи колкото трябва.

Това привлече вниманието й.

— Моля?

— По-лек е от другите с кило и половина — обясни Дортмундър. — Според нас Нортууд е направил фалшификат, а истинския е продал,

за да си купи билет за влака, така да се каже.

— Божичко!

— Да, така е. Както и да е, ти каза, че един от фамилията е клиент на кантората ви.

— Да, разбира се.

— Ако успеем да го светнем — продължи Дортмундър, — че има проблем с една от фигурите, тогава може да си помисли, че има проблем и с други, че някой от семейството е решил свие номер на останалите и може би ще поиска да даде целия шах в лаборатория за изследване. Загряваш ли? Ще го извадят от трезора, ще го занесат в лабораторията или където и да е там и ще го държат известно време.

— О, Божичко! — възкликна Фиона.

— Аз не мога да свърша тази работа — изтъкна той. — Разбираш, че не мога да ида при тази госпожа и да ѝ го кажа. Откъде ще знам такива подробности? Ти обаче можеш да поговориш с нея.

— О, Божичко! — повтори Фиона смутено.

Дортмундър кривна глава и я изгледа.

— Ще го направиш ли? Това е единственият начин дядо ти да си получи стоката.

— Трябва... — заекна тя — трябва да си помисля.

Фиона побягна и заряза Дортмундър на входа на магазина. Сега вече наистина приличаше на просяк.

Когато Дортмундър се прибра, Мей вече бе отишла на работа. На вратата на хладилника бе лепнато листче: „Обади се на Епик на мобилен“. Следваше номер.

Той наруга бившето ченге през зъби, но все пак дръпна бележката, отиде до телефона и набра номера.

— Епик слуша.

— Ъ-ъ, Джон се обажда. Искал си да...

— Точно така — отвърна забързано Епик. — Мятай се на едно такси и ела...

Дортмундър изчака.

— Да?

— ... във фоайето.

— Моля?

— Ще съм там преди...

— Къде?

Тишина. Не заплашителна тишина или взривоопасна тишина, а тишина, която обикновено цари в пещерите на прилепите. Там всички спят. След миг линията прекъсна и Дортмундър окачи слушалката.

Да завърти ли пак? Защо? Погледна хладилника и се сети за шестте бири в него — бирите са чудесно средство за общуване. Телефонът издрънча.

Е, има някои неща, които не могат да ти се разминат. Той вдигна и каза:

— Да?

— В едно такси съм и обхва... се блъска в сгради... когато ще... разбра ли ме?

— Не.

Кратко мълчание.

— ... бани мобилни телефони!

Да не би вече и мобилните оператори да цензурираха думите?

— Чух — отвърна Дортмундър, — че те са бъдещето.

— Бъдещето хич не е розово. Искам да...

Свободно.

— Дочуване — пожела Дортмундър на сигнала свободно, извади една бира и мина през хола да вземе „Дейли Нюз“, който Мей четеше сутрин. Върна се с него в кухнята, защото дяволски добре знаеше, че Епик не се отказва лесно. Поседя известно време зает с прелистване на страници. Не му се случваше често да чете вестници, най-много веднъж-дваж седмично, ако намери някой оставен на седалката в метрото. Може би затова не разбираше какво им е смешното на карикатурите. Явно бяха поредица и нередовните читатели изпускаха нишката.

От спортните страници разбра, че не се е случило нищо необичайно. Хрумна му, че спортът може да стане доста по-интересен за гледане, ако футболистите носят баскетболни екипи, а баскетболистите — футболни. Сети се, че то си е почти така — само че не в американския футбол. Той обаче си обичаше него. Телефонът иззвъня.

Добре. Стана и вдигна слушалката.

— Ало?

— Сега е по-добре. Джон, качвай се на едно такси и идвай веднага при господин Хемлоу.

— Връзката вече си я бива, а?

— Накарах таксито да спре до един уличен телефон. Идвай веднага, Джон, господин Хемлоу не е щастлив.

— И защо пък трябва Хемлоу да е щастлив?

— Искам да кажа, че не е доволен от теб. Ще те чакам във фойето.

Епик седеше в стол от рога на носорог във фойето и щом видя Дортмундър, стана. Портиерът, който пусна Джон в сградата, не изглеждаше особено убеден, че е постъпил правилно.

— Добре — каза нетърпеливо Епик. — Да се качваме.

— Напоследък потроших доста пари по таксите — забеляза Дортмундър в асансьора.

— Защото си външен консултант — осведоми го Епик.

— А-ха — отвърна Дортмундър и вратата се отвори.

Медицинската топка в инвалидна количка вече ги очакваше.

— Господа — изсъска господин Хемлоу. Дортмундър не подозираше, че е възможно да изсъскаш дума като „господа“, но от

устата на господин Хемлоу това прозвуча като детска игра. — Сядайте — нареди той и инвалидната количка се понесе към изгледа през прозореца.

Настаниха се както преди — Дортмундър и Епик един до друг в старинните столове, господин Хемлоу с лице към тях, загърбил прекрасната гледка и включил подскачащото си коляно на скорост. Домакинът се наведе намръщено към Дортмундър и каза:

— Разбрах, че тази сутрин си говорил с внучката ми.

— Да, така е — потвърди Дортмундър. — Не в офиса ѝ, а на улицата пред сградата.

Епик изпепели с поглед дясното око и ухо на Дортмундър.

— Заговорил си я? На улицата!

— Не съм я заговарял. Просто си побъбрихме.

Господин Хемлоу с мъка удържаше гнева си:

— Поискал си от нея да участва в престъпление.

— Няма такова нещо — отвърна Дортмундър. — Къде е престъплението? Не съм я карал дори да пресича на червено.

— Сър, може ли малко да успокоим топката — намеси се отново Епик. — Нямам представа за какво става въпрос. Какво е поискал от нея?

— Искях само...

— Теб не съм те питал — изсъска Епик. Сега пък всички съскаха. — Попитах господин Хемлоу.

— Доколкото разбрах — отвърна господин Хемлоу, — сътрудникът ти е решил, че ще му е много трудно да влезе в банковия трезор и да вземе оттам шаха, поради което е поискал...

— Внучката ви да слезе вместо него? — извика потресен Епик.

— Не, не е чак толкова зле. Иска Фиона да се свърже с Ливия Нортууд Уилър и...

— Извинете, сър — прекъсна го отново Епик. — С кого?

— Тя е наследница на сержант Нортууд — обясни господин Хемлоу — и кантората на Фиона я представлява в семейните дела.

— О — възкликна Епик. — Благодаря, сър.

— Кантората на Фиона представлява Ливия Нортууд Уилър — продължи господин Хемлоу, малките му червени очички дълбаеха дупки в Дортмундър. — Фиона не ѝ е личен адвокат, така че няма

никаква основателна причина да я заговаря, дори и да бе склонна да извърши онова, което искаш от нея.

— Сър — включи се пак Епик, — какво точно е поискал... Джон?

— Може би Джон ще ти обясни по-добре — тросна се господин Хемлоу.

Епик обърна изпитателен поглед към Дортмундър, който повдигна рамене и каза:

— Ще обясня, защо не. Не можем да слезем в трезора, така че решихме да се опитаме да изкараме стоката навън. Спецификациите и всичко останало, което ми даде внучката, което според мен си е по-голямо нарушение от това, дето я помолих да направи сутринта, показват, че една от фигурите е прекалено лека. Решихме, че сержантът я е сменил с фалшификат...

— За да си осигури първоначален капитал — намеси се Епик и кимна утвърдително. — Доста хитро.

— Напротив, елементарно е.

Господин Хемлоу също се включи:

— Нашият Джон е съобщил цялата тази информация на Фиона и е поискал от нея да я предаде на госпожа Уилър с препоръката шахът да се отнесе в лаборатория за изследване и оценка.

— Кое — обясни Дортмундър — означава, че ще го изнесат от трезора.

— Ако Фиона се обърне към клиент на кантората — продължи господин Хемлоу, — без да е изрично помолена за това от партньор или по-старши адвокат, веднага ще я освободят.

— Искате да кажете, че ще я уволнят — уточни Дортмундър. Това ту „ти“, ту „вие“ май беше заразно.

— „Освободят“ съдържа същата информация — тросна се господин Хемлоу.

— Сър, възразявате ли да поговоря малко с Джон?

— Не, разбира се.

Епик кимна с благодарност и се обърна към Дортмундър.

— Разбирам какво ти се върти в главата — каза той — и идеята не е лоша. Разбирам също, че трезорът може би е по-труден за проникване от други места, на които си бил.

— От всички други места — уточни Дортмундър.

— Добре. Идеята да изнесеш стоката от трезора, за съхранение на място, където ще проникнеш по-лесно, също е добра.

— Благодаря — отвърна с достойнство Дортмундър.

— Проблемът е — продължи Епик, — че не можеш да използваш внучката. Тя даде първоначален тласък на операцията, но вече е вън от играта. Трябва да я пазим, да пазим работата и репутацията ѝ.

— Ъ-хъ.

— Тя не е вещ — намеси се господин Хемлоу.

Дортмундър се намръщи, защото не разбра какво точно се опитва да каже медицинската топка, но реши да си замълчи.

Епик очевидно схвана смисъла, защото кимна одобрително и пусна едно:

— Точно така. Идеята обаче е добра — продължи той към Дортмундър. — Трябва просто да намерим начин да убедим други членове от семейството да поискат експертиза и оценка на шаха.

— В такъв случай — каза Дортмундър, — ще ви попитам друго, господин Хемлоу. Има още едно последно нещо, което ми се ще да свърши внучката ви, и според мен е окей, но все пак кажете и вие.

Главата на върха на медицинската топка се завъртя усилено, господин Хемлоу го изглежда кръвнишки и подозрително, но все пак попита:

— И какво е това нещо?

— Тя веднъж каза, че сержантът има общо седемнадесет наследници и всеки съди другите със собствени адвокати. Може ли да ми даде списък на всичките седемнадесет и да ми каже кой кой адвокат е наел?

Господин Хемлоу се замисли за минутка, но главата му взе да кима, макар и не в такт с неуморното коляно.

— Мисля, че може да го направи — каза накрая.

— Благодаря.

— Ще се разбера с нея да състави въпросния списък и да ми го даде. Аз от своя страна ще го предам на Джони, а той на теб.

— Чудесно.

— Но — продължи господин Хемлоу — това е последно. Никога повече няма да търсиш внучката ми.

— Разбира се — увери го Дортмундър.

В асансьора към фоайето Дортмундър се обърна към Епик:

— Какво искаше да кажеш с това, че съм външен консултант?

— Това е от номенклатурата с длъжности, въведена от правителството — обясни Епик. — Например, ако работиш на заплата, тогава си служител на трудов договор и можеш да участваш в профсъюз. Но ако си външен консултант, не можеш да влизаш в профсъюзи.

— Че аз не съм в профсъюз — отвърна Дортмундър.

Вратата на асансьора се отвори във фоайето.

На излизане от сградата Епик каза:

— И двамата сме към центъра. Хайде да идем до ъгъла и да си хванем такси. Аз плащам.

— Но се стискаш да дадеш на портиера един долар и да ни повика такси, нали? — попита Дортмундър.

— Ти също се стискаш — отвърна Епик.

Отидоха до ъгъла, успяха да си хванат такси без чужда помощ и докато пътуваха към центъра, Дортмундър каза:

— Разкажи ми още нещо за тези външни консултанти. Какво означава „номенклатура с длъжности, въведена от правителството“?

— Списък с професии — обясни Епик, — за да знаеш в коя група попадаш. За да си външен консултант, трябва да отговаряш на съответни условия.

— Какви например?

— Не получаваш определена заплата всяка седмица.

— Добре.

— Не работиш в един и същ офис или фабрика или каквото и да е там всеки ден.

— Добре.

— Използваш собствени инструменти за работа.

— Правя го — установи Дортмундър.

— Работиш без пряк контрол.

— Така е и ти го знаеш.

— Не ти удържат данък от възнаграждението.

— Не ми се е случвало.

— Работодателят не ти осигурява пенсия или здравно обслужване.

— Горе-долу загрех — отвърна Дортмундър.

— Значи отговаряш на условията — заключи Епик. — Сега бягай и се захващай с наследниците. Мисля, че оттам може да изскочи нещо.

— Веднага щом получа списъка — обеща Дортмундър.

Когато Мей се прибра, Дортмундър ѝ помогна да отнесе чантите с продукти в кухнята и каза:

— Днес открих нещо.

— Така ли?

— Аз съм външен консултант. — Дортмундър се ухили.

Мей го изгледа, остави шоколадовото блокче, което се канеше да ухапе, и попита:

— Така ли?

По-късно същия ден Келп бе в апартамента си и си бърбореше с Ан Мари Карпино. Бяха се сприятелили при едно негово посещение във Вашингтон и той я доведе в Ню Йорк, за да я спаси от онзи ужасен град. Сега искаше да повдигне един определен въпрос, така че каза:

— Ти си жена.

— Мисля, че това е първото, което забеляза в мен — изтъкна Ан Мари.

— Така е — кимна Келп, за да покаже, че и двамата са прави. — И като жена — продължи той, — имам чувството, че разполагаш с определени познания.

— За какво точно?

— Ами, в конкретния случай за бижута.

— Със сигурност — потвърди тя. — Бижутата никога не са проява на лош вкус и винаги са на мода.

— Не такива познания — каза Келп. — Друго имам предвид.

В погледа, който му хвърли, определено имаше доза сода каустик.

— Мога да ти демонстрирам познанията си в областта на цупенето, ако искаш.

— Стига, Ан Мари — отвърна Келп. — Просто искам малко да си поразмърдаш мозъка.

— В такъв случай няма проблеми — увери го Ан Мари. — Вече се чудех кога ли ще откриеш, че имам мозък.

— Досега нямах особена нужда от него.

Тя се разсмя, но го посочи с пръст:

— Струва ми се, че си играеш с огъня, малкият.

— В такъв случай май е по-добре да те питам направо — заключи Келп. — Малко вероятно е да знаеш отговора, но аз пък със сигурност не го знам, а ми трябва.

— Давай.

Келп взе един плик от ниската масичка и извади от него две снимки на червената царица и лист, на който имаше пълното й

описание.

— Искам копие на тази фигура. Няма нужда да е сто процента точно, тъй като ще го боядисаме с червена боя.

— Това е нещото, с което се занимава Джон, нали? — установи Ан Мари, след като огледа снимките.

— И двамата се занимаваме с него — отвърна Келп, — но трябва да се справим с някои малки трудности. Едната от тях е да направим копие на това нещо тук — същия размер, същата форма и долу-горе същото тегло.

— Е, това е лесно — отвърна Ан Мари. — Особено пък ако скъпоценните камъни не трябва да са същите.

— Не, така или иначе ще ги боядисаме. Какво искаш да кажеш с това, че ще е лесно?

— Искам да кажа, че говориш с точния човек — обясни тя. — Знаеш ли какво ще направя? Ще дам тези неща на оня тип с обещите.

— На кого?

— Жените губят обещи — напомни Ан Мари. — Нали знаеш?

— Да, намирал съм в таксите — съгласи се Келп. — Виждал съм и в телефонни кабинки, както и по пода на сутринта след купона.

— Точно така — съгласи се тя. — Значи, имаш си любими обещи и изведнъж се оказваш само с една, а тази самотна обеща не върши работа като две, освен с разни ексцентрични дизайнери и обикновени педераста.

— Виждал съм такива типове — каза Келп. — Абсолютни боклуци.

— И така, ако си жена — продължи Ан Мари — само с една обеща от любимия си чифт, отиваш при въпросния бижутер, който всички наричат човека с обещите, защото той ще ти направи точно копие на изгубената.

— Звучи доста добре — каза Келп. — Никога не съм го знаел.

— Според мен има човек с обещи или дори повече от един във всеки град по света, където жените не носят фереджета. Аз познавам този във Вашингтон. Между другото носех обещи доста по често като дъщеря на конгресмен, отколкото като гадже на бандит.

— Сериозно? — попита изненадано Келп.

Ан Мари продължи да гледа снимките, после каза:

— Колко бързате с това?

— Ами Джон непрекъснато повтаря, че никога няма да докопаме шаха, така че спокойно, има време.

Тя кимна и се замисли.

— Все още са ми останали някакви приятели във Вашингтон — сподели накрая. — Ще завъртя два-три телефона и утре мога да отскоча дотам. Най-вероятно ще му трябват около две седмици.

— Нали ще го предупредиш, че работата изисква известна дискретност — напомни Келп.

— О, разбира се — увери го тя. — Човекът с обещите е самата дискретност. — Явно се сети за нещо, усмихна се и добави: — Най-добрата история е как веднъж влиза при него някаква дама, ужасно разстроена, тъй като загубила обещата си в такси, както спомена. Той се захванал за работа и след два дни се появила друга жена с другата обеща и му казала, че тя загубила липсващата обеща в такси. Така и не казал на нито една от двете за другата и не разбрал коя лъже. Какво му пука.

— В такъв случай ти откъде знаеш историята? — поинтересува се Келп.

Тя не повярва на ушите си.

— Анди — отвърна Ан Мари — Хората постоянно клюкарстват. Това не е същото като да издаваш тайни.

Понякога инстинктивно усещаш, че обяснението, което току-що си чул, е единственото, което ще получиш.

— Добре — примири се Келп. — Къде искаш да идем за вечеря?

На Фиона ѝ трябваха цели два дни ровичкане из чужди файлове и архиви, за да състави списъка от наследници на сержант Нортууд. Бе готов късно в сряда следобед. Естествено през това време собствената ѝ работа остана непобутната, така че в момента, в който разпечата списъка и го прибра на сигурно място в дамската си чанта под бюрото, тя незабавно се зае с грижите, исканията и неосъществените мечти на друго полудяло семейство, този път наследници на нефтен бизнес. Работата обаче продължи само двадесет минути, защото телефонът на бюрото ѝ я прекъсна.

Сега пък какво? Нямаше време за телефонни разговори. Щеше да виси тук до полунощ и какво ще стане с екзотичната вечеря, приготвена от Брайън? Той, горкичкият, щеше да си седи вкъщи и да я гледа как изстива. Защо хората се обаждат в такива моменти?

Нямаше друг избор, освен да вдигне слушалката.

— Хемлоу — каза Фиона и женски глас с британски акцент я уведоми:

— Господин Тъмбрил иска да те види в кабинета си. Веднага.

Свободно. Фиона остави слушалката и се вцепени от ужас. Защо някой от партньорите ще иска да се вижда с нея? И от всички възможни партньори защо точно господин Тъмбрил? Ню Йорк е известен със свирепите си процесуални адвокати също както Ню Орлийнс се гордее с дебели готвачи, а Лос Анджелис държи първенството за счетоводители-мошеници. Точно в Ню Йорк самото споменаване на Джей Тъмбрил бе достатъчно да укроти глутница побеснели псета или да накара кръвожаден сериен убиец да сложи край на кариерата си и да се покрие в миша дупка.

Е, скоро щеше да разбере каква е работата. Запровира се през лабиринта от работни места на младшите адвокати и се насочи към кабинета на господин Тъмбрил — той, разбира се, бе ъглов. Посрещна я британската му секретарка — тънка и суха като клечка. Тя надлежно провери кой се е осмелил да прекрачи прага ѝ, вдигна слушалката, каза няколко думи и нареди:

— Влизай.

Фиона пристъпи в кабинета на партньора и затвори вратата. За пръв път влезаше в кабинета на господин Тъмбрил, но не успя да го разгледа добре, тъй като нещо друго в него незабавно привлече вниманието ѝ. Ливия Нортууд Уилър се бе настанила на централно място в светлозелено канапе, облеганото на стената без прозорци. Нещо повече — наблюдаваше Фиона с изключително трудно за разгадаване изражение — смесица от страх, очакване, съмнение, твърдост, арогантност и може би още няколко подправки за вкус.

— Госпожице Хемлоу.

Гласът на господаря. Фиона неохотно извърна очи от миш-маша по лицето на госпожа Уилър и ги насочи към доста по-ясното изражение на Джей Тъмбрил. Строгост. Той бе висок здравеняк на около петдесет, с дребно птиче лице. Седнал зад огромното, изрядно подредено бюро, обграден от изгледи към Манхатън, не изглеждаше толкова застрашителен. Съвсем друга гледка бе изправен пред съдебните заседатели в разгорещена пледоария. Е, разбира се, не можеше да бъде пренебрегван дори и в седнало положение. Фиона отговори на позивната с уплашен гласец, който дори не подозираше, че притежава:

— Да, сър.

— При последното посещение на госпожа Уилър в кантората — каза Тъмбрил — си я заговорила, докато е чакала асансьора. Казала си, че аз те пращам.

— О, не, сър! — възрази с ужас Фиона. Обърна се невярващо към госпожа Уилър и добави: — Не съм казвала такова нещо. Не съм казвала нищо подобно.

Госпожа Уилър вече не гледаше нея, а Тъмбрил, и изражението ѝ бе простишко съчетание от изненада и обида.

— Джей — каза тя, — в момента представяш нещата превратно. Аз сама стигнах до заключението, че си я изпратил ти. Тя го отхвърли на мига.

Това не се хареса на Тъмбрил.

— И защо ще я пращам след теб?

— При последното ми посещение в този кабинет цареше доста сериозна враждебност — отвърна госпожа Уилър, която очевидно

въобще не се страхуваше от партньора и изпепеляващия му поглед. — Предположих, че е възможно да си решил да се помирим.

— И защо ми е да го правя? — не мирясваше Тъмбрил. В гласа му личеше повече раздражение, отколкото изненада, така че въпросът прозвуча риторично.

Госпожа Уилър явно го разтълкува по същия начин.

— Моя грешка — съгласи се тя.

Тъмбрил дори за миг не се бе съмнявал в победата, така че отново насочи намръщената си физиономия към Фиона и продължи разпита:

— След като аз не съм те пратил да говориш с госпожа Уилър, кой те прати?

— Никой, сър.

— Сама реши да идеш, така ли?

— Да, сър.

— Госпожице Хемлоу — каза тежко Тъмбрил, — знаете ли каква е политиката на тази кантора по отношение на младши адвокати като вас, които осъществяват директен контакт с клиенти?

— Да, сър — отвърна Фиона толкова тихо, че дори самата тя едва се чу.

— И каква е тази политика, госпожице Хемлоу?

Едно е да изучаваш техниките на кръстосания разпит в юридическия факултет и съвсем друго да ги изпиташ на собствен гръб.

— Сър — отвърна Фиона, — не ни е позволено да общуваме директно с клиенти, освен ако партньор или старши адвокат не поиска това от нас.

— Джей — намеси се госпожа Уилър, — въобще нямах намерение да навличам неприятности на момичето.

— Тя сама си е навлякла неприятности, Ливия — възрази Тъмбрил и направи лек жест към Фиона, сякаш я смята за досадна прашинка, която трябва да изчисти. — Нямала е никакво основание да разговаря с теб. Въобще не ѝ е възлагана каквато и да е работа по твоя случай. Защо ѝ е да говори с теб?

— Ами — отвърна госпожа Уилър — каза, че ми се възхищава.

— Възхищава ти се? И защо?

— Заради твърдата ми позиция в процеса.

Тъмбрил се отпусна в удобния си кожен стол и изглежда Фиона крайно неодобрително.

— Преглеждала си документите по делото?

— Да, сър.

— По дело, което по никакъв начин не е свързано с работата ти?

— Да, сър.

— Ровила си в неща, които въобще не те засягат — обобщава Тъмбрил, — след което си отишла директно при клиента, за да му се подмазваш.

— Не, сър, просто...

— Да, сър! Е, млада госпожице, ако си мислиш, че с подобно подмолно поведение ще напреднеш в кариерата, жестоко си се излъгала. Сега отиваш, разчистваш си бюрото и чакаш охраната да те изведе от сградата.

— Джей!

— Знам какво правя, Ливия. Госпожице Хемлоу, кантората ще се погрижи да получите последната си заплата. Надявам се, разбирате, че не сме в състояние да ви дадем препоръки.

— Да, сър.

— Довиждане, госпожице Хемлоу.

След този внезапен удар Фиона не бе в състояние да разсъждава, така че автоматично се обърна към вратата.

— Млада госпожице — спря я госпожа Уилър и когато Фиона извърна натежалата си глава към нея, видя, че възрастната дама се е протегнала и ѝ подава визитка. — Обадете ми се.

Фиона взе картичката, без да съзнава какво точно прави. Не измисли никакъв отговор.

Тъмбрил обаче явно мислеше по-бързо.

— Правиш грешка, Ливия.

— Не е първата, която правя в тази кантора — отвърна тя.

Тъмбрил метна прощален начумерен поглед към Фиона.

— Можете да тръгвате.

И тя тръгна.

Пликът! Ако охраната откриеше плика със списъка на всички наследници на Нортууд, щеше да я застигне нещо още по-лошо от уволнение. Щяха да я обвинят в престъпление и репутацията ѝ щеше да бъде напълно унищожена.

Фиона забърза през лабиринта от работни места така, както не бе бързала никога, като въпреки това внимаваше да не ѝ личи. Издърпа плика от дамската си чанта, надраска набързо адреса на дядо си и се запъти към дамската тоалетна с надеждата, че ще успее да го остави в контейнера за изходяща поща на някой от отсъстващите си колеги.

Стигна до тоалетната и осъзна, че има нужда да поседи там известно време, което се оказа добре, тъй като на излизане я пресрещна намръщена здравенячка от охраната в кафява униформа.

— Фиона Хемлоу? — каза охранителката.

— Да.

— Трябваше да сте на бюрото си.

— Когато са те уволнили, изпитваш спешна нужда да посетиш тоалетната — осведоми я Фиона. — Поне да се погледнеш в огледалото.

Охранителката я последва до работното ѝ място. Имоджен я изгледа с разширени от учудване очи, но благоразумно замълча. Фиона прибра малкото си лични вещи, позволи на охранителката да претърси дамската ѝ чанта и двете тръгнаха към асансьора.

Фиона огледа кантората на прощаване. Всичко ѝ беше толкова познато, толкова се бе сраснала с него. Прегърбените гърбове, компютрите, телефоните, купчините документи, съществата, които стоически опъват веслата на галерата, докато по-заслужили от тях седят в удобни кабинети с прозорци.

Фиона се усмихна. Внезапно от гърба ѝ падна тежест, която дори не осъзнаваше, че носи.

— Знаете ли — обърна се тя към жената от охраната, — че извадих голям късмет.

В петък следобед Ан Мари хвана самолета от Вашингтон към „Ла Гуардия“.

Келп пристигна на летището малко по-рано с такси, за да има достатъчно време да подбере подходящата кола, с която да откара Ан Мари обратно до любовното им гнезденце. Както винаги, потърси возило с лепенка „лекар“. Беше твърдо убеден, че докторите имат много по-голям опит с възходите и паденията в живота, поради което при всеки удобен случай се стремят към възходите. Например, когато си избират и купуват автомобил.

Настоящото пътуване бе по-специално от обикновено, тъй като Ан Мари направи тридневна совалка между Ню Йорк и Вашингтон, за да се срещне с човека с обещаното единствено заради Келп. Ето защо, докато оглеждаше паркинга за дълъг престой и търсеше лепенки „лекар“, както и кола с по-малко прах (следователно оставена наскоро), той се съсредоточи и върху това да подбере автомобил, който принадлежи на жена. Едно време щеше да се оглежда за скромен седан с малко километри и повече драскотини, но времената се менят и старите белези за разпознаване на дамска кола — също.

Е, все по нещо ще личи. Келп се поразходи известно време между наличните возила и забеляза бял „Лексус RX 400h“ — икономичен и с хибриден двигател. Имаше и лепенка „лекар“, необичайно за бяла кола. Докторът кара хибридна кола, значи го е грижа за околната среда. На задната броня имаше лепенка с надпис: „Планетата — наш дом — да я пазим чиста!“. Да бе. Келп надникна през прозореца и това, което видя, му хареса — две бутилки минерална вода „Поланд Спринг“ в поставките за чаши.

Един познат на Келп, Уоли Конър, който се занимаваше с електроника, наскоро му продаде грижливо преработено универсално дистанционно на много прилична цена. Дистанционното принципно бе разработено, за да лови различните електронни кодове на всеки модел телевизор, видео и дивиди, но след вещата намеса на специалистите предлагаше отключване на последните модели коли и премахваше

нуждата от физическо насилие. Келп щракна само десетина пъти, преди да чуе приятния звук от отключването на лексуса. Огледа колата отвътре, за да се убеди, че билетът за паркинга е затъкнат в сенника над предното стъкло, заключи я отново и се отправи да посрещне Ан Мари.

Тя единствена от пътниците слезе от самолета без куфар. За сметка на това носеше обемиста черна кожена чанта, праметната през рамо. Приличаше на съблазнителна стюардеса без униформа.

Целунаха се под презрителните погледи на изнурените пътници, потътрили зад себе си куфари на колелца, и тръгнаха към подземния паркинг. Ан Мари изгледа зарадвана лексуса и каза:

— Това за мен ли е?

— Подбрах го специално.

— Толкова си предвидлив — похвали го тя и се настани на предната седалка.

Келп нагласи седалката, така че да му е удобна, и с удоволствие плати таксата за три дни. Излязоха от подземния паркинг и се насочиха на запад.

— Предполагам, че всичко е минало добре — подхвърли той.

— Дължиш ми четири стотачки.

— Искаш да кажеш, освен билета ли? Как така?

— Той поиска капаро — обясни Ан Мари. — Надуши нещо нередно и отказа да рискува репутацията си за по-малко.

— Разбирам — съгласи се Келп. — Добре си направила, че си му ги дала.

— Така е, Анди — отвърна Ан Мари. — Само да напомня, че не съм банкер на бандата.

— Знам, знам — увери я Келп. — През уикенда с Джон ще се хванем да свършим малко работа.

— Добре.

— Но иначе каза, че няма проблем, нали?

— Не му се щеше да признае колко е лесно — отвърна тя, — но аз се досетих.

Наближиха моста на 125-а улица.

— Липсваше ми — каза Келп.

— Знам. И ти ми липсваше.

— Сега ще идем да хапнем някъде.

Ан Мари се позамисли и каза:
— По-късно ще идем да хапнем някъде.

Дортмундър беше на пълна самоиздръжка и идеята, че възложената му работа е почти невъзможна, въобще не му се нравеше. Още по-малко му се нравеше фактът, че трябва да се изръсят четиристотин долара за някаква фалшива шахматна фигура. Разбираше, че Ан Мари е дала парите, защото се е налагало, и все пак...

През уикенда двамата с Келп направиха усилия да платят дълга си и посетиха няколко доставчици на луксозни стоки на Мадисън Авеню в извънработно време. Стоките бяха толкова уникални и луксозни, че на вратата на магазина имаше табела: „Говорим английски“. Посещението при доставчиците наложи и още едно посещение в западната част на Ню Йорк, където се помещаваше човек на име Арни Олбрайт. Той бе познат на полицията като търговец на крадени вещи, но за клиентите си си оставаше човек, при когото отиваш, в случай че притежаваш нещо, което повече не искаш да притежаваш.

Преговорите с Арни обикновено бяха жестоки, кървави и кратки. Кратки, защото Арни отлично знаеше, че има конкуренция, която може би не върви по толкова добре утъпкани пътеки като него и със сигурност се пазари много повече за всеки долар, но от друга страна, е доста по-нагоре в стълбицата на човешката еволюция. Арни осъзнаваше, че клиентите му едва дочакват края на пазарлъка, особено в дни като днешния, в които неприятният му лицев обрив се е активизирал и се е разпрострял навсякъде по пъпчивата му физиономия. В такива дни Арни Олбрайт изглеждаше така, сякаш е топил лицето си в купа със салца. Клиентите му нямаха търпение да приберат парите и да си идат вкъщи, за да пъхнат и тях, и себе си под душа.

Що се отнася до Епик и работодателя му господин Хемлоу, Дортмундър предположи, че внучката се е натъкнала на известни проблеми при събирането на поисканата от нея информация. Това го устройваше, тъй като, честно казано, нямаше никаква представа какво

точно ще прави с информацията в момента, в който я получи. Така че беше по-добре да не дърпа Епик за опашката, докато спи.

Така и направи до следващия понеделник сутрин. Мей вече бе отишла на работа, а Дортмундър седеше на кухненската маса и преглеждащо „Дейли Мейл“, в който очевидно не пишеше за никой от познатите му. Тогава телефонът реши да иззвъни. Той стана, вдигна, слушалката и каза сърдито:

— Да.

— Господин Хемлоу иска да ни види. При него.

Дортмундър си падаше фаталист и попита:

— Сега сигурно трябва да се метна в първото такси, нали?

— Със сигурност нямаш време, за да дойдеш пеша — отвърна Епик и затвори.

Портиерът го посрещна с физиономия на професионален покерджия и с думите:

— Другият господин вече е тук.

— Да, виждам — отвърна кисело Дортмундър. Беше в лошо настроение, тъй като се наложи да прахоса доста от парите на Арни Олбрайт само за да дойде тук с такси.

Епик не изглеждаше в лошо настроение, а просто предпазлив. Стана от стола от рог на носорог и каза:

— Господин Хемлоу не говореше като да е особено щастлив.

— Значи както обикновено.

— Може и по-зле да е.

Качиха се в асансьора с усърдното пиколо, което прилежно натисна бутона за последния етаж.

— Ще видим как ще потръгне — заключи Епик.

— Добър план — съгласи се Дортмундър.

Не потръгна добре. Господин Хемлоу ги чакаше на обичайното си място в инвалидната количка. Когато вратата на асансьора обаче се отвори и ги изсипа в апартамента, той не се обърна, не даде газ към прозореца и прекрасната гледка и не ги покани да седнат. Вместо това не помръдна от мястото си, остави ги да стърчат прави и след като вратата на асансьора се затвори зад гърба им, каза:

— Повиках ви, за да ви кажа лично, че не обвинявам нито един от вас за случилото се.

— Какво се е случило? — попита обезпокоено Епик.

— Миналата сряда са уволнили внучката ми — обясни господин Хемлоу. — Тя е била ужасно засрамена и ми каза едва тази сутрин. По пощата пристигна списъкът с наследниците, който поискахте.

— Искате да кажете, че Джон го поиска — избегна куршума Епик.

— Да, разбира се.

Тази сутрин господин Хемлоу изглеждаше смачкан, сякаш част от пълнежа на медицинската топка се е изсипала. Очите и веждите му придаваха изражение на тъжен човек, вместо на ястреб; дори червената барета, насадена на главата му като черешка върху торта, не успяваше да подобри мрачното излъчване.

— Когато получих плика, й звъннах — продължи той — и тя ми разказа, че са я уволнили и са я измели от офиса с въоръжена охрана, така че едва е успяла да пхне списъка в плик, преди да претърсят чантата й.

— Да претърсят чантата й! — възкликна Епик едновременно поразен и вбесен.

Метрономът в коляното на господин Хемлоу ускори ход в пълен разрез с флегматичния жест на ръката му.

— Очевидно в наши дни е прието работодателят ти да се сбoguва с теб по този начин — каза той. — Особено ако служителят е хванат в нарушение, както Фиона, и то заради мен. За това обаче обвинявам единствено себе си и никой друг.

Дортмундър, който по някакъв начин бе харесал Фиона, попита:

— Какво точно е нарушила?

— Влязла е в контакт с Ливия Нортууд Уилър. Нямала е право да говори с госпожа Уилър, немала е основание да търси контакт с нея. Човек с положението на Фиона — с предишното положение на Фиона — няма право да говори, освен ако не трябва да отговаря на въпроси.

— Това е ужасно, господин Хемлоу — заяви Епик, искрено разочарован от новината.

— Единствената причина за случилото се е собственият ми егоцентризъм — продължи господин Хемлоу. — На кого му пука за стари вражди, за стари истории? Кой е в състояние да поправи стогодишна неправда? Никой. Виновните вече не са на този свят. Каквото и да са сторили наследниците им, със сигурност никога не са

ми причинили зло. Единственото, което постигнах, е да навредя на внучката си.

— Ще се реваншираме за това, господин Хемлоу — каза Епик ревностно. — Когато вземем...

— Не.

Дортмундър отдавна бе отгатнал накъде вървят нещата, явно, за разлика от Епик. Бившето ченге се заклати и отстъпи крачка назад към асансьора.

— Не? Господин Хемлоу, нали не искате...

— Искам — отрязва го твърдо господин Хемлоу, което си бе добро постижение за спихнала се медицинска топка. — Шахът може да си остане където е. Вече е направил достатъчно поразии, така че дано изгние в онзи трезор.

„Дано“, помисли си Дортмундър.

Епик обаче не се отказваше без бой.

— Сър, вече работим толкова...

— Знам, Джони, знам — увери го господин Хемлоу. — Оценявам свършеното по достойнство, но задачата приключи. Изпрати окончателното салдо на счетоводителя ми и той незабавно ще се разплати с теб.

— Ами... — заекна Епик. — Щом така сте решили.

— Решил съм, Джони. Благодаря и довиждане.

— Довиждане, сър.

Епик се извърна да извика асансьора, но Дортмундър каза:

— Хей, ами аз?

— Господин Дортмундър, аз не съм ви наемал за нищо. Джони ви нае.

— Не ме гледай, Джон — посъветва го Епик, макар че Дортмундър правеше точно това.

— Защо?

— Защото, Джон — отвърна Епик, сякаш обяснява нещо на дебил — не си свършил нищо.

Дортмундър не повярва на ушите си.

— Не съм свършил нищо ли? Обиколих цяла Нова Англия седнал на пода на кола. Блъсках си главата да измисля начин да се докопаме до проклетия шах. Сновах напред-назад с таксите като куриер. Направо си изкарах ангелите от мислене.

— Ще трябва да уредите въпроса помежду си, господа — намеси се господин Хемлоу. — Приятен ден.

Сега вече завъртя инвалидната количка и се отдалечи с прилична скорост, но този път не в посока прозореца, а към една странична врата, където изчезна от поглед.

Епик най-сетне натисна бутона на асансьора и каза:

— Според мен, Джон, по-добре пиши това в графата „загуби“.

Дортмундър не каза нищо. Асансьорът пристигна, качиха се в него, но той продължи да мълчи. Беше се навъсил.

Когато излязоха на тротоара, Епик каза:

— Нали не искаш да се забъркваш в неприятности, Джон? Не забравяй, че още пазя снимките.

— Знам — отвърна Дортмундър.

— Най-малкото, което мога да направя за теб, е да викна такси, за да ни смъкне в центъра.

— Не, благодаря — отказа Дортмундър. Искаше да остане сам и да поразмишлява. За отмъщението. — Ще повървя пеш.

Подобно на много бивши и настоящи членове на нюйоркската полиция, Джони Епик не бе живял в никой от петте района на Ню Йорк Сити от много години. Всъщност още през втората година в полицията се ожени и се изнесе от жилището на родителите си в Куинс, за да създаде свое семейство. Родиха му се двама сина и една дъщеря, които на свой ред вече бяха създали свои семейства, но никой не наследи професията му, нито пък пожела да се засели на Лонг Айланд.

За разлика от някои бивши колеги, Епик така и не си нае малък апартамент в града, където да държи една или повече резервни съпруги. Беше доволен с едно семейство и един дом, стига те по никакъв начин да не са свързани със Службата. Офисът на Източна трета улица бе нов, нает след пенсионирането, когато двамата с Розали откриха, че макар и още да се обичат и да нямат никакво желание за промяна, нито тя, нито той могат да изтърпят дълго целодневното му мотаене из къщи. Беше пенсионер. Трябваше да си намери някакво друго занимание навън. Ето как се роди Джони Епик Под наем.

Не беше първото пенсионирано ченге, което става частен детектив. Пенсията му бе добра, но няма пенсия на света, която не се нуждае поне от малко допълнение. Това, разбира се, не бе основната причина, поради която толкова много бивши полицаи постъпват в охранителни фирми и стават пазачи на бронирани коли и банки. Основната причина е досадата. След всичкото напрежение и ужаси, както и хубави моменти в Службата е трудно по цял ден да киснеш в креслото с дистанционното в една ръка и кутия бира — в другата. Такъв живот подхожда на млади нехранимайковци, които още не са излезли от пашкулите си.

В първите дни след пенсионирането Епик се замисли дали да не се хване някъде на работа, но след толкова много години в Службата животът на заплата му се стори стъпка надолу. Време беше да се опита сам да си е шеф и да види как ще тръгнат нещата. Ето защо взе разрешително за частен детектив, което не е проблем за бивш полицай,

и нае офис на Източна трета, защото беше евтино, а така или иначе не възнамеряваше да впечатлява никого с кабинета си. Трябваша му просто папки и телефон. Освен това от частните ченгета едва ли не се очаква да се помещават в съмнителни квартали.

След като се сдоби с адрес и табелка, Епик си поръча бланки и визитки. Разтръби наляво и надясно сред ченгета и адвокати и други познати, които бе срещнал през годините в Службата, и първата риба в мрежата се оказа господин Хорас Хемлоу.

И то каква риба. Златна — помисли си Епик — богат, почтен и здраво вкопчен в манията си. Епик заряза всички останали потенциални клиенти, промени съобщението на телефонния секретар, така че да отблъсква евентуални желаещи да се възползват от услугите му, и се посвети на господин Хемлоу. Дори си направи труда да издири и проучи банда нехранимайковци, които да свършат мръсната работа без риск да въртят номера.

И ето какво получи в замяна. Разходи и пропиляно време. За тези пари спокойно можеше да разнася вестници. И те щяха да го държат далеч от вкъщи.

Добре. След фиаското с шаха Епик отново смени посланието на телефонния секретар, завъртя телефоните и полека-лека се сдоби с помалки, но не толкова проблемни задачи. Тук ревнива съпруга, там хипохондрик, който по здравословни причини иска да издири истинските си родители, такива неща. Поне имаше с какво да се занимава.

Един снежен понеделник, две седмици след раздялата в апартамента на господин Хемлоу, всъщност първият понеделник от декември, Епик отиде в града, остави тойотата в гараж с месечен абонамент на една пресечка от офиса си и се упъти натам. Взе асансьора, отключи вратата и в същия миг разбра, че е обран. Ограбен. Мястото бе просто излизано.

Не бяха оставили абсолютно нищо. Телефон, факс, принтер, компютър, телевизор, дивиди, тостер, дори и по-леките от фитнес уредите му.

Цялата работа бе свършена икономично и с професионализъм, който отчете въпреки гнева си. По ключалките не се виждаше и драскотина. Трите алармени инсталации, включително онази, която трябваше да иззвъни в участъка, бяха разглобени и обезвредени със

спокойна, едва ли не пренебрежителна увереност. Всичко бе изметено, а от гадините нямаше дори половин отпечатък.

Епик, разбира се, веднага звънна в участъка от мобилния си, поради липсата на телефона и телефонния секретар, макар че не хранеше и зрънце надежда, че някой някога ще открие крадливите копелета. Протоколът от полицейския оглед обаче му трябваше за застраховката, а застрахователите със сигурност щяха да се отблагодарят със солиден чек.

Главата го заболя само при мисълта колко тичане ще падне, докато набави всичко откраднато, докато свърже отново цялата техника и измисли допълнителни предпазни мерки, които да откажат негодниците от следващи визити.

Ченгетата, които дойдоха да съставят протокола, му бяха напълно непознати. Навремето Епик работеше в друг участък. Проявиха разбиране, държаха се професионално и с едва доловимо презрение, също както щеше да се държи той на тяхно място. Изтърпя с мъка разпита и когато затвори вратата зад гърба им, още скърцаше със зъби.

Следващото, което трябваше да направи, бе да скрие катастрофата от двамата си настоящи клиенти. Не можеше да допусне и за миг да се разчуе, че частен детектив като него е жертва на престъпление. Клиентите щяха да се изпарят, а с тях и цялата му крехка репутация. Ето защо организира бърз набег до един магазин за електроника и се върна с телефон и телефонен секретар. Монтира ги на опосканото си бюро и записа поредното съобщение, този път с доста по-разгневен тон:

„Здравейте. Свързахте се с Джони Епик. В почивните дни хванах някаква настинка, дано не е грип, така че днес няма да съм в офиса. Оставете съобщение, което се надявам да чуя още утре сутрин в добро здраве“.

Реши да купи останалото оборудване от Лонг Айланд — и без това в Ню Йорк щеше да му излезе по-скъпо заради потребителския данък. Освен това днес нямаше друга работа. Каква полза да виси в празния офис?

Докато караше по пътя към Лонг Айланд, източно от околоръстното, нещо в мозъка му прищрака и в главата му изникна едно име, изписано с неонов букви: Дортмундър.

Разбира се. В първия момент, когато видя претарашения офис, направо му се зави свят и той не успя да свърже точките в контур, но няма имаше друго обяснение? Дортмундър. Беше си отмъстил, че не бе изкарал нищо от работата с шаха. Пък и фактът, че през цялото време опяваше колко пари бил потрошил по таксите, веднага изясняваше що за човек е.

Копелето бе изчакало точно две седмици, от понеделник до понеделник, та Епик да не е в състояние да докаже нищо, но да знае откъде му е дошло.

Имаше и още нещо, разбира се. Всичко, което бяха задигнали, беше само димна завеса, само върхът на айсберга. Единственото, от което се бяха интересували, беше компютърът. Малката кутийка, в която се съхраняваха компрометиращите снимки на Джон Дортмундър.

Да, и когато утре идеше в офиса и прегледаше папките си — нещо, което не му бе хрумнало до този момент, копията на снимките, изпечатани от него, също нямаше да ги има.

„Вече не държа Дортмундър на каишка — помисли си Епик. — Дортмундър е искал да скъса каишката. Защо ли? Защото е намислил нещо. Какво?“

Намръщи се замислено.

— Никога няма да се върнат!

— Неса — каза Брейди с кутийка бира в ръка; обядваха дълбоко замразени рибни филета и дълбоко замразени пържени картофи, стоплени на микровълновата — разбира се, че ще се върнат. Биха толкова път дотук единствено за да се уверят, че мястото е подходящо за скривалище.

— В такъв случай — заяви Неса войнствено в огромната всекидневна, проектирана за далеч по-многобройна компания — когато си тръгнаха, са били убедени, че мястото не е подходящо, тъй като няма да се върнат.

— Стига, Неса, няма нужда да викаш, аз съм на съседния стол.

— Да, но въпреки това не ме чуваш — отвърна тя. — Тези тъпаци няма да се върнат.

Брейди я изгледа изненадано и едва ли не се почувства лично засегнат заради тях.

— Какво искаш да кажеш с това, че са тъпаци? Изглеждаха съвсем сериозни хора.

— Да бе!

— Дойдоха тук, за да обсъдят скривалището на много ценен шах — напомни Брейди. — И решиха да го скрият точно тук. Дори нарочиха масата във всекидневната за това.

— Там ли ще го скрият?

— Да.

— На масата във всекидневната?

— Нали ти обясних, Неса, че си говореха за някакво писмо. Едгар Алън По, не помниш ли?

— Учехме „Гарванът“ — отвърна кисело тя. — Много е досадно.

— Е, той е написал и друго — обясни Брейди, — в което се казва, че ако искаш да скриеш нещо, най-добре да го сложиш на видно място, където никой няма да го забележи.

— Сложи нещо на видно място — отвърна Неса, — където не очаквам да го видя, и ще разбереш какво ще се случи.

— Те със сигурност ще постъпят както е писал Едгар Алън По — настоя Брейди — и определено ще се върнат тук.

— Брейди — каза тя, устата ѝ бе пълна с риба и картофи, и мелодраматично махна към прозореца — навън вали сняг.

— Знам.

— Пак вали!

— Знам.

— Намираме се в планините на Нова Англия през декември. Брейди, по телевизията говорят за преспи. Знаеш ли какво са преспи?

— Слушай, Неса...

— Нима искаш да чакаме тук до пролетта? Тук!

В интерес на истината Брейди бе готов да чака тук до Второто пришествие. Огромна къща, никакви задължения, готина мацка, с която да се боричка в леглото, когато пожелае — за съжаление напоследък все по-рядко, — и на всичкото отгоре някакви хора ще му донесат на крака изключително ценен шах. Какъв е проблемът?

Е, по-добре беше да не изтъква всичко това, тъй като проблемът всъщност бе Неса. Изглежда, я гонеше клаустрофобия или дявол знае какво. Всичко ѝ омръзваше прекалено бързо, това беше проблемът. Чукаше я колкото може по-често, напоследък колкото пъти му даде, но въпреки това тя се отегчаваше.

Просто трябваше да запази спокойствие. Това беше само пристъп. Неса щеше да го преодолее и скоро щеше да е като нова. Може би през пролетта, когато поникнат цветята... шестото чувство му подсказваше, че не е много умно да ѝ го казва точно така.

— Миличка — каза той, — подслушах ги, докато си говореха, и знам, че говореха истината, знам, че ще се върнат, и знам, че са сериозни.

— Те са тъпаци — обяви Неса и натъпка порция картофи в устата си.

Брейди спря с парче риба в ръка.

— Защо постоянно го повтаряш?

— Защото дойдоха — напомни му тя — да търсят място, на което да скрият безценния си шах, но така и не ни видяха.

— Така е, но хората по поддръжката също не ни виждат. Просто сме прекалено хитри за тях, това е. Миналата седмица дойдоха хората

от поддръжката, ние сме тук вече от месеци и те все пак не разбраха нищо.

Хората от поддръжката бяха двама мъже, които навестяха къщата всеки първи петък в месеца, за да я проверят, да пуснат водата в тоалетните, да проверят противопожарната инсталация, такива неща. Лесно бе да се скриеш от тях и Брейди и Неса се криеха.

Тя използва точно този аргумент.

— Ние знаем кога идват — изтъкна Неса. — Те не претърсват къщата, а правят само рутинни проверки. Онези тъпаци се появиха внезапно, когато не ги очаквахме, обиколиха цялата къща, бяхме под носа им...

— Не се качиха горе.

— Но претършуваха целия долен етаж, Брейди, и дори не ни зърнаха. А ти разправяш, че били сериозни.

— Ще се върнат — настоя той.

— Но не тази зима — не мирясваше Неса. — Нямам никакво намерение да кисна тук до пролетта.

— А къде искаш да идеш?

Тя го изгледа. Погледът ѝ бе притеснителен и тя не го свали от него доста време, през което омете по-голямата част от мазната храна в чинията между двамата. Брейди инстинктивно почувства, че не е разумно да казва каквото и да било по време на този оглед, не е разумно да прави каквото и да било, а трябва да я остави да повърти мислите в главата си. Нямаше представа защо Неса е толкова недоволна от техния рай, в началото бе различно, но ако си кротуваше и я гледаше съсредоточено, може би ураганът щеше да премине и щяха да се върнат в предишното положение. Да се забавляват. Да не мислят за нищо. Да не се заяждат непрекъснато.

Неса облиза мазните си пръсти. Никога не се сещаха да вземат салфетки, така че тя избърса пръсти в джинсите си.

— Искам да си ида у дома.

— Какво?!

— Е, не веднага.

— Как... как... ние... ти... аз...

— Преди това искам да видя нещо, да ида някъде, да преживея някакви неща.

— Но ние... ние...

— На първо време — продължи Неса — искам да ида на юг, може би във Флорида. После можем да направим кръгче и да се отправим към вкъщи.

— В Небраска? Неса? В Нъмбнътс, Небраска?

— Съучениците ми липсват — призна Неса.

— Не ти липсват — поправи я Брейди. — Те са тъпаци. Тези дебили не ти липсват, на мен също.

— Нещо ми липсва — настоя тя. — Във всеки случай трябва да се разкараме оттук. Не възнамерявам снегът да ме затрупа тук, така че трябва да вървим, и точка.

— Как ще тръгнем? — възрази Брейди. — Нямаме никакви кинти.

— Ще откраднем някакви неща оттук — отвърна тя. — Неща, които можем да продадем на заложените къщи. Например часовника от камината и микровълновата. Ще тръгнем оттук, докато още можем да се доберем до шосето, и ще караме на юг, докато се стопли. После, през пролетта, можем да отскочим до вкъщи, колкото да видим как изглежда, какво се е случило, докато ни няма.

— Докато се разхождаме по света, така ли?

Тя огледа огромната празна столова.

— Това тук не е светът, Брейди.

„През пролетта — помисли си той — ще се върна тук, шахът ще е на онази маса във всекидневната, както казаха, и аз ще го забележа, защото знам тайната. Така че нека засега угодим на Неса“.

— Добре — каза той, — ще тръгнем на юг. Ще караме към Флорида. Можем да потеглим още утре сутринта.

— Става — отвърна Неса и се огледа доволно. — Значи няма нужда да ми ем чиниите.

Докато киснеха в басейна на един мотел в Джаксънвил, Флорида, се запrikaзваха с един младеж, който се оказа солист на алтернативна рок банда. Същата вечер щели да свирят в някакъв клуб.

— Минете през стаята ми следобед и ще ви дам пропуски — предложи той.

Те му благодариха, а солистът се ухили и отмина. Висок тип с космати рамене и брада, вързан на опашка, в която все още блестяха капчици вода от басейна.

Малко по-късно на Неса ѝ омръзна в басейна, но на Брейди му се оставаше още да зяпа колежанките, дошли през пролетната ваканция.

— Аз ще остана още мъничко — каза той.

Така и така Неса не му пускаше колкото преди, значи можеше да огледа девойките, пък току-виж му излязъл късметът.

Не му излезе обаче, така че след час се прибра в стаята и откри, че Неса не е там. Нямаше ги още малкия ѝ куфар ѝ парите от портфейла му.

Брейди никога повече не видя Неса. Без нея полака-лека се прибра в родния Нъмбнътс, получи опрощение на греховете, започна работа в „Старбъкс“ и се държа като добро момче до края на живота си. Дойде момент, в който напълно забрави Неса, но една мисъл никога не престана периодично да изниква в главата му: „Какво ли стана с онзи шах?“

ВТОРА ЧАСТ
ОТМЪЩЕНИЕТО НА ПЕШКАТА

Фиона имаше прозорец. Имаше прозорец точно вдясно от имитацията на имперско бюро, зад което седеше на горния етаж в мезонета на Ливия Нортруд Уилър на Пето авеню. Никога не се уморяваше да гледа през прозореца към Централ Парк долу, дори когато валеше сняг, точно както сега. Снегът не бе обилен както през януари или февруари, когато обгръщаше света с дебело бяло одеяло и затрудняваше придвижването. Не, това бе колеблив мартенски сняг, снегът на сезон, който знае, че краят му приближава, и се опитва да поосвежи старите преспи, изринати под дърветата и край ниската каменна ограда, която отделя парка от Пето авеню.

Работата на Фиона като личен асистент на Ливия Нортруд Уилър бе интересна с разнообразието си, но ѝ оставяше време да гледа парка през прозореца и да си представя какъв ще е изгледът, като настъпи пролетта, а след нея и лятото. Когато не гледаше през прозореца, делата на госпожа Уилър ѝ предоставяха широко поле за изява с количеството, разнообразието и най-вече с хаоса си.

Госпожа Уи, както предпочиташе да я наричат подчинените ѝ, например участваше в съвета на директорите на множество градски организации и бе изпълнителен директор на безчет корпорации. Освен това бе неуморен съдебен лъв, замесена в далеч повече дела от онези срещу собствените ѝ роднини. Сама или като ръководител на група ищци, тя в момента съдеше автомобилни корпорации, производители на аспирин, телевизионни компании, търговски центрове, авиокомпании, адвокатски кантори, които са я представлявали в миналото, и цяла армия бивши служители, включително две предишни лични асистентки.

Макар да бе страстно увлечена във всеки един от съдебните процеси, на госпожа Уи ѝ липсваха всякаква координация и методология и никога не знаеше дали участва в дадено предприятие, или не, на кого дължи, кой ѝ дължи и къде и кога се предполага да се проведе определено събрание. Наистина имаше крещяща нужда от личен асистент.

Фиона пък бе идеална за тази работа. Беше спокойна, незлобива и с естествена склонност да обръща внимание на подробностите. Особено пък за по-осъдителните подробности от натовареното ежедневие на госпожа Уи, за двуличието и шикалкавенето, за причините, скрити зад всяко съдебно дело, за семейните вражди и предателствата на многобройните богати приятелки на шефката й. И за да запълни съвсем живота на Фиона, госпожа Уи пишеше автобиография!

Най-сетне Фиона участваше в правенето на история. Госпожа Уи съвсем точно си спомняше всяка нанесена й някога обида, всяко пренебрежително отношение, всяка дребна измама с рестото, всяка среща, в която събеседникът се е оказал по-схватлив, остроумен или благороден от нея. В пристъп на злоба тя диктуваше всички тези подробности на диктофон и настоящата й секретарка Луси Лийболд трябваше да ги сваля на хартия.

Ролята на Фиона в целия процес бе да прочете завършените глави на ръкописа и да установи хронологията на събитията, тъй като госпожа Уи се сещаше за случките както й скимне и пет пари не даваше кога е станало това или онова. Процесът по подреждане на събитията в хронологичен ред единствено на базата на сведенията, съдържащи се в думите, граничеше с подвиг, но за отчаян фен на историята смисълът на живота се криеше точно в подобни подвизи.

Даже и след три месеца Фиона все още бе удивена от това, което й се случва, което обаче не й пречеше да се чувства в рая. Денят, в който господин Тъмбрил я изгони от „Файнбърг“, бе страшен. В него Фиона се почувства свободна, но преди всичко ужасена от бъдещето, в което не се виждаше никаква солидна перспектива. Разбира се, трябваше да каже на Брайън (той реагира с черен пудинг за вечеря), но скри новината от всички останали. Не сподели дори с дядо си чак до следващата седмица, когато той й звънна, защото бе получил списъка с наследниците на фамилията Нортууд. Наложил се да му признае случилото се, дори малко си поплака. Той пък бе така ужасен, така сконфузен, толкова сигурен, че е виновен единствено той и никой друг, че Фиона се принуди да го успокоява, за да може дядо й да се почувства малко по-добре.

Той бе и причината да се захване с настоящата си работа. Вярно, че в края на онази ужасна среща госпожа Уи й каза да се обади, но

Фиона нямаше никакво намерение да го прави, докато дядо ѝ, след като чу цялата история, не настоя изрично да го направи.

— Винаги се обаждай, когато ти кажат, Фиона, това е основно правило в живота.

И така, Фиона се обади и откри, че поканата на госпожа Уи да ѝ звънне, е акт на разкаяние от страна на човек, който не е свикнал да се разкайва. Тя въобще не се бе замислила, преди да хвърли главата на Фиона Хемлоу в раззинатата паст на Джей Тъмбрил, само за да установи — чудо на чудесата! — че момичето е невинно! Ипри това жертва! Жертва на госпожа Уи също толкова, колкото и на Джей Тъмбрил.

И ето я сега тук. Дори господин Тъмбрил да се сещаше кой вдига телефона на госпожа Уи напоследък, в редките случаи, когато оставяше съобщения, той по никакъв начин не го показва. Фиона също не се разкри.

„Тинк-тинк“.

Това не бе офисният телефон. На бюрото на Фиона се мъдреха три телефона, всеки с различен звън. Външната линия правеше „бип-бип“, вътрешната „бзъърк“, а личната линия на госпожа Уи, която водеше до телефона на бюрото ѝ в офиса от другата страна на коридора — „тинк-тинк“.

— Добро утро, госпожо Уи. Снегът още не е спрял.

— Благодаря ти, миличка, Метеорологичният канал ме осведомява за това. Вземи си бележника и ела тук.

— Да, госпожо.

Фиона излезе от стаята, която делеше с Луси Лийболд, прекоси фоайето с асансьор в дъното и с прозорец с идентична гледка към Централ Парк отсам и влезе в офиса на госпожа Уи. В него същите прозорци като че ли предлагаха повече светлина, повече пространство и по-добър изглед към парка. Госпожа Уи — бе се разположила на похубаво бюро — кимна на Фиона с жест на кралица, за каквато се имаше.

— Добро утро, миличка.

— Добро утро, госпожо Уи.

— Затвори вратата, скъпа, и се настани на дивана ей там. Взе си бележника, нали? Добре.

Малкото канапе до бюрото на госпожа Уи бе по-неудобно, отколкото изглеждаше. Фиона приседна на него и загледа очаквателно.

Тази сутрин госпожа Уи изглеждаше по-замислена от обикновено. Понамръщи се, размести някакви неща по бюрото и каза:

— Доколкото си спомням, освен юридическото образование имаш и доста изявен интерес към изучаването на история, нали така?

— Паметта ви е поразителна, госпожо Уи.

— Разбира се, че е. Сега обаче искам да насоча мислите ти към различна история.

— Да, госпожо?

— Спомняш ли си разговора ни, всъщност май бяха два разговора, за Чикагския шах?

„О, Божичко“. Фиона се ужасяваше дори да спомене за шаха, но тъй като искаше да помогне на дядо си в издирването, от което той в момента се бе отказал, направи някакъв плах опит. Дори успя да „открие“ разликата в теглото на топовете, докато двете с госпожа Уи разглеждаха снимките на шаха.

Това обаче стана преди известно време. Фиона се отказа от по-нататъшни действия, тъй като „откритието“ ѝ не само не доведе до нищо, но дори можеше да я изложи на опасност. Сега обаче госпожа Уи сама повдигна въпроса. За добро или за лошо? Сърцето на Фиона се качи в гърлото, но физиономията ѝ остана невинна, както винаги.

— О, да, госпожо — отвърна Фиона. — Прекрасният шах.

— Ти забеляза, че една от фигурите е по-лека от останалите, нали?

— Да.

— Твърде проникателно от твоя страна — продължи госпожа Уи и кимна, за да потвърди думите си. — Този факт се загнезди в главата ми и скоро установих, че шахът е обграден от доста по-голяма мистерия от изненадващия факт, че една от фигурите е по-лека.

Фиона я изгледа с любопитство и прояви интереса, който се очакваше от нея.

— Наистина ли?

— Откъде се е взел този шах? — попита госпожа Уилър и изгледа свирепо Фиона. — Кой го е направил? Къде? През кой век? Внезапно се появява, без никаква предистория, в стъклена витрина във фоайето на бащината ми фирма за недвижими имоти „Златен замък“,

когато се местят в сградата „Касълууд“ през 1948. Къде е бил преди 1948? Откъде и кога го е взел баща ми? И сега, като знам, че една от фигурите е по-лека от останалите и е във формата на замък, започвам да се чудя как точно е измислил името на фирмата си баща ми?

— Имате предвид „Златен замък“, нали?

— Точно така.

Фиона знаеше отговорите на абсолютно всички въпроси, зададени от госпожа Уилър, но също така знаеше, че ако отговори, ще се озове в ужасна беда, затова каза:

— Предполагам, че просто го е държал на друго място, преди да го изложи в офиса си.

— Да, но къде? — поиска да знае госпожа Уи. — И от колко време го е притежавал? Кой е бил собственикът преди него? — Госпожа Уи поклати глава. — Разбираш ли, Фиона, колкото по-дълбоко ровичка човек в историята на този шах, толкова повече загадки изникват около него.

— Да, госпожо.

— История и загадки — продължи да размишлява на глас госпожа Уи. — Тези две думи сякаш са се сраснали. Фиона, искам от теб да се разровиш в историята и загадките на Чикагския шах.

„Поверяват ми единствената работа на света, в която трябва да се проваля — помисли си Фиона. — Аз съм загадката, госпожо Уи — добави мислено тя. — Аз съм загадката и историята, аз и моето семейство, но вие никога не бива да го разберете“.

Госпожа Уи продължи:

— Не казвам, че трябва да посветиш живота си на това, но искам да отделяш по малко време всеки ден и да работиш над проблема. Какъв е този шах и откъде се е появил.

— Да, госпожо. — Внезапно ѝ хрумна, че в крайна сметка тук може да има нещо полезно, нещо, с което да помогне на дядо си, на господин Епик и на господин Дортмундър, така че каза: — Мислите ли, че трябва да ида и да огледам шаха?

Идеята не се хареса на госпожа Уи.

— Искаш да кажеш да идеш на място и да го видиш ли? Но ние вече знаем как изглежда, Фиона.

— Да, разбира се — съгласи се Фиона.

— Ако на дъното му бе залепен етикет с надпис „Произведено в Китай“, някой вече отдавна да го е забелязал.

— Да, госпожо.

— Ако някога се окаже, че е необходим оглед на шаха, със сигурност ще го уредим. Засега обаче, Фиона, по-важно е да се заемеш с проучването. Каква е историята на този шах? Къде се крие ключът към загадката.

— Ще се заема, госпожо Уи — обеща Фиона.

Една отвратителна неделя през март Келп и Дортмундър се отдалечаваха от заснежения покрив на склада и следваха следите си в снега по обратния път към изхода. Носеха черни канадки с вдигнати качулки, черни вълнени панталони, черни кожени ръкавици и черни кубинки, но въпреки цялото оборудване вятърът проникваше дори в костите им. Шушляковите раници на гърбовете им, също черни, висяха все така празни, както и когато се качваха на покрива и щяха да си останат в същото положение поне до края на днешния ден. Келп бе изнамерил някакъв клиент за видеоигри, според когото дисковете си лежали кротко наредени по рафтовете в склада, от който се отдалечаваха. Същият този клиент им бе казал всичко необходимо, за да проникнат откъм покрива. Всичко, с изключение на наличието на двата питбула в склада — зъбеха се като дяволи на светлината на аварийната лампа.

Отначало Келп предположи, че са холограми.

— Това е склад за видеоигри, защо пък не? — така каза.

— Тогава слез долу и погали единия — предложи Дортмундър и с това темата се изчерпа.

Докато питбулите зяпаха нагоре и изгаряха от желание да се сприятелят с новодошлите, но за свое съжаление не можеха да се изкачат по металните стъпенки, монтирани на стената, Дортмундър и Келп тихичко затвориха капака на покрива и си тръгнаха с празни ръце. След подобни дни човек наистина може да увеси нос.

Внезапно в студения нощен въздух прозвучаха началните акорди на Бетовеновата „Девета симфония“. Дортмундър легна на заснежения покрив и паникьосано се заоглежда за оркестъра, докато не проумя, че Келп трескаво пребърква джобовете си и мърмори:

— Мамка му, мамка му...

— Защо псуваш?

— Телефонът ми — обясни Келп, а междувременно невидимият оркестър внезапно спря, после подкара „Девета симфония“ отначало.

— Телефонът ти.

— Обикновено — каза Келп и най-сетне успя да издърпа мобилния от джоба си — го държа на вибрации.

— Въобще не искам да знам за телефона ти — срязва го Дортмундър.

Келп накара проклетата машинка да млъкне, доближи я до ухото си и каза:

— Ало?

Дортмундър се извърна, изтупа се от снега и се ориентира към аварийната стълба за слизане от покрива, но в този миг Келп каза:

— Да, задръж така, чакай малко. — Подаде телефона на Дортмундър и обясни със странно изражение: — За теб е.

Дортмундър не повярва на ушите си.

— За мен? Какво искаш да кажеш? Мен не ме търсят, докато се катеря по покриви!

— Той не знае къде си — отвърна Келп. — Епик е. Хайде, за теб е.

Епик. Дортмундър не се бе сещал за него вече цели три месеца и бе напълно готов завинаги да го изтрие от паметта си. А ето че сега му даваха телефон, на заснежен покрив, през ветровита мартенска вечер и се предполагаше да говори с Джони Епик Под наем.

Е, добре. Той взе телефона и каза:

— Да?

— Нямах мобилен.

— Не, благодаря.

— Много умно — отвърна Епик. — Не беше вкъщи, нямах телефонен секретар, може дори да нямаш и вътрешна тоалетна. Канех се да оставя съобщение на приятеля ти да ми звъннеш, но за късмет сте заедно.

— Имам вътрешна тоалетна.

— Радвам се да го чуя. Господин Хемлоу се върна.

— Не. Не го искам.

— Защо, това е добра новина — увери го Епик. — Внучката май най-сетне е успяла да свърши нещо. Все още не знам подробности. Господин Хемлоу държи да ни ги съобщи лично.

Дортмундър отвори уста да откаже. Взаимоотношенията с фирма „Епик и Хемлоу“ не му бяха донесли никаква печалба, а освен това Епик вече не разполагаше с онези неприлично ексхибиционистки

снимки. В този миг обаче се сети за двата питбула, с които току-що се беше запознал, както и за другите си настоящи перспективи, свеждащи се до кръгла нула, и си помисли, че може би има и по-лоши пътища от онези, които водят обратно към господин Хемлоу. С малко повече късмет там поне нямаше да го ухапят.

Трябваше обаче да постави някои условия:

— Никакви таксите повече.

— Разбирам те, Джон — увери го Епик. — Виж какво, кажи ми къде си и ще дойда да те взема.

Дортмундър поклати глава — има дни, в които просто не ти е писано да спечелиш.

— Ще си хвана такси — въздъхна той.

Дортмундър влезе във фоайето на сградата на Ривърсайд Драйв, а Епик се изправи от стола от рог на носорог и метна там нечий „Ню Йорк Поуст“. Портиерът в зелена униформа посрещна Дортмундър като стар познайник, когото не е виждал отдавна:

— Другият господин...

— Помня го.

Епик пристъпи към него със сериозна физиономия и протегнатата ръка, сякаш искаше да се здрависат. Дортмундър изпитваше смесени чувства към този жест, но слава Богу, оказа се, че бившето ченге просто го хвана за лакътя и каза:

— Джон, искам да поговорим, преди да се качим горе.

— Разбира се.

Насочиха се към един ъгъл на фоайето, чийто под и стени бяха покрити с ориенталски килими, и Епик започна:

— Винаги съм бил на принципа, че не бива да се ровим в минали работи.

— Радвам се да го чуя — увери го Дортмундър.

— За щастие — продължи Епик — застраховката ми покри почти всички щети.

— Радвам се да го чуя.

— Освен това преживяното ми помогна да открия слабите места в охраната на офиса и да ги отстраня.

— Радвам се да го чуя.

Епик наведе лице към неговото и се взря във физиономията му, без да пуска левия му лакът, макар и да не го стискаше.

— Знаеш за какво говоря, нали?

— Не.

— В такъв случай всичко е наред — отвърна Епик, пусна лакътя му и го потупа привидно приятелски, макар може би да му се искаше да го удари. — Да се качваме горе и да чуем добрите новини, които ни е подготвил господин Хемлоу.

В асансьора ги посрещна ново пиколо, облечено в старата зелена униформа, и се зае с копчетата по таблото.

— Здравсти — поздрави го Дортмундър.

— Сър.

— Предишният ти колега да не е станал пилот?

— Нямам представа, сър. Нов съм тук.

— Не се притеснявай, ще му хванеш цаката.

Портиерът се наклони към вратата, за да информира новобранеца:

— Президентският апартамент.

— Да, сър.

И така, насочиха се към апартамента на последния етаж, където господин Хемлоу вече ги очакваше в инвалидната си количка. Най-доброто, което можеше да се каже за него, беше, че не изглежда по-зле отпреди. Поне не много по-зле.

— Здравейте и двамата — посрещна ги той и главата му кимна заплашително, сякаш всеки момент щеше да се изтърколи от медицинската топка. Коляното му подскачаше в ритъма на тангото.

— Радвам се да ви видя, господин Хемлоу — отвърна Епик, а Дортмундър се задоволи да кимне, защото реши, че бившето ченге е казало достатъчно и за двамата.

— Е, влизайте.

Очевидно всички отново бяха приятели, защото високоскоростната инвалидна количка ги поведе към прозореца и двата стола до него. Веднага щом се настаниха, господин Хемлоу откри заседанието:

— Да ви предложи ли нещо за пиене?

Това вече бе нещо ново — непознато досега гостоприемство. Дортмундър нямаше нищо против един бърбън, но Епик побърза да каже:

— Благодаря, господин Хемлоу, добре сме. Значи нещата с Фиона са се подредили, така ли?

— Да, наистина се подредиха добре — отвърна главата върху медицинската топка и ако можеше да се усмихва с бащинска гордост, сигурно го правеше. — Изглежда, госпожа Ливия Нортууд Уилър — обясни господин Хемлоу, — дамата, с която Фиона осъществи нерегламентиран контакт, се е почувствала виновна заради уволнението на внучката ми, издирила я е, за да се увери, че е наред, й, с една дума, я е наела за личен асистент.

— Сериозно ли! — възкликна щастливо Епик.

Господин Хемлоу се ухили или нещо подобно.

— Дори й дала по-добра заплата. Увеличението не е голямо, но все пак е увеличение.

— Страхотно, господин Хемлоу.

— Но това е само началото — продължи господин Хемлоу. — Въпреки че уверих Фиона, че съм изгубил всякакъв интерес към откраднатия шах, и наистина бе така, тя е решила, че настоящата работа й дава възможност да ни помогне в начинанието.

— Чудесна новина — продължи с възклицанията Епик.

— Да, така е. Фиона не е искала повече да рискува репутацията си, поради което е действала изключително бавно и предпазливо, но все пак е успяла да внуши на госпожа Уилър идеята, че може би не всичко с шаха е наред.

— И как е успяла да го постигне, господин Хемлоу? — любопитно попита Епик.

— Като за начало е изтъкнала отново разликата в теглото на топовете — обясни господин Хемлоу. — Освен това липсата на всякакви сведения за шаха преди Алфред Нортууд да се сдобие с него. Нортууд не е имал нито семейство, нито пари, нито пък благородно потекло — все неща от изключително значение за жена като госпожа Уилър. И изведнъж от нищото се появява този скъпоценен предмет.

— Фиона е наблегнала на това, нали? — обади се възхитен Епик.

— Без съмнение вродената параноя на госпожа Уилър също е помогнала — отвърна господин Хемлоу. — В крайна сметка обаче тя се е убедила, че в цялата работа има нещо съмнително, ако мога да се изразя така, и е възложила на Фиона да установи точния произход и историята на шаха.

Епик се изсмя пресилено.

— Задачата въобще не изглежда лесна.

— Несъмнено е така — съгласи се господин Хемлоу. — Един съвестен изследовател може да проследи шаха до пристигането му със сержант Нортууд от Чикаго през 1921. Той, разбира се, не е обявил съществуването му през следващите двадесет и седем години, когато се е почувствал достатъчно уверен в себе си и е придобил нужното обществено положение...

— И е спечелил достатъчно пари — допълни Епик.

— Да, и това също — кимна господин Хемлоу. — Станал е достатъчно солиден, ако мога да се изразя така, за да се осмели да изложи шаха във фоайето на фирмата си за недвижими имоти. Показал го е без обаче да обяснява, че именно прекрасно изработените фигурки са източникът на богатството на семейство Нортууд.

— Ами преди... кога беше? 1921? — попита Епик — Когато е донесъл шаха с влак от Чикаго?

— Да, 1921. — Различни части от тялото на господин Хемлоу изскърцаха, както си бяха в инвалидната количка, потрепнаха, подскочиха, а някои от тях дори се вдигнаха и отпуснаха. — Преди тази дата — каза той — за шаха липсват всякакви сведения. И тримата в тази стая знаем, че малко преди това истинският собственик е бил цар Николай. Но дори и там правото на собственост е малко под съмнение, тъй като очевидно цар Николай така и не е успял да получи подаръка си. Нямаме начин да узнаем и истинската идентичност или намеренията на лицето, направило подаръка.

— Това е добре за нас — забеляза Епик.

— Вероятно — съгласи се господин Хемлоу. — Можем само да предположим, че шахът е стигнал в Мурманск някъде през 1917, точно когато избухва руската революция. Не са могли да го придвижат никъде, тъй като на цялата територия между Мурманск и Санкт Петербург са се водили битки. И така всичките му следи, всички документи, свързани с него, дори самоличността на изпращача са потънали в дебрите на войната и революцията. През 1918 Николай и цялото му семейство са убити от болшевиките, като по този начин въпросът за собствеността на шаха, ако въобще някога е бил повдиган, потъва в още по-голяма мъгла. Естествено болшевиките надали могат да претендират за наследствени права.

— В края на краищата те са извършили престъпление — забеляза Епик.

— Точно така. В такъв случай кой може да претендира за собственост през 1920, когато американският взвод се натъква на шаха в пристанищен склад в Мурманск? Ако понятието законна военна плячка въобще съществува, то шахът е точно това. Ето защо мисля, че с основание мога да кажа, че ако въобще има претенденти за правото на собственост, то това са наследниците на десетте мъже от този взвод, включително, разбира се, аз и внучката ми.

— И Ливия Нортууд, и така нататък — допълни Дортмундър.

— Да, разбира се — съгласи се господин Хемлоу. — Госпожа Уилър все пак притежава десет процента от шаха.

Епик отново се изхили като лешояд и каза:

— Ще им оставим две пешки.

— Звучи забавно — съгласи се господин Хемлоу. — Но не мисля да го правим.

— И как точно ще открие внучката ви откъде е дошло това нещо, при положение че вече знае откъде, но не може да каже на никого? — попита Дортмундър.

— Виж сега — каза господин Хемлоу и се понадигна, сякаш Дортмундър току-що е засегнал много стратегически и същевременно благоприятен за тях въпрос, — точно там е уловката, Джон. Фиона знае отговора и следователно знае как да го избегне. Ще предостави на Ливия Нортууд Уилър догадки и доказателства, които водят точно в обратна посока.

— И коя е обратната посока? — полюбопитства Дортмундър.

— Която и да е, стига тя да води госпожа Уилър към идеята, че шахът трябва да бъде изваден от банковия трезор — обясни господин Хемлоу.

— Дойдохме си на думата — каза Дортмундър.

— Също така да го даде за изследване — допълни господин Хемлоу.

— Господин Хемлоу, това е страхотна новина — възхити се Епик.

— Да, така е. — Дали пък това някъде там в долната част на главата не беше доволна усмивка? — Искях и двамата да знаете, че нещата вървят — продължи той, — защото ми се ще и двамата да сте

на разположение, когато му дойде времето. Нека обаче ви напомня още веднъж основното правило.

— Да стоим настрана от внучката ви — обади се Епик.

— Именно! Тя успя да се измъкне от предишната каша и не искам отново да ѝ се случи нещо подобно.

— Няма проблем — увери го Дортмундър.

— На този етап — продължи господин Хемлоу — Фиона ще действа сама и ще се опита да насочи събитията в правилната посока. Каквито и новини да има, ще ги каже на мен, аз от своя страна ще ги съобща на Джони, а ти, Джони, ще ги предадеш на Джон.

— Дадено, сър! — съгласи се Епик.

Едно изцъклено око изникна от гънките и се впери в Дортмундър.

— Ясно ли е всичко, Джон?

— Нямам намерение да си бърбяр с ничии внучки — увери го Дортмундър. — Когато онова нещо излезе от трезора, просто ми кажете къде са го преместили. Друго не ми трябва.

— Всички сме готови да се включим в бизнеса — увери Епик господин Хемлоу. — Прав ли съм, Джон?

— Дума да няма — потвърди Дортмундър.

Зачуди се дали да не предложи този път и той заедно с Епик да е на заплата при господин Хемлоу, но реши да не си хаби думите. И без това знаеше отговора.

— Е, господа — заключи господин Хемлоу и там някъде може би вече наистина се прокрадна усмивка, — изглежда, отново сме в играта.

Жак Перли бе единственият частен детектив, който Джей Тъмбрил познаваше и с когото бе склонен да си има работа. Специалността му бе откриване на крадени произведения на изкуството. Често играеше посредник между крадците, от една страна, и собственик /музей/ застраховател, от друга. Перли бе културен и образован човек, далеч от мърлявите лекета, подвизаващи се под табелката „частен детектив“.

Тъмбрил познаваше Перли от години, тъй като „Файнбърг“ на няколко пъти се бе заемала с дела, които между другото включваха и връщане на ценни произведения на изкуството, откраднати от клиентите им. В случая Фиона Хемлоу не попадеше нито в графата „крадени“, нито пък в графата „произведения на изкуството“, но Джей Тъмбрил се сети именно за Жак Перли, защото искаше да намери отговори на определени въпроси.

В онзи понеделнишки следобед се срещнаха за обяд в „Тре мафиози“ на Парк Авеню — лъскав и дискретен храм на кулинарията, издържан в бяло, зелено и златисто и през това време на годината декориран с розови цветя. Перли пристигна пръв, както се полага, и се изправи с усмивка и протегната ръка да посрещне Джей, когато оберкелнерът Тони го доведе до масата. Жак Перли бе закръглен мъже талия на пълнена коледна пуйка и с лек намек за родния му парижки акцент. Миналото му на студент в художествена академия и неуспял художник го караше да гледа на света с умерен песимизъм и да го приема с добро, макар и леко кисело настроение на богат неженен вуйчо, който не очаква нищо и приема всичко.

— Радвам се да те видя, Жак — каза Джей и пусна ръката му. Междувременно Тони го настани, Анджело раздаде менютата, а Ква Хонг Йо сервира хляб, масло и вода. — Доста време мина.

— Да, така е. Ти си добре?

— А ти?

Разгледаха менютата, поръчаха храна и вино и Джей се наведе напред и сплете пръсти над чинията. Ква Хонг Йо се появи да вземе

празната чиния, та се наложи Джей Тъмбрил да се дръпне назад. След изчезването на келнера той отново зае предишната си поза, намести внимателно брадичка върху сплетените си пръсти, сякаш нагласява топка за голф върху поставката ѝ, преди да удари, и каза:

— Случаят е напълно поверителен.

— Разбира се.

— Добре. Откъде ли да започна?

Перли познаваше събеседника си достатъчно добре, за да се опита да му подсказе подходящ увод, и след около минута Джей продължи:

— Имаме клиент, който е много уважаван и с когото работим от години. Всъщност става въпрос за доста заможна дама.

— Разбирам.

— Та клиентката ни, без никаква намеса от моя страна, се е запознала с млада дама, която по онова време е младши адвокат при нас. — Джей си взе една филия и дълго я въртя между пръстите си, сякаш търсеше някакъв таен вход. — Младата дама е потърсила нетрадиционни методи, за да осъществи среща с клиентката — уведоми накрая филията. — Това е в пълно противоречие с правилата на кантората. — Хвърли бърз поглед към Перли и допълни: — Повечето кантори имат подобни правила.

— Да, съвсем нормално — съгласи се Перли.

Джей върна филията в подноса, сякаш леко разочарован от нея.

— За жалост — продължи той — действах малко прибързано. В интерес на истината уволних младата дама в присъствието на клиентката.

— Която е взела страната на младата дама — предположи Перли.

— По-лошо — поясни Джей. — Нае младата дама за свой личен асистент.

— О, Боже.

— Точно така.

Перли се замисли и каза:

— Нежният пол.

— Възможно е — съгласи се Джей. — Със сигурност упоритият пол.

— И като стана дума за полове — продължи мисълта си Перли, загледан на свой ред във филия хляб, — дали е възможно сексът...?

— Какво? Не, не! Въпросът е от съвсем друг характер!

За щастие точно в този момент пристигна супата и когато подновиха разговора, насоката му бе леко променена:

— Въпросната млада дама — каза Джей — възбуди подозренията ми с начина, по който се е натрапила на клиентката. Какви са мотивите й да го направи?

— Да си осигури работа при нея?

— Не, не ми се вярва, поне в началото не е това. — Джей поклати глава. — Съмнявам се, че е била в състояние да предвиди събитията в такава перспектива.

— В такъв случай какво е намислила?

— Точно там е въпросът — отвърна Джей и впери многозначително очи в Перли. — С две думи — това е въпросът.

— Въпросът, който ни събра днес за обяд.

— Абсолютно. Какви са първоначалният мотив и крайната цел на младата дама. Има ли риск за клиентката ми и ако да, какъв?

— Да, разбира се. Преди колко време се случи това?

— Уволних младата дама през декември.

— А! Точно навреме за Коледа.

— Въобще не съм се замислял дали е Коледа, или не.

— Разбира се, разбира се — усмихна се Перли. — Просто се шегувам.

— Просто когато установих фактите — поясни Джей и почувства, че в гласа му се промъкват оправдателни нотки, които не се поколеба да унищожи в зародиш, — действах прибързано. Вече го споменах.

— И какво се случи през трите месеца оттогава?

— Тя — младата дама — се е наместила в апартамента на клиентката. Не че се е преместила там — просто работи при нея, живее на друго място. Всеки път, когато звънна на клиентката, не само че чувам гласа на младата дама, а съм принуден и да оставям съобщенията си за клиентката на нея. Не мога да се освободя от усещането, че става нещо нередно.

— Да.

— Най-сетне — обясни Джей — реших, че трябва да се доверя на инстинкта си и да действам, пък било то и само за да се уверя, че няма... никакви основания за притеснение.

Перли кимна. Огледа се крадешком дали отнякъде не се задава келнерът с предястието и каза:

— Никога не съм се съмнявал, че проявяваш внимание и загриженост за доброто на клиентите си, Джей. Въпреки това обаче ми се струва, че нямаш конкретни опасения или съмнение по отношение на младата дама, нали така?

— На практика не знам нищо за нея — оплака се Джей. — Взели сме я на работа след обичайните процедури и изпити. Донесъл съм ти копия от всички документи, свързани с нея.

— Добре.

— Има прилично образование, доколкото знам произлиза от почтено семейство, но няма никакви предишни връзки с клиентката. Въпреки това се е насочила точно към тази клиентка.

— Щом има действие, значи има и мотив — цитира Перли. — Какъв е мотивът? Това искаш да разбера, нали така?

— Да.

Перли кимна.

— Къде да изпращам фактурите?

— Адресирай ги до мен, в кантората — отвърна Джей. — Аз ще ги префактурирам на клиентката.

— В крайна сметка работим в неин интерес — съгласи се Перли. — Дори и да не открия нищо... укорително.

— Каквото и да откриеш, ще е от полза — увери го Джей. — Ще съм доволен дори и само да отговориш на въпроса ми защо се е свързала с клиентката. Тя също ще остане довольна.

— Естествено.

Перли бръкна в модното си черно сако и измъкна тънък бележник с джобче за златна писалка в подвързията, издърпа писалката и каза:

— Ще ми трябват имена, адреси и някои малки подробности за двете дами.

— Разбира се.

Джей се поколеба за миг и Перли се наведе над току-що пристигналото основно ястие, за да го увери с усмивка:

— Дискретността е най-голямото ми достойнство, Джей.

На Брайън определено му липсваха самотните вечери. През онези дни му бе приятно да се връща от работа в апартамента преди шест, да си пуска музика, да се рови из готварските книги и бавно и мързеливо да приготвя вечерята, с пълното съзнание, че телефонът ще звънне чак след десет вечерта и Фиона ще каже: „Тръгвам“. Тогава слагаше ястието да се стопли, вадеше бутилка вино и две чаши и я чакаше да се появи на вратата.

Уволнението на Фиона от „Файнбърг“ ѝ подейства зле, но в крайна сметка се оказа по-лошо за Брайън. Тя полека-лека го преодоля, но той никога нямаше да се възстанови от удара. Самотните вечери, които си бяха единствено негови, нямаше да се върнат. С тях си отиде и чувството за свобода.

Брайън добре знаеше, че именно разтегливото работно време на Фиона правеше монотонността на неговите делници по-лесно поносима. Онова, което първоначално го привлече към карикатурите и готвенето, бе фактът, че и двете са изкуство, а не наука. Можеше да готви, но не и да пече, защото печенето е химия — стига да сбъркаш и една съставка и всичко пропада. Същото е и с карикатурите — Брайън не бе в състояние да нарисува лице с правилни черти или дори сграда с правилна форма, но за сметка на това ръката му успешно предаваше усещането за нещата, а именно това превръща карикатуризма в изкуство.

Това, което му харесваше в изкуството, бе, че там няма правила. Брайън обичаше да живее без правила. Подредеността на утрините и вечерите прекалено много му напомняше за ограничен от правила живот, ето защо неопределеното работно време на Фиона се явяваше отдушник на монотонното ежедневие. Разбира се, никога нямаше да ѝ каже, че уволнението ѝ е отнело и малкото удоволствие в живота му.

Освен това се радваше за Фиона. Сега тя имаше по-добра работа, която не само ѝ носеше повече пари и по-кратко работно време, но и по-интересни теми за разговор на вечеря. Госпожа Уилър се оказа безкрайно интересно същество. Понякога му се искаше да е в

състояние да я превърне в комикс и да я продаде на кабелната телевизия, в която работеше, или на някой канал по-високо в хранителната верига на анимацията. В известно отношение Брайън бе изобретателен, но изобретателността му вървеше в погрешна посока, за което съжаляваше.

Вечерите им станаха много по-дълги и се появи въпросът как да запълнят времето от прибирането у дома до сядане на масата за вечеря — празнина от около два-три часа. Голямата част от тази празнина Фиона преодоляваше с подробни описания на последните чудатости на госпожа Уи, а Брайън се занимаваше с вечерята. През останалото време играеха скрабъл, табла и крибидж.

Централната тема на вечерите им обаче си оставаше Ливия Нортруд Уилър, която бе толкова богата, че Брайън скърцаше със зъби дори само при мисълта за състоянието ѝ. Освен това явно бе не помалко откачена и изчанчена от всеки карикатурен герой, за който се сещаше. Брайън искаше да се запознае с нея. Искеше да се смее (дискретно, разбира се) на чудатостите ѝ и от време на време да прибира малко от парите ѝ в джоба си. Беше сигурен, че ако успее да уреди запознанството, ще се справи и с останалото. Само да успее да се запознае с нея.

Вечер след вечер, докато местеха пулове, хвърляха карти или редяха плочки с буквички, Брайън правеше леки намеци, че иска да се запознае с фамозната госпожа Уи. Защо пък да не я поканят на вечеря?

— Не съм чак толкова лош готвач.

— Страхотен готвач си, както много добре знаеш. „Екзотичен“ се пише с „к“, а не с „г“, нали? Но как си представяш да я поканим тук, Брайън?

— Защо пък не? Може скромната обстановка да ѝ допадне.

— На госпожа Уи? Много се съмнявам.

Ако беше лято или пък поне времето беше по-свастно, можеше да предложи пикник в Ривърсайд Парк или дори на покрива на сградата им. От покрива се откриваха доста добри гледки и някои от живущите го ползваха за пикници или дори за малки празненства, макар че след няколко нещастни случая играта на фризби вече бе забранена.

Най-сетне обаче този мартенски понеделник възможността му се предостави, или поне така смяташе. Приготовленията за празненството

в офиса на кабелния оператор течаха с пълна пара и именно оттам му дойде идеята. Брайън едва дочака да се прибере у дома, а след него и Фиона, за да изпробва стратегията си. Може пък този път да стане. Трябваше обаче да действа предпазливо, да не я изтърсва веднага, иначе най-вероятно щяха да я отхвърлят.

И така вечерта и двамата се прибраха преди шест и седнаха да играят крибидж. Играта свърши майко след шест и половина (Фиона спечели) и Брайън чак тогава се осмели да повдигне темата:

— Познай какво ще стане през уикенда?

Тя го изгледа учудено. През мартенските уикенди не се случва абсолютно нищо, цял свят го знае. Освен ако Денят на Свети Патрик не се падне в делничен ден близо до уикенда, което бе всеки ден различен от сряда, разбира се. В случая обаче тази хипотеза бе съвсем малко вероятна, така че Фиона попита:

— Какво ще стане?

— В телевизията ще правим Лудешкото мартенско празненство — осведоми я той с щастлива усмивка.

Значи все пак през мартенски уикенд ще се случи нещо, макар че то нямаше да се случи в Ню Йорк Сити или дори близо до него. Беше времето на пролетната ваканция — годишното преселение на всички американски гимназисти към Флорида, където се организираха непрестанни семинари по губене на време.

Пролетната ваканция беше изключително събитие за телевизионната компания на Брайън, „Гроуди“, защото бе пряко свързана с нейната аудитория. Веднъж Фиона го попита: „Кой всъщност гледа вашата телевизия?“, а той отвърна: „Юноши на възраст от осемнадесет до деветнадесет и половина години, които са изключително важна демографска група от рекламна гледна точка“, на което Фиона каза: „Това обяснява всичко“, каквото и да имаше предвид.

Във всеки случай „Гроуди“ ежегодно отбелязваше пролетната ваканция с Лудешкото мартенско празненство в някое специално наето за целта заведение в Сохо. Присъстваше персоналът на телевизията, рекламодателите, колеги от местни телевизии и преса, добри приятели и всеки, който по някакъв начин е чул за проявата. Всички присъстващи бяха насърчавани да се костюмират като някои от анимационните герои на телевизионния канал и много от тях го

правеха. Брайън се маскираше като Преподобния Извратен и всяка година грижливо вадеше костюма от гардероба, сякаш се виждаше със стар, макар и малко странен приятел. „Дано още ми става“, повтаряше винаги — дежурната му шега за Лудешкото мартенско празненство.

Сега обаче Фиона поля ентусиазма му със студена вода още преди да е чула идеята, като въздъхна пресилено:

— Ох, значи ще трябва да идем?

— Не ти ли се ходи? — попита невярващо Брайън. — Стига, Фиона, знаеш какъв купон е.

— Да, първите два пъти беше купон — съгласи се Фиона. — Все едно посетихме племе в амазонската джунгла, което за пръв път се докосва до цивилизацията.

— Чуй ме...

— След първите два пъти обаче — продължи Фиона — лека-полека започва да ти омръзва.

— Ти никога не...

— Не казвам, че няма да идем — продължи безмилостно тя, — а само, че вече не съм толкова въодушевена от идеята, колкото в началото. Лудешкото мартенско празненство на „Гроуди“ вече не крие кой знае какви изненади за мен.

Брайън безпогрешно разпозна откритата му се възможност.

— Слушай — каза той въодушевено, сякаш идеята му е хрумнала току-що. — Знаем как да върнем чара на старото Лудешкото мартенско празненство.

Фиона го изглежда с физиономия на модел за картина, озаглавена „Скептицизъм“.

— Как?

— Ще поканим госпожа Уи.

Физиономията се смени и Брайън за миг си помисли, че на мястото на ушите му са пораснали крила на прилеп.

— Какво ще направим?

— Ще я гледаме как тя зяпа останалите — обясни Брайън и размаха ръце във всички посоки. — Нали се сещаш, че никога досега не е виждала подобно нещо?

— Да, сещам се — отвърна Фиона.

— Стига, Фиона — продължи натиска Брайън. — Знаеш, че искам да се запозная с нея, а от друга страна, никога не можем да

намерим подходящо място.

— И според теб Лудешкото мартенско празненство е подходящо място?

— Да. Тя предварително ще знае, че е смахнат маскарад, ти ще ѝ обясниш защо точно се провежда и ще я доведеш в свят, за чието съществуване въобще не подозира.

— Обзалагам се, че не иска и да подозира.

— Покани я, Фиона! — Брайън отчаяно разпери ръце над масата.
— Само за това те моля. Обясни ѝ какво е, кажи ѝ, че приятелят ти, тоест аз, иска да се запознае с нея, обясни ѝ, че е маскарад и че обещаваме да си тръгнем на секундата, щом ѝ доскучае.

— Значи ще си тръгнем на първата секунда.

Брайън повдигна рамене с пресилено пренебрежение.

— Е, ако откаже, откаже, какво пък. Обещавам повече да не повдигам въпроса. Но поне я попитай. Само за това те моля.

— Ще си помисли, че съм си изгубила ума — отвърна Фиона.

— Ще кажеш, че идеята е моя, на смахнатия ти приятел. Хайде, Фиона. Ще я питаш, нали? Моля те!

Фиона се отпусна на стола, загледа се намръщено в нищото, пръстите ѝ затропаха по масичката. Брайън реши да не натиска повече и изчака търпеливо. Най-сетне тя пусна някаква отегчена въздишка и каза:

— Ще пробвам.

— Наистина ли? — възкликна радостно той. — Наистина ли ще я поканиш, Фиона?

— Вече казах, че ще пробвам — отвърна уморено Фиона.

— Благодаря, благодаря — повтори щастливо Брайън.

В сряда следобед, два дни след обяда си с Джей Тъмбрил, Жак Перли привърши обнадеждаващ разговор с двама международни крадци на произведения на изкуството и един бивш продуцент на филми за „Дискавъри Чанъл“ и подкара обратно от Феърфийлд Каунти в живописния Кънектикът. Западната магистрала го достави на Четиринадесета улица в Манхатън и с няколко умели маневри Жак Перли вкара ламборгинито си на улица „Гейнсуърт“ и натисна дистанционното, което държеше затъкнато зад сенника. Старата очукана гаражна врата послушно се вдигна и му предостави достъп до ниска постройка, която идеално се вписваше в квартала. Бе масивна каменна сграда, първоначално построена за производствени цели, но впоследствие пригодена за жилище, без да губи оригиналния си грубоват вид.

Перли влезе в сградата, затвори гаражната врата зад себе си с дистанционното и подкара по извитата бетонна рампа, откъдето започваше преустроената част. Високите каменни стени на сградата бяха боядисани в кремавобяло, а монтираните под стрехата лампи осветяваха вечнозелените храсти пред вратата на офиса. Отпред имаше достатъчно място, за да паркират две коли, но в повечето случаи, както и сега, там стоеше само автомобилът на Перли. Той слезе от ламборгинито, мина през входа в псевдотюдориански стил и се озова във фойето. Дела вдигна глава от компютъра и каза:

— Здравсти, шефе. Как мина?

— Добре, Дела — отвърна Перли с оправдано самодоволство. — Мисля, че съвсем скоро ще разполагаме с амфора. Само на тридесет минути със самолет е.

— Никога не съм се съмнявала, че ще успееш, шефе — увери го Дела. Тя бе лудо влюбена в него, макар че никога нямаше да си го признае.

— И аз хранех подобни надежди — призна си той. — Какво става тук?

— Екипът по случая с Фиона Хемлоу се отчете — докладва Дела. — Джери изпрати нещата с куриер, Марго пусна нейната част по електронната поща, а Хъркимър се отби лично да остави своите материали. Фриц звънна да каже, че ще изпрати снимки до края на деня. Всичко е на бюрото ти.

— Добро момиче! Дръж фронта тук.

— Няма проблем, шефе.

Той влезе в кабинета си, който представляваше обширно помещение с големи прозорци в задната част и масивен стъклен купол на покрива, заздравен с метална рамка. Мебелировката беше грижливо подбрана и дискретно скъпа. Стените бяха украсени основно със снимки на произведения на изкуството, върнати на собствениците им. Голямото старинно бюро на Перли в миналото принадлежеше на един от нюйоркските ежедневници, фалирали вследствие на вестникарската стачка през 1978. Той седна зад него и придърпа трите пакета с информация, събрани от екипа му.

След петнадесет минути вдигна слушалката на интеркома и каза:

— Дела, свържи ме с Джей Тъмбрил.

— Веднага, шефе.

Минаха шест минути, през които той отново прегледа докладите. Накрая телефонът звънна, той вдигна и каза:

— Джей?

— Веднага ще ви свържа с господин Тъмбрил — отвърна женски глас с британски акцент, който приличаше на роден.

— Чудесно.

Перли бе забравил, че Джей Тъмбрил е върл почитател на някаква потайна игра, в която отбелязваш точка всеки път, когато успееш да накараш човека отсреща да те чака на линията.

— Жак?

— Здравсти, Джей.

— Доста бързо се справи.

— Не открих нищо обезпокоително.

— Нищо ли?

— Нищо особено. Има една малка... Ще стигнем и дотам. Първо момичето. Фиона Хемлоу.

— Да.

— Чиста е, Джей. Добра студентка, съвестна, послушна като монахиня.

— Е, в такъв случай значи всичко е наред — отвърна Джей малко недоволено.

— Произхожда от заможно семейство — продължи Перли. — Дядо ѝ, който все още е жив, е изобретател. Занимавал се е с химия и е получил няколко патента, осигурили богатство на цялото семейство.

— С две думи, казваш, че не се опитва да докопа парите на Ливия.

— Определено не и тя.

— Така ли? Нещо не разбирам.

— През последните три години — осведоми го Перли и прокара пръст по едно име в началото на доклада на Хъркимър — госпожица Хемлоу съжителства с един тип, Брайън Клансън.

— Той те съмнява, така ли?

— Да, той. — Перли потупа по името с нокът и в същия миг компютърът му изписка в знак, че е получил имейл. — Чудя се дали — продължи той — въпросният младеж не е накарал малката ни монахиня да се сближи с госпожа Уилър.

— Значи той се опитва да се докопа до парите ѝ.

— Това е само хипотеза — предупреди го Перли. — На този етап нямам причина да твърдя със сигурност каквото и да било. Просто се вгледах внимателно в този тип и честно казано, видях младеж от лошо семейство, завършил държавно училище, без никакви познанства в града и с доста непрестижна работа на илюстратор в кабелна телевизия, фокусирана върху малка група неандерталци. Лесно ми е да си представя как госпожица Хемлоу си е паднала по него заради профанския му чар и защото е наивница, която смята, че всички са добри и почтени; също толкова лесно ми е да си представя как господин Клансън се е свързал с нея, защото е момиче с пари или най-малкото дядо ѝ е богат.

— Ммм.

Перли завъртя стола си, видя, че имейлът е от Фриц, и го отвори. Снимките.

— Освен това — продължи той — мисля, че е възможно да е стигнал до извода, че госпожа Уилър е най-вероятният клиент на кантората, до който може да се докопа.

— Значи мислиш, че е възможно да е подкокоросал момичето да тръгне след госпожа Уи?

Перли отвори снимката със заглавие БК и погледна Брайън Клансън, който се бе облегал на някакво дърво в парка със скръстени ръце. Висок кльощав младеж, досущ като улично куче с мистериозна усмивка, на която не можеш да имаш доверие.

— Ще кажа само това, Джей. Струва ми се ужасно нелогично момичето да се е натрапило на госпожа Уилър по собствена инициатива. Трябва да има някаква причина и единствената, която откривам, е Брайън Клансън.

— Значи искаш още малко да поработиш над този Клансън, така ли? — попита Джей.

— Нека проверим дали и друг път не се е опитвал да прави подобни номера — предложи Перли.

— Добре, тръгвай след него — съгласи се Джей Тъмбрил.

По същото време, по което Жак Перли и Джей Тъмбрил обсъждаха разследването на Фиона Хемлоу и Ливия Нортууд Уилър, въпросните две дами, които си нямаха и представа на какво внимание са обект, говореха за резултатите от проучването на Фиона.

— Просто няма никакви следи — каза Фиона и разпери безпомощно ръце, застанала пред бюрото на госпожа Уи.

Госпожа Уи бе отворила снимка на шаха на компютъра си и се мръщеше насреща му със същото недоверчиво изражение, с което Перли в офиса си изучаваше снимката на Брайън Клансън.

— Много странно — каза тя. — Ужасно объркващо.

— Баща ви, Алфред Нортууд — продължи Фиона и надникна в бележника, в който старателно и изчерпателно бе нахвърляла основните точки от историята, сякаш не ги знаеше наизуст от месеци, — е дошъл в Ню Йорк от Чикаго през 1921. Това го знаем със сигурност. Знаем също, че по време на Първата световна война се е сражавал в Европа и е достигнал чин сержант. След напускането на армията отива в Чикаго, но не успях да открия никакви сведения за целта на престоя му там. Няма и никакви данни, че е притежавал шаха в армията или в Чикаго...

— Е, със сигурност не го е носил на фронта — отрязва я госпожа Уи. — Кой ще помъкне нещо толкова ценно на война?

— Така е, госпожо. Знаем, че приятелите и бизнеспартньорите на баща ви са наричали вещта Чикагския шах, защото го е донесъл оттам. Въпреки това не успях да се натъкна на нито един случай, в който самият той го е наричал Чикагския шах.

— Не го е наричал никак.

— Не го е наричал никак — съгласи се Фиона. — Няма сведения някога да е казвал откъде е дошъл шахът или как самият той се е сдобил с него. Съжалявам, госпожо Уи, просто липсват всякакви сведения.

— Ето, виждаш ли — каза госпожа Уи и кимна раздражено към снимката на шаха пред себе си. — Зад всяко голямо богатство се крие

престъпление.

— Така ли? — каза учудено Фиона. Идеята ѝ се стори доста интересна.

Госпожа Уи отново кимна раздразнено, но този път към Фиона.

— Балзак, скъпа — осведоми я тя. — „Дядо Горио“. Опасявам се, че престъплението, което стои зад богатството на моето семейство, има доста общи неща с този шах.

— Да, госпожо.

Госпожа Уи отново се намръщи към снимката на екрана.

— Дали престъплението ще бъде разкрито? Дали тази грозна играчка не крие някакъв риск? Дали пък просто да не оставим тези глупави фигури на мира?

— Не знам, госпожо Уи.

— Разбира се, че не знаеш. Е, благодаря ти, Фиона. Ще си помисля над това.

— Да, госпожо. — Фиона се извърна, но после добави. — Госпожо Уи, има и още нещо.

— Да?

— Много се чудех дали въобще да го спомена, защото е много глупаво.

— Е, или го казвай, или си мълчи — сгълча я госпожа Уи. — Няма да ми заекваш тук до довечера.

— Не, госпожо. Става въпрос за приятеля ми Брайън.

Госпожа Уи свъси вежди.

— Нещо с него не е наред ли?

— О, не, нищо подобно — увери я Фиона. — Просто... Вижте, той работи за една кабелна телевизия и всяка година през март организират празненство, което е по случай края на зимата и т.н. Брайън предложи да ви покания на празненството. Искаше да се запознае с вас и...

— Разказвала си историйки за мен, нали?

Госпожа Уи не го каза така, сякаш е ядосана, но въпреки това Фиона се почувства ужасно засрамена и усети, че бузите ѝ почервяват. Не измисли нищо умно в отговор, но розовите бузи очевидно говореха красноречиво, защото госпожа Уи кимна и каза:

— Няма нищо, скъпа. Нямам нищо против хората да говорят колко съм ексцентрична. Мога само да си представям какво говори

примерно Джей Тъмбрил за мен. Кажи ми сега за това празненство.

— Всъщност то е доста глупаво — обясни Фиона. — Доста хора се маскират, но не всички. Аз никога съм го правила.

— Нещо като Хелюин? — предположи госпожа Уи.

— Да, нещо подобно.

— Кога и къде е това празненство?

— Тази събота в Сохо. Принципно започва в осем, но Брайън никога не отива по-рано от десет.

— Твърде разумно. Ще си помисля.

— Да, госпожо.

— И — добави рязко госпожа Уи — свържи ме с Джей Тъмбрил!

— Да, госпожо.

— Реших! — добави госпожа Уи. — Време е експертите да разнищят тази история до дъно. Фиона, най-сетне ще имаме възможност да огледаме шаха.

„Гроуди“ постоянно бе в процес на разширяване, въпреки че нямаше нито пари, нито пък място, за да го прави. Студиото в „Трибека“ заемаше целия трети етаж на бивша фабрика, където в края на деветнадесети век са се шиели престилки и гащеризони. Сега то постоянно бе в процес на реконструкция, а дърводелците и електротехниците с кожените си колани с инструменти, подобни на ленти с муниции от научнофантастичен филм, и с мъжкарското си държане, постоянно изплуваха като маслени петна над водата, съставена от служителите на кабелната телевизия.

Външните каменни стени на сградата и неумолимите закони на гравитацията означаваха, че не могат да увеличат територията си, така че единственият начин за прибавяне на нови кабинети, нови студиа и нови складове бе старите да се смаляват все повече и повече, докато не заприличат на килери. Самите килери пък отдавна бяха пожертвани в името на повече работно пространство. Коридорите бяха стеснени до сантиметър, така че да отговарят поне на противопожарните норми. Един от резултатите на цялото това преправяне, преустройство и създаване на нови помещения бе, че стаите придобиха необичайни очертания, включително на триъгълници и трапеци. Отдавна пожертваните врати пък доведоха дотам, че коридорите в „Гроуди“ се превърнаха в непроходим лабиринт. Всичко това бе една от причините телевизията да не успява да наеме или да задържи служители по-възрастни от двадесет и пет години.

В четвъртък сутрин Брайън дойде на работа след страхотната новина от предната вечер, че госпожа Уи възнамерява да дойде на Лудешкото мартенско празненство в събота. Той пое дългия обиколен маршрут към стаята си, която бе една от малкото оцелели осмоъгълници и поради това се намираше в най-отдалечената част на етаж. Промъкна се покрай двама дърводелци, нарамили триметрови Г-образни метални профили — приличаха на улеи на писта за боулинг, само дето бяха сгънати по средата и надупчени от двете страни. Какво

ли пък беше това? Гигантски поднос за бира? — В този момент го стресна почукване по прозорец някъде наоколо.

А, идваше отляво. Там бе една от апаратните, с прозорец към коридора, останал от някое предишно прераждане. В рамката му се мъдреше рошавият шеф на Брайън Шон Кели: опитваше се да каже нещо през прозореца; май зададе някакъв въпрос.

Една от отличителните черти на апаратните е, че са шумоизолирани, така че Брайън просто повдигна рамене и посочи безпомощно ухото си. Шон кимна, намръщи се, кимна и махна неопределено с дясната си ръка, докато лявата му описа малък кръг във въздуха. С други думи — заобиколи и ела да говорим.

Брайън кимна, замисли се откъде ли е най-прекият път от тази до другата страна на стъклото и пое покрай някакъв електротехник, свлечен в един ъгъл. От тялото на човека все още се издигаше лек дим, а колегите поднасяха към устата му плоска манерка.

Пътят на Брайън мина покрай неговата осмоъгълна стая, която разполагаше с каса, но не и с врата, тъй като нямаше място за нея. Той кимна на колегите си, продължи напред и най-сетне стигна апаратната, в която се помещаваха Шон и един оператор с безизразно лице. Двамата седяха на пулта и гледаха анимационен филм за извънземен пияница, който трябваше да бъде излъчен тази вечер в единадесет и да се състезава за вниманието на зрителите с късната новинарска емисия. Очакваха отново да спечелят.

— Здравсти, Шон.

— Здравсти. — Шон изглеждаше притеснен, макар и неизвестно защо. — Пич — каза той, — да не би да имаш проблеми вкъщи? — После забързано изтри изречението от въображаемата черна дъска помежду им. — Виж, пич, въобще не ми е работа да ти се бъркам, нали се сещаш, просто питам, в смисъл... дали това може да ни засегне тук?

Брайън можеше да изтъкне, че постоянната строителна площадка наоколо ги засяга достатъчно, но реши да не прави лирически отклонения.

— Какъв проблем, Шон? Да не би да съм направил някаква беля?

— Не, пич — отвърна Шон. — Аз поне не знам такова нещо. Просто вчера, докато си тръгвах от офиса, се приближи един тип и вика, че е от въоръженото звено на Бюрото за бизнес рационализации.

— Въоръжено звено ли?

— Точно така каза, братче — ухили се Шон и се почеса по рошавата глава. — Виждаш ли ги вече как пристигат? „Трябва да ни дадете двадесет процента от бизнеса, брато, така пише в обявата“. От тази идея може и да излезе нещо, а?

— Шон, той за мен ли искаше да си говорите, или за студиото?

— Не, пич, не — само за теб. Да си вземал пари назаем от колеги?

— Де да можех.

— Да бе, ясно. Знам ли къде си осребряваш чековете? Отсъстваш ли често от работа...

— Всеки отсъства, Шон.

По устните на Шон плъзна мимолетна усмивка.

— Говори ми, говори. Този искаше да знае дали според мен имаш проблеми в личния живот, които ти пречат на работата. Какво си мисля за перспективите ти...

— Божичко!

— Направо ме стресна, пич. — Нова мимолетна усмивка. — Не се стягай, покрих те!

— Излъга ли го? — попита Брайън, внезапно изпълнен с подозрения.

— Не бе, пич, да не си мислиш, че...

— Да, мисля си. Какво му каза?

— Просто отговорих на въпросите му, пич. Казах му, че си номер едно в бачкането.

— И? Хайде, Шон!

Шон придоби леко глуповато изражение, но продължи да се усмихва.

— Е, споменах му онези комикси за бардака на Венера, дето ги правиш...

— „Изтървани в космоса“. Наистина ли?

— Казах му, че ти се получават страхотно, защото ги мислиш за истински.

— Шон, какво си му...

— Не бе, пич, нищо повече не съм му казвал. Честна дума! Просто понякога те заварваме на бюрото с отвлечена физиономия, сякаш си мислиш, че чукаш някого на Венера. Само това му казах, пич.

— А той повярва ли ти?

Той явно искрено се изненада от въпроса.

— Брайън? Нима мислиш, че знам как разсъждават земяните?

Брайън имаше на разположение цял ден, за да проумее какво точно се случва, но въпреки това не успя.

Джей Тъмбрил разполагаше с цялата нощ в четвъртък да разсъждава над проблемите на Ливия Нортууд Уилър И Чикагския шах, което не му остави много време за сън. От друга страна, не можеше да спи и в кантората, така че в единадесет в петък предобед се чувстваше едновременно недоспал и на ръба на нервна криза. Не обичаше ситуации, над които няма стопроцентов контрол, но с неохота признаваше, че такива ситуации все пак съществуват и тази е една от тях. Значи беше време да дръпне внезапната спирачка.

Идеята е, че ако се окажеш в положение, което дотолкова надхвърля възможностите и познанията ти, че нямаш и най-малка представа каква е следващата стъпка, то следващата стъпка е да звъннеш на някой, който притежава нужните познания в областта, как — вито и да са те. В конкретния случай Джей се сещаше само за един специалист в областта, така че малко след единадесет вдигна телефона и каза:

— Фелисити?

— Сър?

— Свържи ме с Жак Перли.

— Да, сър.

Три минути по-късно Фелисити му звънна:

— Господин Перли каза, че пътува на север по магистралата „Франклин Делано Рузвелт“ и в момента говори от телефона в колата. Ако не е спешно, предложи да ви звънне щом спре, но ако е спешно, можете да разговаряте и сега.

Джей отлично знаеше, че Жак е казал „магистралата ФДР“, но Фелисити толкова се гордееше с познанията си по американска история, която изучаваше заради предстоящото вземане на американско гражданство, че той се задоволи само с:

— Благодаря ти, Фелисити, предпочитам да разговаряме сега, спешно ми е.

— Да, сър.

Джей прекъсна връзката и в следващите двадесет и пет секунди репетира наум как да представи положението. После телефонът иззвъня, той вдигна слушалката и каза:

— Жак?

— Веднага ви свързвам.

— Моля?

— Шегувам се — отвърна Перли.

— Разбрах, че си ти. Нито си промени гласа, нито нищо. Как така се шегуваш?

— Секретарката ти каза, че е спешно.

— Да, ами... Да, спешно е. Освен това, Жак, е изключително поверително.

— Вече знам.

— Извинявай. Не исках да те обидя. Работата е там, че съм малко напрегнат, снощи не спях добре и...

— Да не би да се е случило нещо с теб, Джей?

— Не, звъня ти заради Ливия Нортууд Уилър!

— Моля? Госпожица Хемлоу ли е направила нещо? Или онзи Клансън се е задействал?

— Не, не, няма нищо общо с тях. Става въпрос за съвсем различно нещо.

— Казвай тогава.

Джей пое дълбоко дъх и каза:

— Сред нещата, които са предмет на спор в съдебното дело на госпожа Уилър срещу роднините ѝ, фигурира и шах, който според мен никога не е бил подлаган на надлежна експертна оценка, но за който се говори, че струва милиони.

— С две думи, струва си човек да се съди за него.

— Да. Само за информация ще ти кажа, че в момента всеки от засегнатите роднини е предявил искиове, насрещни искиове и всякакви претенции, за които може да се сети човек. Нещата са така оплетени, че може да им съперничи единствено картата с линиите на метрото в Ню Йорк. Както и да е, от началото на съдебните дела съдът предостави шаха за доверително управление на адвокатските кантори, представляващи роднините. Четири от тези кантори, включително и нашата, се помещават в една и съща сграда. Ето защо през последните няколко години шахът, който по някаква причина всички наричат

Чикагския шах, макар и силно да се съмнявам, че е изработен в Чикаго, се съхранява в подземния банков трезор на сградата ни.

— И като гледам, има голяма вероятност да остане там още доста време.

— Само дето — продължи Джей — госпожа Уилър иска да го извади оттам и да го пренесе другаде, където различни експерти ще са в състояние да го огледат и оценят.

— Звучи опасно.

— Вбесяващо — поправи го Джей. — Като неин адвокат по случая, на мен се пада задачата да депозирам молбата ѝ в съда. За жалост не виждам никакво основание, на което съдът да ѝ откаже, нито пък има причина останалите страни по делото да възразят. Струва ми се напълно логично всеки късметлия, замесен в производството, да иска да види проклетия шах с очите си.

— Не разбирам къде е проблемът — каза Жак.

— Мястото, в което се намира шахът в момента — поясни Джей, — а именно банковият трезор под сградата, е непробиваемо като танкова броня.

— Само дето е леко недостъпно за експертите, на които ще възложат оценката — предположи Жак.

— Абсолютно. Банката със сигурност няма да се съгласи никакви хора да се разхождат свободно из трезора ѝ. Трябва да го извадят оттам. Въпросът е кой точно ще охранява проклетото нещо, докато то се размотава на свобода като мармот, който търси сянка да се скрие.

— Разбирам.

— Обратното щеше да ме изненада. Нашата кантора е натоварена със задачата да открие място, което е едновременно достъпно за експертите и приемливо за адвокатите на останалите роднини, ако не и за самите тях.

— И да е непробиваемо като танкова броня — допълни Перли.

— Само ако можехме... — Ако Джей имаше коси сигурно щеше вече да ги скубе. — Не и в този офис — заяви той. — Тук не можем да намерим дори копията от документите, които правим. Офисите на останалите кантори също не са по-сигурни от нашия. Експертната оценка не е официално разследване, така че няма как да поискаме съдействие от полицията. В интерес на истината, най-добре да не

даваме особена публичност на случая заради различни потенциални претенции за собственост и наследствени тежести.

— Кога иска госпожата да изнесе шаха?

— Веднага! Вчера!

— Е, това е невъзможно. Мога да направя едно предложение, Джей.

— Ами направи го тогава.

— Опасявам се, че... Извинявай, тук са се ударили няколко коли, така че ще отбия... О, Божичко, полицията вече е дошла и ми дават знак да мина... О, Боже! Джей, сигурен съм, че не искаш да виждаш подобна сцена през целия си живот.

— Не ми я описвай.

— Няма.

— Щеше да направиш предложение.

— О, майчице! Само секунда, Джей.

— Разбира се.

„Сигурно е потресаващо — помисли си Джей, — за да разтърси душа като на Жак Перли. Колко по-простичък бе животът, когато хората не можеха да ни кажат какво виждат от колите си“.

— Та значи исках да кажа...

— Да, Жак?

— ... Хм, малко се колебая да направя предложението си, защото може да прозвучи така, сякаш се самоизтъквам.

— Ти ли искаш да пазиш шаха? Ти не си пазач, Жак.

— Канех се да предложа офиса си — обясни Жак. — Той е изключително сигурно и надеждно място и същевременно напълно достъпно. Бил си при мен и си го виждал.

— Да, но... Не знам дали...

— Вие, разбира се, ще си наемете денонощна частна охрана, но самата сграда е идеална за целта. Сигурен съм, че ще успеем да се спазарим за приемлив за всички наем. Междувременно трябва да съм в състояние да върша ежедневната си работа, това не подлежи на обсъждане.

— Разбира се, Жак. Колкото повече си мисля...

— Помисли си и за още нещо — посъветва го Жак. — А, сега пък се появиха и преспи.

— Така ли?

— Задай си следния въпрос, Джей. Защо сега? Спомена, че госпожа Уилър иска шаха сега, и то веднага. Защо, Джей? Минали са толкова години, а тя го иска сега.

— Нямам абсолютно никаква представа.

— Дали пък желанието ѝ не е свързано с новата лична асистентка?

— Искаш да кажеш...

— Дали пък Фиона Хемлоу не е прокарала идеята в главата на госпожа Уилър? Дали зад всичко това не стои Брайън Клансън? Дали не си седи някъде на завет в очакване да изкарат шаха от трезора?

— О, Божичко!

— Аз вече се занимавам с Клансън, Джей, заради предишния ни разговор. Той, разбира се, няма представа, че го наблюдаваме. Ще положим допълнителни усилия и ще проучим приятелите му. Ако Чикагският шах е в офиса ми и Брайън Клансън се опита да го задигне, веднага ще му скочим на врата, Джей, и... когато...

— Жак? Губиш ми се.

— Ще... по-късно.

Линията прекъсна.

Четвъртък вечер обикновено бе натоварено време в супермаркета „Сейфуей“. Работеха до късно, а хората излизаха натоварени с продукти за уикенда. Мей принципно не поемаше вечерни смени, тъй като единственото рутинно нещо, което Джон наистина харесваше в ежедневието си, бе вечерята. Понякога обаче колегите се разболяваха или ги уволняваха, или просто изчезваха някъде и на Мей ѝ се налагаше да замества, като тази вечер. Минаваше седем. Можеше да си тръгне в осем, да избере нещо вкусно от хранителните стоки, което щеше да стане бързо, и да се отпрати към къщи. Лесна работа.

Първото нещо, което ѝ направи впечатление в човека, бе, че носи само пакетче електрически крушки. Беше се наредил на нейната каса, а хората преди и след него тикаха препълнени със стока колички, така че човекът приличаше на ходещ пример за нещо, което не е поставено на мястото си. Мей продължи да си върши работата, да прокарва четеца над стоките, да го прави повторно, ако първия път не чуе „пиу“, и да побутва маркираните неща по лентата към момчето, което опаковаше продуктите. Тази вечер на смяна зад нея бе едно дебело хлапе с обратна захапка: целият персонал му викаше Шишко, но то явно нямаше нищо против. Мей продължи да наблюдава човека с крушките и когато погледите им се срещнаха, му кимна към последната каса, която бе за клиенти с по-малко от шест покупки. Всъщност надписът над нея гласеше: „Шест или по-малко стоки“. Човекът се усмихна в знак на благодарност и едва забележимо разпери ръце — с една дума: предпочитам да изчакам тук.

Хм. „Пиу“. „Пиу“. Крушката в главата ѝ светна. Този беше ченге. Приличаше на ченге — тромав и самоуверен, човек, когото никой не би нарекъл Шишко, човек, който върши нещо немислимо за нормални хора, а именно да изчака огромна опашка от натоварени със стоки клиенти само за да си купи няколко крушки. Това говореше, че не само е ченге, но е и ченге, което проявява конкретен интерес към Мей. Лошо.

Първата ѝ мисъл бе, че са арестували Джон. От друга страна, първата ѝ мисъл винаги бе, че са арестували Джон, така че втората ѝ мисъл бе да отхвърли първата. Ако бяха арестували Джон, защо ще идват тук! И ако ще идват тук, защо не се държат като истински ченгета и не прередят цялата опашка, за да ѝ кажат каквото са решили да ѝ кажат?

Е, скоро щеше да разбере. Още няколко хиляди „пиу“ и ето го и него. Побутна малката кошничка с четири стоватови матирани електрически крушки към нея и подаде десетдоларова банкнота. Усмихна се и каза:

— Знаете ли, наистина трябва да си сложите телефонен секретар.

„Този е от хората на Анди“, помисли си Мей, но добре знаеше, че не е права.

— О, вие сигурно сте човекът, с когото Джон се вижда напоследък — отвърна тя.

— Естествено — потвърди той.

„Пиу“. Тя взе десетдоларовата банкнота и заровичка за ресто, а Шишко сложи четирите електрически крушки в пластмасова торба. Джони Епик Под наем каза:

— В такъв случай вие сте моят телефонен секретар. Предайте на Джон, че трябва да ми се обади. Кажете му, че имаме разкритие.

„Надявам се, че Джон не мисли да измами този човек — помисли Мей. — Трябва да му напомня да внимава с него“.

— Ще му предам — отвърна тя. — Дано крушките ви свършат работа.

— Мразя да съм на тъмно — каза той, усмихна се за последно и отнесе крушките в мрака навън.

В петък сутринта раздразнението на Дортмундър бе поотшумяло, без да изчезне напълно. Снощи страшно се ядоса, когато Мей се прибра от работа и му каза, че Епик си е позволил да цъфне направо в супермаркета, за да ѝ предаде, че иска Джон да му звънне.

— Говорил е с теб? В магазина? Той няма абсолютно никаква работа с теб!

Мей не изглеждаше толкова ядосана като него, но от друга страна, бе имала повече време на разположение, за да осмисли случая.

— Не се държа лошо или невъзпитано, Джон. Просто ме помоли да ти предам да му звъннеш и си купи крушки.

— Крушки ли? Слушай, ако иска да говори с мен, може да звънне на Анди, както предния път.

— Е, сега говори с мен — отвърна Мей — и честно казано, в началото ми се стори малко странно, но не виждам нищо нередно в това.

— Знаеш ли за какво става въпрос? — не мирясваше Дортмундър. — Ще ти кажа! Съобщението няма нищо общо с крушките или с това да му звънна, или нещо подобно. Искал е да каже: „Мога да те открия. Знам къде си. Знам къде работи приятелката ти. Мога по всяко време да те притисна ъ ако искам, ще го направя“. Ето това е искал да каже!

— Мисля, че това вече го знаем — отбеляза Мей. — Ще му звъннеш ли?

— Ще му звънна друг път. Сега съм прекалено изнервен.

— В такъв случай иди в хола и ме остави да приготвя вечерята — каза Мей и махна към чантата с продукти на кухненската маса.

— Добре — съгласи се Дортмундър.

— Вземи си една бира за предястие.

— Добре — каза той, взе една кутия от хладилника и я отнесе в хола. Там седна намръщен срещу изключения телевизор и проигра в главата си няколко въображаеми разговора с Джони Епик. Държа се много по-рязко и направи доста по-остри забележки, отколкото в

реална ситуация. Не след дълго Мей го извика в кухнята, където го очакваше печено месо. Нямаше представа как го е направила толкова вкусно, с всички тези подправки и гарнитура, след като е работила до късно в супермаркета. — Ще му звънна утре. Тази вечер не искам.

— Не му се карай — посъветва го Мей.

Дортмундър се поколеба, но после кимна.

— Добре.

Днес сутринта, доста след като Мей тръгна за работа, Дортмундър набра номера на Епик и отсреща се включи телефонен секретар.

— Така по-добре ли е, а? — попита той. — Сега вече сме в постоянна връзка, нали? Говоря си с машина — заключи Дортмундър и затвори.

Епик му звънна към два следобед и каза:

— Ще се видим на място, до което можеш да стигнеш пеша. След половин час на Юнион Скуеър. Ще седна на пейка далеч от прекупвачите.

— Не се тревожи, дори и да седнеш при тях, те ще се махнат.

— Смяташ ли, че толкова ми личи — попита Епик и в тона му прозвуча самодоволство.

— Ще се видим след половин час — отвърна Дортмундър и тръгна за срещата.

Мина през целия парк, загърнат плътно с палтото си, защото мартенският вятър все още хапеше. Откри Епик разположен на една пейка далеч от други хора, които и без това не бяха много, защото времето все още не предразполагаше към заседяване по пейките. Дортмундър приседна при него и бившето ченге каза:

— Внучката се оказа истински герой.

— Не искам да говориш с Мей — отвърна Дортмундър. — Притесняваш я.

— Съжалявам за което — отвърна Епик, макар въобще да не изглеждаше като човек, който съжалява. — Не ми изглеждаше притеснена. Може пък двамата с теб да си вземем пощенски гълъби.

Отдалечиха се прекалено от разговорите, репетирани предната вечер от Дортмундър, затова той каза:

— Разкажи за героичната внучка.

— Моля? А, за внучката! — Епик се ухили само при мисълта за внучката. — Тя е нашият човек в тила на врага — допълни той — и е не по-малко ценна от шаха.

— Браво!

— Все още не знаят кога ще го местят — продължи Епик, — защото продължават да обмислят организацията на охраната. По-важното е, че в момента, в който решат да го направят, тя ще знае. А в момента, в който тя знае, ще разберем и ние. Или поне ще разбере аз, а ти ще научиш, когато дойде гълъбът.

— Много хитро!

— Онова, което вече знаем — продължи Епик, — е мястото, което са избрали за съхранение. — Това само по себе си е страотно, защото можеш да го проучиш още преди шахът да е пристигнал там.

— Звучи добре.

— Намира се на улица „Гейнсуърт“ — обясни Епик. — В момента там се помещава офисът на един частен детектив, Жак Перли. — Епик повдигна въпросително вежди. — Няма да имаш проблеми да влезеш в офиса на частен детектив, нали?

Дортмундър не налага куката и отвърна спокойно:

— Сигурно няма да е толкова лесно. Какъв ще да е този офис на улица „Гейнсуърт“.

— Е, дори и да не е толкова лесно, разполагаш с достатъчно време, за да разучиш ситуацията — изтъкна Епик.

— Добре де, ще поогледам — съгласи се Дортмундър и огледа снежния пейзаж. От устата на хората излизаше пара. — Тук е малко хладно, не мислиш ли?

— Вярно — съгласи се Епик, — но за сметка на това няма кой да ни подслушва. Вече можем да тръгваме.

— Добре.

Изправиха се. Този път Епик не протегна ръка.

— Все ще е по-добре от банковия трезор — каза Дортмундър.

— Да се надяваме — отвърна Епик и се загърна зиморничаво в палтото. — Виждаш се с приятеля ти Келп, нали?

— От дъжд на вятър.

— В такъв случай ще те помоля да му предадеш нещо.

— Добре — отвърна Дортмундър. — Мей и без това май не харесва пощенски гълъби.

Точно по времето, когато Дортмундър и Епик обсъждаха Чикагския шах на чист въздух, на друго място и с други участници бе насрочена среща по същата тема. Най-голямата конферентна зала в офиса на „Файнбърг и съдружници“ изглеждаше претъпкана. Ставаше въпрос за строго секретна среща, на която бяха поканени само абсолютно необходимите хора — но все пак имаше седемнадесет души.

Джей Тъмбрил представляваше едновременно „Файнбърг“ и Ливия Нортууд Уилър, поради което ръководеше срещата. Помагаше му стенографката Стела, която щеше едновременно да си води бележки и да записва разговора на касета. Останалите адвокатски кантори, свързани с делото Нортууд, се представляваха от девет старши адвокати — мъжете с тъмносини костюми с леко райе, а дамите с тъмносини костюми с райе плюс бели блузи. Нюйоркската полиция, която щеше да охранява транспортирането на шаха по улиците, бе представена от двама инспектори от централния участък, издокарани с пълна униформа. Охранителната фирма „Секюриван“, избрана да пренесе шаха с брониран автомобил от подземния банков трезор до втория етаж на офиса на Жак Перли, се представляваше от двама строги мъже с еднакви прически, четвъртити челюсти и значки на морската пехота, закачени на реверите на спортните им якета. Най-сетне офисът, предназначен да приюти шаха, се представляваше от Жак Перли, взел със себе си секретарката си Дела. Тя също щеше да си води бележки и да прави запис, но в момента мигаше объркано, тъй като не бе свикнала да излиза често от офиса.

След като участниците бяха представени един на друг и си размениха визитките, Джей се изправи, огледа събраните около масата и насядалите до стената хора и реши да открие дискусията с шегата:

— Изключително съм доволен, че най-сетне, след години на съдебни дела, всички свързани с наследството на фамилия Нортууд най-сетне постигнаха съгласие за нещо. Всички искат да видят шаха.

Явно никой в залата не разбра, че става въпрос за шега, поради което Джей прочисти гърло в настаналата тишина и продължи:

— Всички разбираме, че преместването крие известен риск, особено пък ако се чуе, че се каним да го предприемем. Ето защо, надявам се, всички събрани тук разбираме необходимостта от изключителна дискретност по въпроса с преместването.

Нова тишина, която Джей този път прие за знак на съгласие.

— Когато се сблъскат с трудна задача, която на всичко отгоре крие риск от измама — продължи той, — умните хора се обръщат за съвет към специалисти. Надявам се, че ние сме поне толкова умни, поради което искам да се обърна към експертите сред нас днес, които са представители на „Секюриван“ и нюйоркската полиция. Хари или Лари, ще споделите ли мислите си с нас?

Хари и Лари бяха хората на „Секюриван“. Джей седна на мястото си, а Лари се обади, без да си прави труда да става:

— Не искам да обиждам никого, но да запазиш в тайна нещо, което вече знаят седемнадесет човека тук, плюс съдията и другите хора в съда, плюс един-двама в банката, плюс поне една от страните в делото, ми се струва вятър работа.

По-старшият от представителите на нюйоркската полиция, а именно главен инспектор Малоуни, също се намеси:

— От мое име и от името на нюйоркската полиция искам да ви уверя, че тайната ви вече не е тайна за никого. Престъпниците в този град никога не спят и очите им са вечно отворени на четири, ушите им наострени, а пръстите не спират да ги сърбят за нови кражби. Не се и съмнявайте, че вече се тълпят отвън и чакат само да предприемете нещо. На всичко отгоре организирате цял конгрес, което си е жива покана към всички, които по някаква причина още не са разбрали, че има нещо за крадене.

— За съжаление, господин главен инспектор — отвърна Джей, — присъстващите тук са абсолютният минимум за вземане на решение.

— Да, това ми е ясно — съгласи се главният инспектор. — Имате си вашите процедури, пък и трябва да си сложите ламарини на задниците, преди да почнете работата. Когато обаче най-сетне решите да я почнете, престъпниците ще ви следват неотлъчно на всяка крачка, запомнете го от мен.

Лари от „Секюриван“ отново взе думата:

— Ние с Хари мислим, че главният инспектор е прав, така че при положение че навън бъка от изобретателни крадци и при положение че не искаме да им даваме време да кроят планове, казваме, че колкото по-скоро действваме, толкова по-добре.

— Точно така — подкрепи го инспекторът. — Не се разтакавайте.

— Разбира се, че няма — увери го Джей.

— Ние с Хари — завърши мисълта си Лари — мислим, че е най-добре да го направим в неделя през нощта.

— Тази неделя ли? — възкликна Джей. — Имате предвид вдругиден?

— Да, сър — потвърди Лари. — Искаме да паркираме бронираната кола до тротоара отпред в два през нощта в понеделник.

Колегата му Хари също се включи в разговора:

— Казаха ни, че това нещо е тежко. Някъде към триста килограма. Ще осигурим екип от четирима души, които ще се заемат с пренасянето на предмета от трезора в бронираната ни кола.

— Ние пък — допълни главен инспектор Малоуни — ще блокираме двата подстъпа към тази пресечка и ще отклоним трафика, така че освен вашата бронирана кола и нашите патрулки пред сградата няма да има никакви други превозни средства.

— Всичко това звучи много добре — каза Джей.

— А кога мислите, че ще пристигнете в офиса ми? — поинтересува се Жак Перли.

Лари се замисли, после каза:

— Ако започнем операцията точно в два след полунощ, значи ще ни трябват към петнадесет минути да преместим предмета от трезора в бронираната кола. По това време на нощта пътят до вашия офис ще ни отнеме между петнадесет и двадесет минути. Следователно ще трябва да се ориентирате към два и тридесет, два и четиридесет след полунощ.

Един от останалите присъстващи адвокати каза:

— В такъв случай експертите могат да се заемат с огледа и оценката на вещта в понеделник сутринта.

— Не е точно така — възрази Джей. — Не искаме да казваме за преместването на никого, преди да сме приключили с него. — Той

кимна към главния инспектор и продължи: — Дори да приемем, че тайните в този град са трудни или невъзможни за опазване, все пак ни се иска да ограничим до минимум кръга на хората, които знаят за преместването.

Обади се друг адвокат:

— Но в такъв случай могат да започнат с огледите във вторник сутринта, нали?

— Не виждам причина да не го направят.

— Някои от клиентите ни — включи се поредният адвокат, — както и някои от старшите ни партньори, със сигурност ще искат да се възползват от възможността да огледат вещта на живо, така да се каже.

— Ще се постареем да им осигурим тази възможност — увери го Джей. — Въпреки това обаче не ни се иска да превръщаме вещта в туристическа атракция.

Тази шега вече предизвика желанието ефект и друг адвокат се обади:

— О, смятам, че повечето от нас са достатъчно големи, за да сдържат любопитството си.

Следващ адвокат допълни:

— Искам да отбележа, че не трябва да пренебрегваме експедитивността. Доколкото знам, всички страни плащат на господин Перли дневен наем за ползването на офиса му, а освен това всеки ден, в който вещта е извън банковия сейф, увеличава риска от кражба.

Нов адвокат:

— Тук не става въпрос за една вещ, а за цели тридесет и четири. Не мисля, че кражбата следва да се разглежда единствено като задигане на целия комплект.

— В момента преговаряме с охранителна фирма, която ще осигури двадесет и четири часов надзор над вещта, докато тя се съхранява в офиса на господин Перли — отвърна Джей. — Всички ще си отдохнем с облекчение в мига, в който вещта се върне в банковия трезор.

— Амин — обади се поредният адвокат, а друг негов колега добави:

— В интерес на истината дневният наем не е чак толкова голям. В случая е по-добре да заложим на сигурността, отколкото на дребните сметки.

Забележката предизвика доброжелателен шепот, след който Джей отново пое юздите:

— Изчерпахме ли всичко?

— Искам да кажа още нещо — обади се главният инспектор и се изправи. Взе помпозно украсената си шапка от масата, с което показва, че не възнамерява да говори дълго. — В два след полунощ тази неделя срещу понеделник ще съм в леглото си в Бей Шор, Лонг Айланд. Ще спя дълбоко и не очаквам никой да ме буди. — И си нахлупи шапката.

С тези думи срещата приключи със задоволителен резултат също както и другата в парка близо до Юниън Скуеър.

Анди Келп се прибра от търговския център облечен с три костюма и две палта. Вън не бе чак толкова студено, но по-добре да ходи навлечен, отколкото да плаща за нови дрехи.

Ан Мари седеше пред компютъра на бюрото в спалнята. Изглежда го и каза:

— Да не си качил килограми?

— Не — отвърна той. — Качих малко дрехи. Сега искам да ги съблека.

— Добре.

Тя изгаси компютъра и в този миг телефонът иззвъня.

— Сигурно е Джон — предположи Келп.

— Хайде, събличай се — подкани го Ан Мари, — а аз ще говоря с Джон.

— Става.

Келп смъкна новите си дрехи, а приятелката му каза:

— Джон е и май много иска да си говори с теб.

— Е, ще изпълня желанието му... Ало? — каза в слушалката.

— Знаем къде ще го закарат.

— Ще го закарат, но още не е там.

— Не, но скоро ще бъде и ние с теб трябва да огледаме мястото, преди стоката да се е появила. По-добре сега, отколкото после.

За съжаление, това бе самата истина. Келп изгледа Ан Мари, която на свой ред се събличаше, и каза:

— И къде е това място?

— На улица „Гейнсуърт“. Там има някакъв офис.

— Офис ли? Какъв офис ще има пък там?

— Ще ти разкажа всичко, но не е за телефон.

— Добре, но... — Келп изгледа жадно Ан Мари. — С Ан Мари имахме други планове за тази вечер, да идем на кино или... Чакай, ще ти кажа какво ще направим.

— Какво?

— На „Гейнсуърт“ има един доста лъскав хотел — каза Келп. — В него се събират тузарите. Можем да се видим там, да речем в лоби бара.

— Супер. Кога?

— Ще трябва да е по-късно — отвърна Келп и отново изглежда Ан Мари, която му се усмихваше. — Ще съм там точно в полунощ.

Келп удържа обещанието си и завари Дортмундър да го чака в лоби бара.

Трябваше да признае, че дори и в гръб, овесен на бара, Джон Дортмундър по никакъв начин не се вписваше в обстановката. Всеки що-годе наблюдателен човек в помещението щеше от пръв поглед да забележи чуждия предмет и да извика ченгетата с пълното съзнание, че все има защо.

За щастие хотелът не бе притегателно място за наблюдателни хора. Той бе по-скоро средище на клечави индивиди от различен пол, който търкаха бузите си с едра шкурка, преди да изпъзят от бърлогите си вечер и да се отправят насам. Те не забелязваха присъствието на други същества, освен себе си, поради което не обърнаха никакво внимание и на пришълеца, присъединил се към многобройното им и шумно светско общество. От тази гледна точка, Дортмундър идеално се сливаше с тълпата.

Келп зае тапицирания с дамаска висок стол на бара до Дортмундър и така пришълците станаха двама. Барманката, която приличаше на филмова звезда във впитата по тялото ѝ черна рокля, побутна пред него картичка с реклама на презервативи и каза с пълно безразличие:

— Сър?

Келп погледна чашата на Дортмундър, разпозна питието и отвърна:

— Ще пия едно от неговото.

— Ясно. — Тя завъртя очи и отплува.

Келп отново изглежда чашата на Дортмундър, която понастоящем бе долепена до устните му.

— Бърбън пиеш, нали?

— Да.

— С две бучки лед?

— Да — потвърди Дортмундър и повдигна рамене. — Тук явно не обичат на бърбъна да му е скучно и пускат нещо за компания. Сигурно се притесняват да не те хване.

Келп огледа наредените по бара пред останалите клиенти чаши и установи, че не приличат на питиета, а на извънземни. Съвсем малки извънземни.

— Ясно — повтори той заключението на барманката.

Барманката пък може би се почувства засегната, че сервира високооктанови питиета, но се справи със задачата само срещу четиринадесет долара. Срещу двадесетачката си Келп получи чаша с две бучки лед, една банкнота от пет и една от един долар. Отпи от питието, установи, че са му донесли каквото е поръчал, и каза:

— Разкажи сега за офиса, в който ще местят стоката.

— На някакъв лъскав частен детектив е. Казва се Перли — обясни Дортмундър. — Ще трябва да разберем защо са решили, че е толкова подходящ за скривалище.

— И стоката ще е там скоро, така ли?

— Така разправят.

— Сигурно ще я прекарат с бронирана кола.

— Сигурно.

Келп обмисли ситуацията и поощри мозъчните си клетки с малко бърбън.

— Не е лесна работа да нападнеш бронирана кола в града. Такива неща се правят в полето.

— Може и в града да го направиш — отвърна Дортмундър, — но ще трябва динамит. Аз предпочитам да работя по-тихо.

— Е, явно разбираш от тези неща. — Келп отпи още глътка и добави: — Огледа ли мястото, докато идваше насам?

— Не. Реших, че трябва да научим добрите новини заедно.

— И кога смяташ да го направим?

— Като си допиеш питието — отвърна Дортмундър, който явно вече бе допил своето.

Улица „Гейнсуърт“ е част от Уест Вилидж — стар моряшки квартал, който представлява плетеница от криволичещи улички и несиметрични постройки, сякаш ръгнати в ребрата река Хъдсън. Кварталът все още е известен като Месарския, макар и последните парни локомотиви, повлекли главно вагони с жално мучащи животни, да са минали по левия край на Манхатън на път за тукашните кланици преди повече от петдесет години. След като влаковете спряха, добитъкът известно време продължи да пристига с камиони, но предишното оживление вече липсваше и така основното препитание на този район постепенно изчезна в историята.

Търговията мрази празните пространства. Малки производствени цехове и големи складове заеха освободеното от обречените крави място. Тъй като Гринич Вилидж е в съседство, нощният живот също не закъсна да се промъкне насам и когато старите запуснати промишлени сгради от деветнадесети век започнаха да се превръщат в шикозни заведения за филмови звезди, стана ясно, че и последната надежда за връщане към предишния живот е изчезнала.

И все пак Месарският квартал, който вече нямаше нищо общо с производството на месо, продължаваше да привлича разнородни обитатели — част от постройките бяха жилищни, други бяха превърнати в шикозни магазини и заведения, но наред с тях се гушеха и производствени помещения от леката индустрия и складове. Офисът на Жак Перли се вписваше идеално в обстановката или поне така решиха Дортмундър и Келп, когато го откриха по средата на разходката си.

Перли не бе правил нищо, за да излъска фасадата. Каменната сграда бе сравнително тясна, с лице не повече от десет метра. От дясната страна на фасадата имаше поочукана метална врата на гараж, боядисана в зелено, а отляво друга метална врата, по-малка и сива, без никакви надписи. Вторият етаж бе опасан от четвъртити фабрични прозорци с метални рамки, препречени с тънки метални решетки.

Решетките бяха изработени по начин да не оставят чувството за затвор, да пропускат максимално много светлина, да дават добра видимост и да режат ръцете на всеки, който се опита да ги сграбчи.

През прозорците се процеждаше слаба светлина от лампи някъде в дъното на помещението. Съседните сгради от двете страни бяха по-високи и някои от прозорците им доста по-добре осветени. Дясната постройка се издигаше на четири етажа, очевидно бе предназначена за живеене и скорошният ремонт показваше, че я обитават заможни хора. Още повече — входната врата бе доста помпозно осветена от две силни лампи, поставени в старовремски стъклени фенери. Лявата сграда бе тухлена, на три етажа и се простираше до ъгъла на улицата. На нивото на улицата имаше магазини и малка врата, която явно водеше към по-скромните апартаменти на горните етажи.

Дортмундър и Келп постояха няколко минути, заети с оглеждане на обстановката. Няколко равнодушни пешеходци ги побутнаха пътьом, загърнати в палтата си и забързани нанякъде, тъй като вятърът откъм реката хапеше бузите.

— Знаеш ли — подхвана Келп, — четох някъде, че ако ти се налага да вземеш решение, си има правила, които трябва да спазваш.

— Така ли?

— Да. В зависимост от обстоятелствата избираш най-гъвкавото, това, което ти е хрумнало първо, или това отляво.

— И аз така си помислих — отвърна Дортмундър.

— Къщата вдясно — продължи Келп — очевидно приютява доста заможни хора.

— Забелязах.

— Докато в лявата десният апартамент на последния етаж е тъмен.

— Може пък да са в бара, от който идваме ние — предположи Дортмундър.

— И може би ще постоят още там — допълни Келп и пресякоха улицата.

Входната врата и вратата на площадката в сградата не ги затрудниха особено. Нямаше асансьор, така че се наложи да се качат пеша до третия етаж. Попаднаха в тесен коридор, в дъното на който вдясно се мъдреше врата с месингов надпис ЗБ и без светлина в шпионката.

— Възможно е също да си лягат рано — обади се Дортмундър.

— В петък вечер в този квартал? Не ми се вярва — увери го Келп. — За всеки случай ще влезем тихичко, за да не притесняваме хората.

— И ще внимаваме да не оставяме следи, че сме били тук.

Келп се зае с честта да отвори вратата и проникнаха в кухня, осветена единствено от лампите на улицата и светлинните на кухненските уреди. Обстановката им се стори леко призрачна.

— Здравейте всички — прошепна Келп.

След кухнята имаше всекидневна със същите размери, така че кухнята изглеждаше голяма, а всекидневната — малка. Оттам се влизаше в спалня, някога навярно със същите размери като предните две помещения, само дето сега една трета от нея бе преградена за баня.

Единственото осветление в спалнята — освен уличните лампи — бяха червените цифри на електронния будилник. Двойното легло за щастие бе празно и си кротуваше опряно на стената на банята. Прозорецът вдясно гледаше към улица „Гейнсуърт“, а този точно насреща им, от другата страна на леглото — към покрива на офиса, от който се интересуваха. Сградата на Перли се оказа доста по-дълга, отколкото широка, и в задната част на покрива се виждаше стъклен купол.

— Куполът ме кефи — прошепна Келп.

— В апартамента няма никой — отвърна Дортмундър с нормален глас.

Келп се огледа изненадано и каза също с нормален глас:

— Да, прав си. И все пак куполът ме кефи.

Покривът на Перли бе плосък, покрит с насмолена изолационна хартия и се намираше на около два метра под прозореца. Светлината, която забелязаха да се процежда през прозорците на сградата, сигурно бе в предните помещения, тъй като под купола цареше пълен мрак.

— Мен куполът също ме кефи — отвърна Дортмундър, — но сега няма никакъв смисъл да го гледаме.

— Знам.

— Чудя се — продължи Дортмундър — дали няма никакъв заден вход.

Нюйоркските крадци не са единствените хора в града, които от време на време изпитват затруднения да проникнат в части от сгради,

които ги интересуват. В старите и по-гъсто застроени части на Ню Йорк, като Уест Вилидж например, малките стари постройки, притиснати една в друга от всички страни, създават главоболия на инкасатори, телефонни техници, работници в компютърни фирми и кабелни телевизии и всякакъв род инспектори. Задънените улички, мазетата, външните стълбища и малки вратички правят всичко по силите си, за да направят възможни посещенията на тези почтени и трудолюбиви хора. По петите им вървят не толкова почтени хора, които по свой собствен начин обаче също са доста трудолюбиви.

Прозорецът, през който гледаха Дортмундър и Келп, бе обикновен, отваряше се нагоре и се заключваше с помощта на прост механизъм. Дортмундър завъртя ръчката и повдигна долната част. Студеният вятър незабавно нахлу в стаята и разлюля завесите и някакви листа зад гърба му.

По плоския покрив почти не бе останал сняг, а куполът бе напълно почистен. Явно го подгряваха отвътре. Покривът на Перли се простираше вляво и стърчеше извън сградата, в която се намираха. Стори им се, че между края на сградата, която ги интересува, и задната улица също има някакво място.

Дали пък там някъде нямаше заден вход, който да им свърши работа?

— Не виждам — заключи той. — Не виждам достатъчно добре.

— Дай аз да видя.

Дортмундър отстъпи, за да може Келп на свой ред да се провеси през прозореца. След малко приятелят му се извърна и каза:

— Виж какво, по-добре да слеза и да разгледам какво става долу. Като се върна, ще ми помогнеш да се изкатеря.

— Става.

Келп доста чевръсто седна на ръба на прозореца, провеси крака навън, превъртя се по корем и се плъзна надолу. Ръцете му здраво стискаха перваза и полека го отпускаха. Когато лицето му се изравни с ръба, той спря спускането, колкото да прошепне:

— Ей сега се връщам. — После се пусна на покрива и тръгна наляво.

Дортмундър се замисли — дали пък да не затвори прозореца? Вятърът му се струваше доста хаплив. От друга страна, Келп надали щеше да се бави особено.

Някъде зад него светна лампа. Затръшна се врата.

Никой не извика: „Прибрах се!“, но от друга страна, нямаше нужда от това. На две стаи от него стопанинът на апартамента си сваляше палтото. На две стаи от него стопанинът на апартамента тръгна към спалнята.

Дортмундър не се опита да действа чевръсто. Просто се опита да действа. Напъха се някак си през прозореца — навря едновременно главата и задника си — и се приземи на няколко части от тялото, на които това въобще не им хареса. Изправи се трескаво на крака и се заклатушка, накуцваше. Зад гърба му се разнесе ядосан крясък:

— Хей!

Дортмундър направи още две крачки, на които би завидял и Квазимодо, и отново се строполи на покрива, този път с не толкова болезнени последици, и се притисна към стената. Сърдитият глас повтори:

— Хей!

Тишина.

— Кой е там?

Никой, никой, никой.

— Има ли някой там?

Абсолютно никой.

— Ще викна ченгетата!

Супер, браво, давай, прави каквото искаш, само се махни от проклетия прозорец.

Тряс. Дортмундър излази по стената, стисна зъби, за да не извика, изправи се и тръгна напред да открие Келп.

Келп обаче го нямаше. Никъде. Дортмундър рискува да спре за секунда и огледа покрива, купола и високата сграда вдясно — със затъмнени и зарешетени прозорци, но не забеляза никакъв Келп. Нямаше и следа от него.

Следователно от този покрив имаше някакъв изход. Изход, различен от пътя покрай човека, който в момента говореше по телефона с полицията. Насърчен от тази мисъл, Дортмундър продължи да куцука, докато стената вляво от него не свърши и очите му не погледнаха в мастиленочерна пропаст.

И сега какво? Никаква стълба, никакви стъпала, никакъв аварийен изход. Дори и да имаше начин да слезе от покрива в непрогледния

мрак, Дортмундър не го забеляза. А Бог му бе свидетел, че се взираше наистина, с всички сили.

Задната страна на сградата на Перли бе последната му надежда. Той изкуцука дотам и стигна до ниския тухлен праг, който отделяше покрива от празното пространство. Огледа ситуацията и в първия момент не забеляза нищо полезно. После обаче му се стори, че май има нещо.

Отсреща се издигаше по-голяма жилищна сграда и осветените ѝ прозорци хвърляха мъждива светлина върху задната страна на сградата на Перли. Там някъде, вдясно, му се стори, че вижда някакъв правоъгълник от ковано желязо, висеше от стената като голям кош, килнат на една страна. Дортмундър се придвижи Яатам и установи, че нещото е малък открит железен балкон, от който може да се влезе на втория етаж в сградата. От земята до него се стигаше по метална стълба.

Но как да стигне до него от покрива? Балконът или кошът или каквото беше там изглеждаше ужасно стар и паянтов и се намираше поне на три метра под краката му.

Стълбичка. Стълбичка от ръждясали извити стъпенки от арматурно желязо бе монтирана на стената под него и водеше надолу. Дортмундър си помисли, че никой нормален човек няма и да си помисли да използва тези стъпенки за придвижване, но в крайна сметка в момента не му предстоеше да попълва тест за нормалност, а да намери път за бягство.

Прииска му се да не гледа онова, което прави. Седна на ниската тухлена стена, легна отгоре ѝ, прегърна я и внимателно протегна левия си крак в търсене на най-близката стъпенка. Къде, по дяволите, беше това проклето желязо?

Реши да се поразмърда, за да може да извие глава наляво и да надникне към зеещата долу тъмна пропаст. И видя, че там долу не е чак толкова тъмно. На светлината на прозорците от съседната сграда различи цял куп нахвърляни неща — метални варели, стари пластмасови каси за бутилки, ръждясали тръби, няколко захвърлени мивки, разпръснати кабели, дори счупена проходилка. Всичко друго, но не и дюшек. Никакъв дюшек.

Ето обаче, че успя да напипа проклетата стъпенка. Не беше точно там, където предполагаше. Той се извъртя още малко, опипа

стъпенката с крак и най-сетне стъпи здраво на нея.

И сега какво? Първото, което трябваше да направи, бе да се извърне с гръб към пропастта и както е легнал върху стената, да отпусне колкото се може повече тежест върху крака на стъпенката. Същевременно трябваше да е постоянно нащрек, готов да скочи като котка — котка в напреднал стадий на артрит, — ако тя поддаде.

Тя обаче се оказа здрава. Сега предстоеше да се изхлузи още малко и да стъпи и с десния крак върху нея. Пое си дълбоко дъх и чу как прозорецът, от който се беше измъкнал преди малко, отново се отваря. Знаеше, че собственикът на апартамента се оглежда за него. Дали от такова разстояние можеше да забележи тъмната сянка на човек, легнал върху ниска тухлена стена?

Дортмундър реши да не му дава много време да се взира, вкопчи и двете си ръце в мъртвешка хватка за стената и се смъкна още малко надолу. Десният му крак напусна сигурността на стъпенката и запъпли опипом в пропастта. Още малко, още малко... и — о, слава Богу — следващата стъпенка!

Преходът от втората към третата се оказа по-лесен, но четвъртата направо му изправи косите, защото, за да стъпи на нея, се наложи да пусне стената. След няколко протяжни дни висене в празното пространство ръцете му най-сетне се вкопчиха в първата стъпенка с такава сила, че сигурно оставиха следи по нея.

Изтощен, Дортмундър остана така минута-две, задъхан като морж след маратон. Продължи надолу, надолу, надолу и най-сетне стигна балкона, който всъщност представляваше просто открита метална площадка, издадена от сградата и съоръжена с прост парапет, висок не повече от метър.

Дортмундър стоеше до площадката. Стъпенките всъщност не водеха на балкона, а до него. И какво се предполагаше да направи сега? Да се пусне от прекрасните стъпенки и да се прехвърли през скапания парапет ли?

Очевидно да. Стъпенките просто свършваха. Хоп — едната му ръка стисна парапета. Хоп — единият му крак се прехвърли през парапета, но не успя да стигне до пода. Хоп — стисна и с другата ръка й се прехвърли, в резултат на което се озова по лице на пода на импровизирания балкон. Той, от своя страна, прие удара със зловещо скърцане, но все пак не се откачи от стената.

Нагоре. Дортмундър се вкопчи в стената като удавник за сламка, изправи се и видя, че вратата, към която се е устремил, е зазидана от години. Металната скара, на която се намираше, не бе използвана от доста време и годинките очевидно ѝ тежаха. Изглежда, тъкмо обмисляше дали пък да не се раздели със сградата, при положение че ще я товарят с всякакви неща.

За щастие аварийната стълба все още си седеше и се спускаше по диагонал надолу към друга метална площадка. Която пък разполагаше със сгъваема метална стълба, по която човек да продължи да се спуска.

Да се спуска ли? Но сградата на Перли бе само на два етажа. Значи пропастта, в която бе надникнал от покрива, продължаваше чак до сутерена.

„Никога повече няма да видя дневна светлина помисли си Дортмундър. — Попаднал съм в някакъв филм на ужасите и това долу е входът към ада“.

Е, нямаше как, време бе да слиза. Дортмундър тръгна по аварийната стълба и откри, че засега това е най-приятната част от преживяването. Бе изработена от масивно желязо, здраво прикрепена към стената на сградата, с удобни стъпала и сигурни перила.

За жалост свърши, преди да го отведе на някакво смислено място. Дортмундър стигна до най-долното стъпало, което всъщност бе следващата метална площадка. Тази бе по-здрава от горната и от нея висеше стълба. Той я огледа и откри, че е оборудвана с противотежест. Ако застанеш на стъпалото, стълбата се разгъва под тежестта ти; ако слезеш от нея, противотежестта я прибира нагоре. Очевидно приспособлението бе направено с цел да възпрепятства крадците, които, според общоприетото мнение, обикновено атакуват отдолу и следователно няма да са в състояние да го достигнат, щом се прибере на площадката.

Добре, да се повозим на стълба. Дортмундър стъпи на нея и се вкопчи отчаяно в перилата. Стълбата се позамисли за секунда, потръпна и плавно се насочи надолу. Макар че поскърцваше и писукаше като мишка, се различаваше от асансьор единствено по липсата на кабина и асансьорна шахта.

Дъното. Дортмундър слезе от стълбата и стъпи на здрав бетон, а приспособлението тихичко се оттегли нагоре. Едва сега му хрумна, че

току-що е си е отрязал пътя за отстъпление с хирургическа точност. Нямаше връщане назад.

Добре, значи се налагаше да работи с материала, който има — а той беше? Пред очите му се издигаше задната стена на сградата на Перли със зазидани прозорци и сива метална врата, ръждясала, с ръждясали панти, ръждясала дръжка и ръждясала ключалка, но добрата новина бе, че има ключалка. Дортмундър се наведе да огледа внимателно въпросната ключалка, доколкото му позволяваше мракът, и му се стори, че Келп наистина добре се е справил с отключването ѝ — не беше оставил никакви следи.

А Келп трябваше да е минал отгук. Друг път просто нямаше. Задният двор бе циментиран, засипан с боклуци, ограден от всички страни с високи стени и смъкнат на едно ниво под улицата. Вратата бе единственият изход към горната земя. Келп бе тръгнал преди него и очевидно се намираше на място различно от тази дупка, така че трябваше да е минал през вратата. Дали и Дортмундър можеше да се справи толкова добре и да не остави никаква следа?

Завладя го състезателен дух. Той забрави всички натъртвания и болешки, получени по трасето дотук след мига, в който се изтъркаля от прозореца. В различни вътрешни джобове на палтото му, предимно на гърба, се гушеха няколко малки инструмента, присъщи за занаята му. Бяха боядисани с черен емайл, за да не отразяват светлината. Той извади няколко, наведе се над ключалката и се захвана за работа.

Ключалката се оказа доста неповратлива, също като него. Изглежда, от доста време никой не бе прибегвал до услугите ѝ. С изключение на Келп, разбира се. Хубавото бе, че в ограденото от всички страни пространство не духаше, така че се създаваха почти човешки условия за работа, без ненужно разсейване.

Ето така. Вратата внезапно подскочи на около сантиметър към него и издаде звук на коркова тапа, издърпана от бутилка вкиснато вино. Дортмундър я дръпна и тя неохотно се отвори, а пантите недоволно проскърцаха. Той се навря в процепа и побърза да дръпне вратата. Озова се в непрогледен мрак.

Услужливите джобове на гърба на палтото го въоръжиха с малко фенерче, не по-дълго от показалец. Дортмундър не бе прибегнал до него по-рано, тъй като светлината от околните прозорци бе достатъчна, но сега фенерчето влезе в работа. Подобни фенерчета се продаваха уж

за да си ги закачиш на ключодържателя и да видиш по-добре стартера в колата, обаче имаха и редица други преимущества, поне според Дортмундър: по време на работа му осигуряваха точно толкова светлина, колкото му трябваше. Сега той тръгна по някакъв коридор с метални рафтове покрай стените. Рафтовете бяха отрупани с всякакви непотребни неща, които хората знаят, че няма никога повече да използват, но въпреки това все не им остава време да ги изхвърлят.

Дортмундър не обърна никакво внимание на всичките тия боклуци и тръгна по коридора към някакъв свод вдясно. Там започваше бетонно стълбище нагоре. Значи нагоре.

Вратата горе също бе метална, сива и заключена, което му се стори прекалено, но Дортмундър вече бе в серия и мина през нея като през завеса. Не остави и драскотина, която да свидетелства, че е бил тук. Натисна вратата зад гърба си с рамо и се огледа. Реши, че тук не са си дали много труд да преустроят бившето промишлено помещение.

Ето я металната входна врата, от която се влиза в сградата, и малко по-нататък вратата на гаража, която отвътре изглеждаше по-скоро сива, отколкото зелена. От вратата тръгваше бетонна рампа, която извиваше нагоре към вътрешността на помещението. Пространството под рампата бе запълнено от складове. От едната страна вървеше основният коридор, а от другата бяха решетъчните им врати, всички заключени, сякаш са килии в затвор. Много неприятна асоциация.

Дортмундър и малкото му фенерче огледаха набързо съдържанието на складовите помещения и откриха, че думата „боклуци“ е прекалено постна, за да отрази разнообразието на вещите, събрани тук. Имаше мебели, статуетки, поне два мотоциклета, малки сейфове, наредени един върху друг, нещо подобно на печатарска преса, компютри и друга офис техника, както и картина на моста „Джордж Вашингтон“ с горящ камион върху него.

Що за странен тип беше този Жак Перли? Частен детектив. Да не би клиентите да му плащаха в натура?

Дортмундър вече се канеше да ползва изхода, но хвърли един последен поглед на издигащата се рампа. Мъждивата, но изключително полезна светлина идваше някъде оттам.

Дали Келп беше проверил втория етаж? Не. Нещо му подсказа, че Анди Келп отдавна си е обрал крушите от квартала. Вероятно беше

предположил, че Дортмундър не е достатъчно пъргав, за да се измъкне от прозореца и от ченгетата, и че следователно вече трябва да се намира в някой участък, т.е. благоразумно е компанията му за известно време да се избягва. Дортмундър не му се сърдеше. Ако той бе на мястото на Келп, досега да е на половината път за Филадельфия.

Но да се върнем на рампата. Щом така и така е тук, дали пък не си струва просто да огледа наоколо?

Струва си.

Той се качи по рампата, която правеше рязък десен завой, после се изправяше и тръгваше покрай предната стена. Завършваше с бетонна площадка, достатъчна да се завърти на нея кола с няколко маневри. От лявата страна на площадката се издигаше боядисана в кремаво стена с много приятна дървена врата. Лампите над нея разпръскваха светлината, която бяха съзрели от улицата през големите фабрични прозорци.

Дали тази прекрасна дървена врата е заключена? Да. Има ли значение? Не.

Вътре откри спретната и скромно обзаведена рецепция, осветена от луминесцентна лампа над малка масичка. Върху масичката бяха подредени малки саксийки, всичките със законна растителност. Дортмундър мина през помещението и пробва следващата врата, която за разнообразие се оказа отключена.

Попадна в кабинета на Жак Перли — доста обширен и грижливо обзаведен, подреден точно под стъкления покрив. Дортмундър си даваше сметка, че един частен детектив може да е взел предпазителни мерки и да е поставил капани тук-там. Дори и Епик бе подготвил няколко изненади в офиса си. Разгледа кабинета бавно и внимателно, като използваше фенерчето единствено ако се налага. Дори и за миг не забрави стъкления покрив над главата си, който внимателно се взираше в помещението.

Усилията му дадоха плодове. Върху малка масичка от орехово дърво, встрани от бюрото на Перли, се натъкна на бележник, изписан с дребен прилежен почерк. В бележника пък се натъкна на описание на предпазителните мерки, предназначени да осигурят спокойствието на Чикагския шах. Въпросните мерки се оказаха доста внимателно планирани. Дортмундър откри и копирна машина, включи я и си

пресне интересуващите го страници. Прибра копията в джоба си и върна бележника на абсолютно същото място, откъдето го бе взел.

Това като че ли бе единственото интересно нещо в кабинета на Перли. Поне за Дортмундър. Той го напусна и отново се озова в рецепцията. Дали пък тук нямаше да има нещо полезно? Твърде съмнително, но след като така и така беше тук, защо пък да не хвърли едно око?

Откри го в най-долното дясно чекмедже на бюрото, напъхано в дъното и затрупано с тубички лекарства и червила. Приличаше на дистанционно за вратата на гаража. Беше прашасало и имаше вид на резервното дистанционно, което фирмите за монтаж на автоматични врати винаги ти дават. Обикновено резервните дистанционни не се използват и човек дори забравя, че съществуват.

Стига това да беше дистанционното за гаражната врата, разбира се. Дортмундър го взе, излезе на рампата, насочи дистанционното към гаражната врата и натисна копчето за отваряне. Вратата незабавно започна да се вдига и Дортмундър побърза да я спре. Третото натискане върна вратата в предишното ѝ положение.

Е, това вече беше нещо. Бог му бе свидетел, че гаражните врати не са от най-безшумните, но все пак са вариант за влизане. Дортмундър пусна дистанционното в джоба да прави компания на копираните страници от бележника, напусна дома-крепост-музей и се прибра у дома.

Фиона прекара цялата събота в суетня около тазвечерното празненство на „Гроуди“. Как въобще бе позволила на Брайън да я придума да покани госпожа Уи на Лудешкото мартенско празненство? И какво я прихвана госпожа Уи, та се съгласи?

Дали нямаше някакъв начин да се измъкне от ситуацията? Дали да не се престори на болна? Не — Брайън и без нея щеше да придружи госпожа Уи на партито. Ако имаше нещо, което да ужасява Фиона повече от мисълта, че ще иде заедно с госпожа Уи на Лудешкото мартенското празненство на „Гроуди“, то бе присъствието на госпожа Уи на партито без нея. Тогава нямаше да има кой да ѝ обясни, да замаже положението и да предпази горката госпожа Уи, ако това въобще бе възможно.

И какво можеше да направи, за да предотврати събитието? Дали да не излъже всички? Да излъже госпожа Уи, че партито е отменено, а Брайън, че госпожа Уи е размислила? Не — никой нямаше да ѝ повярва. Фиона въобще не я биваше като лъжец, което си бе истинско нещастие за един адвокат, и веднага щяха да я разконспирират.

И после как щеше да обясни защо е излъгала? Е, нямаше как, нали? Тя едва успяваше да го обясни на себе си, защото истинската причина не се криеше в очевидната несъвместимост на госпожа Уи и „Гроуди“, не, имаше и нещо повече, нещо...

Брайън.

Не че на Брайън нещо не му бе наред, не. Двамата с Фиона се оказаха чудесна двойка — живееха без дразги, подкрепяха се, задоволяваха се с малко. Страстта му към екзотичната кухня продължаваше да ѝ носи приятни изненади, макар че откакто напусна „Файнбърг“ и започна нова работа с нормално работно време, удоволствието сякаш понамаля и изненадите избледняха. (Разбира се, никога нямаше да му признае, че е така.)

Проблемът, който едва успяваше да формулира в главата си, защото я караше да се чувства гузна, бе разликата в класите. Брайън идваше от свят различен от света на Фиона. Хората от неговата черга

не живееха на същите места като нейните, не ходеха в училищата, посещавани от нейните познати, не прекарваха отпуските си там, където ги прекарваха хората от света на Фиона, не си купуваха костюми — ако въобще си купуваха костюми — от магазините, в които влизаха представителите на нейната класа. Той принадлежеше към по-груба, по-опърпана, по-недоволна вселена от хора, които поколение след поколение се бяха проваляли и бъдещето им не вещаеше нищо добро. В компанията на Брайън Фиона живееше бедняшки, макар това да бе трудно доловимо за невъоръжено око.

Ако бе честна — а тя искаше да е така, — трябваше да признае, че собственият ѝ прадядо Хайрам Хемлоу, бащата на дядо ѝ Хорас, е дошъл от същата вселена, както и Брайън — вселена на хора без връзки, които се опитват да свържат двата края. Откраднатият шах може би е щял да помогне на Хайрам да се измъкне от блатото, но възможността се бе изплъзнала от пръстите му.

Решаващият тласък в историята на семейство Хемлоу бе даден от дядо ѝ Хорас, който се бе оказал гениален изобретател. С помощта на престижа и парите, направени благодарение на изобретенията, той бе успял да прекоси почти невидимите класови бариери на американското общество. Следващото поколение, поколението на бащата на Фиона, на лелите и чичовците ѝ, въоръжено с пари, пък били те и прясно придобити, бе в състояние да постъпи в подходящите училища, да се пресели в подходящите квартали и да завърже подходящите приятелства.

Семейството плавно се бе преселило в горните етажи на американската средна класа по типично американски начин — не с родословно дърво, не с история, а с пари. И сега Фиона, която принадлежеше към едва третото поколение от този етап, можеше да огледа Брайън Клансън и да признае със срам и притеснение, но без каквото и да е колебание, че той е под нейното ниво.

Този факт напълно я лишаваше от дар слово, а другият факт — че съвсем скоро трябва да представи Брайън като кавалер на госпожа Уи за тазвечерното парти — само усложняваше нещата. Фиона отлично знаеше, че госпожа Уи държи на класовите различия не по-малко от всеки друг. Шантавите саркастични мемоари, които шефката ѝ пишеше в момента, бяха пропити с класово презрение. Дали сега

лекомисленото решение на Фиона, решение, взето въпреки здравия разум, нямаше да накара госпожа Уи да я презре завинаги?

Естествено Брайън остана напълно безразличен към суетната ѝ, увлечен в обичайния си начин за прекарване на съботните сутрини, а именно — окупиране на всекидневната с цел гледане на анимационни филми. Той твърдеше, че тази дейност всъщност е част от работата му, но Фиона отлично знаеше, че не е така и че гледа анимационните филми за удоволствие. Колкото по-детински — толкова по-добре.

Фиона се беше затворила в спалнята, макар че вратата не ѝ спестяваше звука на телевизора. Крачеше нервно напред-назад, притесняваше се и безуспешно търсеше изход от дилемата. Най-сетне, малко преди единадесет, реши да звънне на госпожа Уи, макар че нямаше ни най-малка представа какво възнамерява да каже. Във всеки случай трябваше да направи нещо, да започне отнякъде. Може би гласът на госпожа Уи щеше да се окаже така упорито търсеното вдъхновение.

Тя седна на леглото, посегна към телефона — и той иззвъня. Фиона вдигна стреснато и чу гласа на госпожа Уи.

— Госпожо Уи! — Не можеше да повярва на ушите си.

— Обаждам се заради костюмите — осведоми я госпожа Уи.

— Госпожо Уи?

— От думите ти останах с впечатление, че повечето хора на партито тази вечер ще са костюмирани.

„О-о, значи не иска да идва!“, помисли си Фиона и сърцето ѝ подскочи радостно.

— О, да, госпожо Уи, ще носят всякакви костюми!

— Не си ми особено полезна, миличка. Какво означава „всякакви“? Не се ли предполага, че събитието все пак е посветено на нещо?

— Посветено ли? — „Посветено е на недорасли дебили“, помисли си тя, но не го каза. — Предполагам — отвърна вместо това, — че е посветено на поп културата, може би на анимационни герои и такива неща. А, и на вампири, разбира се.

— Разбира се — съгласи се госпожа Уи. — За съжаление — продължи тя — наблюденията ми показват, че жените не изглеждат похубави във вампирски костюми.

— Имате предвид, че зъбите ги загрозяват ли?

— Да, това също. Знам, че ти няма да се костюмираш, но спомена, че приятелят ти — Брайън, нали? — ще се дегизира.

— О, да — отвърна Фиона, опита се да го каже весело вместо отчаяно. — Той носи един и същ костюм всяка година.

— Наистина ли? Ще развалим ли изненадата, ако ми кажеш какъв е?

— Не, не. Облича се като Преподобния Извратен.

— Нещо не разбрах.

— Това е анимационен герой — обясни Фиона. — От един сериал по една кабелна телевизия. Малко е нецензурен.

— Ще носи нецензурен костюм?

— Не, анимационният гер... Госпожо Уи, това е пародия на свещеник, който благославя неприличното държане, обича всички грешници и греховете им.

— Не съм сигурна, че разбирам.

Фиона съвсем се отчая.

— Работата е там, че свещеникът обикновено прави служби по време на оргии.

— И в какво точно се състои службата?

— Ами просто благославя участниците.

— Това ли е всичко?

— Ами... всъщност да — отвърна Фиона, която една сега си даде сметка каква плоска и безинтересна шега е персонажът на Преподобния Извратен всъщност.

Госпожа Уи зададе следващ въпрос — спокойна, но твърда като скала:

— И как точно е облечен персонажът му?

— Ами, не е толкова... Всъщност не е нищо особено. Просто обува тежки черни обувки, мазен черен костюм с ужасно широки крачоли и широко двуредно сако. Слага в джоба си бутилка уиски. Освен това маже лицето си с бял грим и си слага черна широкопола шапка.

— Разбирам.

— Може би най-интересното обаче е изражението му — опита се да дообясни Фиона. — Опитва се да изглежда похотлив, зяпва и непрекъснато се облизва. На другата сутрин обикновено челюстите му са схванати и долната му устна е възпалена.

— Е, изкуството иска жертви — отбеляза сухо госпожа Уи.

— Да, предполагам, че е така. Преди носеше и една „Кама сутра“ под мишница, също както свещениците носят Библия. Обаче я изгуби и така и не си купи друга.

— В такъв случай просто ще си представяме, че е там — каза госпожа Уи. — Благодаря ти, миличка, може и да си ми помогнала.

— Надявам се — отвърна Фиона, затвори и се отпусна в обятията на отчаянието. Госпожа Уи определено щеше да дойде на празненството.

Въоръжен с нож, Дортмундър се опитваше да остърже малко майонеза от дъното на буркана, но единственото, което постигаше, бе да омазни кокалчетата на ръката си. Телефонът иззвъня. Той облиза пръсти, отиде до него и вдигна:

— Ало.

— Смятам да се откажа от телефонния секретар — заяви Анди Келп.

— Ти ли? — изненада се Дортмундър. — Че ти страшно се кефиш на такива машинарии. Изчакване, прехвърляне, заглушаване и не знам още какви глупости.

— Май вече ми мина. Днес Ан Мари я няма — обясни Келп. — Някаква нейна приятелка от Канзас ѝ показва Ню Йорк.

— Ясно — отвърна Дортмундър. Хората, които идват да разгледат Ню Йорк, винаги знаят повече за забележителностите му от местните. — Статуята на свободата ли ще гледат?

— Да, също и Емпайър Стейт Билдинг — каза Келп. — Ще видят и Централна гара, а мен да питаш, може дори да хванат някое от сутрешните представления на Рейдио Сити Мюзик Хол.

— Ан Мари има много добро сърце — забеляза Дортмундър.

— Това бе първото, което ме привлече в нея. Както и да е, аз също излизах малко, знаеш как е.

— Ъ-хъ.

— Връщам се и на секретаря ме чакат три съобщения от Епик. Цели три, Джон.

— Може би леко се е изнервил — предположи Дортмундър.

— Никакво „може би“. Три съобщения, с които иска да те питам какво става. Съобщенията дори не са за мен, Джон.

— Да не би да си мисли — поиска да знае Дортмундър, — че някой ще седне да му обяснява какво става по телефона! Ти не си единственият, който си пада по машинарийки.

— Кажи му го лично, Джон, той иска да си общува с теб.

— Може, но по-късно. Слушай, нещо ме гложди любопитство.

— Казвай.

— Как така не влезе вътре, след като беше там снощи?

— Моля? Къде вътре?

— Може би е по-добре да си поговорим на чист въздух — реши Дортмундър.

Към чистия въздух през март следва да се подхожда внимателно. Сгушиха се на една пейка в южната част на малък триъгълен парк в Уест Вилидж, казваше се Абингдън Скуеър. Бяха в самия край на парка и някои от автобусите просто профучаваха край тях, но други спираха, без да гасят двигателите, изчакваха известно време и после се впускаха в трафика на юг към река Хъдсън, после пак на юг по улица „Блеекер“, на север от другата страна на Хъдсън и отново на север по Осмо авеню или на изток по двете разделени части на улица „Банк“. Тук не духаше много вятър, защото сравнително високите сгради наоколо пазеха завет. Изключение правеше южната част на Абингдън Скуеър отсреща, която също бе триъгълна и където бе разположена детската площадка. Не беше особено студено, не духаше много вятър, имаше достатъчно шум — някои деца с лекота надвикваха автобусите дори и без да се стараят, — така че мястото бе перфектно за среща.

Дортмундър бе инициатор на събирането, така че реши да открие заседанието:

— Снощи слезе от прозореца на покрива преди мен.

— Ти също ли слезе на покрива? — попита изненадано Келп.

— Наложил се. Появил се стопанинът на апартамента.

— Да бе, чух някаква врява — съгласил се Келп. — Решил, че идва от някой друг апартамент в сградата и си се измъкнал през вратата или пък че собственикът се е прибрал и си се шумял покрай него. Не вярвах, че може да слезеш на покрива.

— Аз също не вярвах — отвърна Дортмундър, — но така или иначе се оказах там. Теб вече те нямаше.

— Чух патакламата и реших да си плюя на петите.

— Да бе, знам. Аз пък отидох до края на покрива, видях стъпенките...

Келп бе изумен и не го скри:

— Джон, просто съм шашнат.

— Имах ли друг избор? — отвърна Дортмундър. — Смъкнах се по стъпенките и после по аварийната стълба. Обаче трябва да ти

призная, че си минал през онази врата на сутерена, без да оставиш и драскотина.

— Каква врата на сутерена?

— Как каква? В сградата на Перли. Да не би да е имало и друга? Келп почти остана без думи. Е, не съвсем.

— Влязъл си в сградата на Перли?

— Какво друго трябваше да направя?

— Не се ли обърна, след като скочи от прозореца? — попита Келп. — Не видя ли огромната жилищна сграда зад гърба си? Имаше богат избор от прозорци, Джон, цели тридесет и седем.

Дортмундър се намръщи и се опита да си спомни случилото се.

— Дори не съм ги забелязал — призна накрая. — Гледай ти, аз пък реших, че си велик, дето си влязъл през вратата на сутерена, без да оставиш и драскотина. Влязох и аз, огледах цялата сграда и не открих и следа от теб.

— Защото въобще не съм влизал там — обясни Келп. Вместо това се намъкнах в един апартамент, там нямаше никого, с изключение на две прекрасни картини на Де Коонинг^[1] на стената в хола. Взех ги, минах през центъра да ги оставя на консигнация при Стун и се прибрах у дома. Въобще не предполагах, че ще ме последваш през прозореца. Добре де, не беше ли рисковано да влизаш там, преди да сме решили, че искаме да влезем? Да не си оставил никакви следи, Джон?

— Що за въпрос е това? — отвърна обидено Дортмундър. — Нали ти разправям колко бях впечатлен, че ти не си оставил никакви следи...

— На мен ми беше по-лесно.

— Дума да няма. Снощи обаче те ползвах като пътеводна звезда. Със сигурност не съм оставил повече следи от теб. Нито косъмче, Анди, гаранция.

— Е, супер, че си намерил как да се промъкнеш вътре — увери го Келп. — Оттам ли мислиш да влезем, като му дойде времето?

— Няма нужда да се мъчим чак толкова — обясни Дортмундър. — Докато бях вътре, се поогледах и взех някои неща.

— Неща, за които ще им е мъчно ли?

— Стига, Анди.

— Да бе, прав си — отвърна Келп. — Глупости говоря. Може да съм станал като Епик — прекалено напрегнат. И какви са тези неща, дето си ги взел?

— Резервното дистанционно за гаражната врата.

Келп чак подскочи.

— Резервното какво?

— Не се стряскай, забравили са, че имат такова — успокои го Дортмундър. — Беше завряно на дъното на бюрото на секретарката, затрупано с всякакви боклуци.

— Направо си велик — призна Келп.

— Взех и още нещо — продължи Дортмундър. — Перли явно е доста подреден тип, защото си е водил подробни бележки за времето, по което стоката ще пристигне от банката, и за охранителните мерки, които ще вземат, докато тя се съхранява при него.

— Будалкаш ме.

— Няма такова нещо. Освен това държи ксерокс в кабинета си.

Келп се изхили доволно, сякаш не вярваше на късмета им.

— Взел си дистанционното за гаража им — каза той — и си прибрал бележките за охраната!

— Абсолютно — потвърди скромно Дортмундър.

Келп поклати глава.

— Аз пък взех само две картини.

— Е, поели сме по-различни пътища — обясни Дортмундър, този път с доста повече самочувствие.

— Със сигурност. — Келп изгледа как един задъхан автобус обикаля покрай триъгълния парк, за да поеме на юг към Хъдсън и после на север към Осмо авеню. — И какво мислиш да правим сега?

— Мисля — заяви Дортмундър — да организираме една малка среща. Ще присъстваме всички. В „Оу Джей“.

— Дано още ми става.

[1] Вилем де Коонинг (1904–1997) — холандски художник абстракционист — Б.пр. ↑

Брайън гледаше втренчено костюма на Преподобния Извратен, проснат с разперени ръце на леглото. Изглеждаше така, сякаш преподобният току-що се е борил с валяк. Самият Брайън вече бе направил похотлива физиономия. Как само обичаше да влиза в тази роля!

— О-о-о, винаги ти става и ти много добре го знаеш — увери го Фиона и се опита да прозвучи весело вместо раздразнено, но тъкмо тогава телефонът иззвъня: — О, стига вече! — извика тя.

Брайън възвърна нормалното си изражение и каза:

— В крайна сметка тя ти е шеф.

Това бе последното нещо, което Фиона очакваше да се случи в резултат на поканата към госпожа Уи да присъства на Лудешкото мартенско празненство. Телефонът звънеше вече шести или седми път, а до началото на купона имаше още цели часове. Госпожа Уи явно бе деградирала до някакъв бесен тийнейджър и си умираше да споделя чувствата си по телефона.

Обажданията бяха посветени предимно на костюмите и по-точно на персонажа, който трябва да изобразяват. До този момент Фиона търпеливо, но непоколебимо отклони идеите за Елинон Рузвелт, Ани Оукли и Ела Фицджералд. Ела Фицджералд! Но разговорите не се занимаваха единствено с главоблъсканиците на госпожа Уи относно това в кого да се превъплъти след няколко часа. Трябва ли да вечеря, преди да излезе, или партито е с кетъринг? О, определено трябва да вечеря. В такъв случай госпожа Уи ще вечеря вкъщи и след това ще мине да вземе Фиона и Брайън.

Друг проблем. Тя ли ще е единствената дама на възраст на партито? В интерес на истината, не. Сред рекламодателите и другите гости, които могат да наминат, има хора на всякаква възраст. Е, разбира се, мъжете определено са повече от жените и проявяват строго профилиран интерес към нови запознанства и разговори с млади дами.

В такъв случай възможно ли е да присъства някой, който човек (разбирай — госпожа Уи) да познава? Изключено.

Фиона вдигна телефона в хола и се зачуди какъв ли е проблемът сега?

— Ало?

— Съжалявам за притеснението, скъпа...

— Никакъв проблем, госпожо Уи. С какво мога да съм ви полезна? Да не ви е хрумнала нова идея за костюм?

— В интерес на истината ми хрумна — отвърна госпожа Уи, — но този път нямам нужда от съвет по въпроса. Вследствие на обясненията ти за начина, по който протичат тези събития, успях да измисля перфектната дегизировка.

— Наистина ли? — Напрегната, разтревожена и пълна със съмнения, че отново ще успее да опровергае историческата личност, в която госпожа Уи е решила да се превъплъти този път, Фиона попита: — На кого се спряхте, госпожо Уи?

— Не, скъпа, няма да ти кажа, защото ще разваля изненадата. Обещавам, че ще си впечатлена. Значи така, колата ми ще ви вземе точно в десет и двадесет, добре ли е?

— Не искате да ми кажете? — Ужасът се вкопчи в гърлото на Фиона.

— Нека бъде изненада, скъпа.

— Сигурна съм, че ще е така.

— Всъщност — продължи госпожа Уи — ти звъннах заради приятеля ти Брайън.

Фиона погледна към спалнята, където в момента Брайън навличаше панталоните на Преподобния Извратен. Панталонът бе ушит от стар излъскан вълнен плат и разплут като шалвари и в него приятелят й приличаше на надут балон.

— Да? Какво има?

— Трябваше да попитам още преди — продължи госпожа Уи и в интерес на истината прозвуча леко притеснено, — но дали Брайън ще има нещо против да кавалерства на две дами тази вечер?

Противно на всички правила за обличане, Брайън сложи широкополата шапка на Преподобния Извратен и се огледа в огледалото на гардероба. Звереше се толкова усилено, че приличаше на решетка на кадилак.

— Няма да има нищо против — увери я Фиона. — Обещавам.

Дортмундър влезе в „Оу Джей“ в десет и три минути вечерта и завари Роло зает с инвентаризация или с преброяване, или с нещо подобно на наредените по полицата зад бара бутилки. Пространството зад бара бе покрито с огледала и бутилките изглеждаха двойно повече, което явно усложняваше задачата. Роло бе прехапал език, беше ококорил лявото си око като Попай и посочваше бутилките една след друга с върха на молива си. Групираше ги по етикети и марки, вадеше огледалните образи от общата бройка и грижливо записваше резултата върху бланка на хотел „Оприленд“. Дортмундър реши, че не е подходящо да притеснява бармана в такъв напрегнат момент, и се облакът на барплота.

Междувременно редовните посетители в левия край на заведението обсъждаха покер. Един от тях каза:

— Да, но защо флош?

Втори редовен посетител вдигна глава и на свой ред попита:

— Какъв точно ти е въпросът?

— Пали ме чу — отвърна първият. — Добре, двойка, тройка, разбирам. Ще се съглася и за поредица, там има смисъл, защото картите идват една след друга. Но защо и флош?

Трети редовен клиент, който може би не бе вникнал внимателно във всички нюанси на първоначалния въпрос, обясни:

— Това означава, че всички карти в ръката ти са от една боя.

Първият го изгледа навъсено.

— Е, и?

— Ами просто са от една боя — повтори третият. — Всички са от един цвят.

— И?

Намеси се четвърти клиент: говореше прекалено колебливо, за да е достоен член на клуба от редовни посетители:

— Ами ако са червени, значи...

— Да, добре — прие аргумента първият. — Така може. Но какво става, ако са черни? Представи си например че са спати?

Вторият посетител, който не се бе обаждал от доста време, отново се включи:

— Ако наистина искаш да говорим за това, кажи тогава защо се казват спати?

Третият редовен клиент се намеси:

— Щот приличат на лопати.

— Ти си лопата — отвърна вторият. — На мен ми приличат на детелини. На трилистни детелини.

Четвъртият редовен клиент отново се обади неуверено:

— Ами пиките?

— Те са черни — осведоми го третият.

Четвъртият редовен клиент внезапно набра смелост и се сопна:

— Това е ясно, пън такъв, кажи ми на какво приличат?

Третият зарея поглед в празното пространство.

— Пън? — повтори, сякаш не бе сигурен, че е чул добре.

— Ами те — отвърна първият редовен клиент — си приличат на пики.

— Въобще пък не приличат — озъби се четвъртият, който вече нямаше нищо общо с предишния плах човечец. — Я се опитай да намушкаш някого с такава пика.

— Не — обясни първият, — въобще и не съм си помислял да мушкам някого с пика. Това са карти, с тях се играе.

— Пън, а?

— Ще се върна на първоначалния си въпрос — настоя първият редовен клиент. — Защо флош?

— Защото се римува с „галош“ — предположи вторият редовен клиент. — Всеки галош може да спечели с флош.

— Какво искаш да кажеш с това „пън“? — не миряса третият редовен клиент.

— Иска да каже, че си мор, защото те мълчат като пънове — обясни първият. — В покера обаче няма мор, то е само в бриджа.

— Разбрах — намеси се вторият редовен клиент, — ти не играеш покер.

— Така ли? — обиди се първият и се извърна настрани: — Роло, имаш ли тесте карти?

Роло извърна глава от преброяването на бутилките и каза:

— Не, предпочитам да не си ритам барманското разрешително.
— После с крайцеца на окоето си съзря смълчания Дортмундър на края на бара, обърна се с лице към него и додаде: — Ето те и теб.

— Ето ме и мен.

— Носиш някакъв плик под мишница.

— Нося.

Дортмундър трябваше да донесе набавените от сградата на Перли материали на срещата и за целта изрови от кофата за боклук един плик, някога съдържал цветни снимки на жилищна сграда във Флорида. Някакъв заблуден агент по недвижими имоти уверено бе адресирал пратката до „Дж. А. Дортмундър или Собственика“, убеден, че последният ще прегърне идеята за „мечтано място за почивка или прекарване на спокойни старини“. Дортмундър бе леко притеснен да се разхожда по улиците с плик под мишница и затова написа върху него „Медицински изследвания“. Така никой нямаше да се чуди какво точно носи.

— Взех някои неща — обясни сега на Роло — да ги покажа на момчетата.

— Е, момчетата вече те чакат в задната стаичка — осведоми го Роло. — Другият бърбън ти взе чаша.

— Добре. Не исках да те притеснявам — каза Дортмундър и кимна къде бутилките на полицата.

— Не ме притесняваш — отвърна Роло. — В края на краищата тук съм, за да те обслужвам.

— Така е.

Дортмундър заряза Роло и разговора им и се насочи към дъното на бара, покрай обичайните клиенти, четвъртият от които тъкмо казваше:

— Знаете ли коя игра на карти е хубава? Вист.

— Вист?

Четвъртият редовен клиент отново стана плах и отвърна:

— Нали това казах. Вист. Като бриджа е.

Дортмундър заобиколи бара и тръгна по коридора покрай две врати с надписи: „Правостоящи“ и „Седящи“ и залепени под тях силуети съответно на мъж и жена, изрязани от черна хартия. Подмина и бившата телефонна кабина, която понастоящем служеше за стаичка на охраната, но бе празна, като се изключеха надрасканите по стените

любовни послания и няколко жално стърчащи кабела. Влезе в малка четвъртита стаичка с бетонен под. Складираните пластмасови каси от бира и безалкохолно се издигаха от пода до тавана и оставяха място колкото за очуканата кръгла дървена маса, застлана с избеляла зелена покривка и оградена от шест дървени стола без облегалки за ръцете. Единствената светлина идваше от гола електрическа крушка с яка от метално фолио, увиснала точно над средата на масата на дълъг черен кабел.

Това бе обичайното им място за срещи. Оказа се, че този път Дортмундър е последен и както обикновено наградата за последния бе място с гръб към вратата. Анди Келп очевидно бе пристигнал пръв, тъй като заемаше най-хубавия стол, а именно — онзи с лице към входа. Пред него се мъдреше бутилка, която би трябвало да съдържа бърбън, както и две ниски тантурести чаши, едната пълна до половината, а другата само с лед.

Вляво от Келп бе седнал Стан Мърч, а вляво от Стан — Джъдсън Блинт, Хлапетото. И пред двамата имаше по чаша наливна бира, а помежду им солница, която деляха. Стан дълбоко вярваше, че няколко зрънца сол, сипани в бирата, са панацея за всеки махмурлук, а напоследък явно бе успял да убеди в теорията си и Хлапетото.

Насреща им се бе разположил Малкия Бълчър, който заемаше място за двама. В лапата му се гушеше чаша, която на пръв поглед бе пълна с газирани сироп, но обикновено съдържаше смес от водка и евтино „Кианти“. Малкия твърдеше, че питието не само е силно, но и изключително полезно за храносмилането. Поне за неговото.

Когато Дортмундър влезе, говореше точно Малкия:

— Ако си мисли така, добре, негова работа, ще го затворя в хладилник за месо.

Слушателите на Малкия обикновено се местеха неспокойно по столовете си и се опитваха по-бързо да приключат разговора, така че появяването на Дортмундър внесе в атмосферата живителна нотка.

— А, ето те и теб — възкликна Келп.

— Роло спомена, че си ми взел чаша — каза Дортмундър, затвори вратата, настани се с гръб към нея и остави плика на масата пред себе си.

— Момент — отвърна услужливо Келп, наля бърбън в чашата и без да оставя бутилката, попита: — Така добре ли е?

— Супер — потвърди Дортмундър.

Чашата пое от ръката на Келп през Стан и Хлапето, за да стигне до Дортмундър, а Анди нетърпеливо отвори темата:

— Чакаме те тук да дойдеш и да донесеш нещата.

— Каза ли им какво имам?

— Не — отвърна Келп. — Не исках да ти развалям удоволствието.

— Благодаря, Анди — отвърна Дортмундър, отпи от чашата си и кимна към останалите. — Всичко е тук — обясни и потупа плика.

— Взел си медицински изследвания ли? — обади се Джъдсън.

— Само на пръв поглед — обясни Дортмундър. — Когато отвориш плика, ще откриеш, че съдържа нещо съвсем различно.

— Джон е прекарал доста интересна вечер — подхвърли Келп.

— Двамата с Анди — зараказва Дортмундър — си казахме, че няма да е зле да огледаме мястото, където ще занесат шаха, когато го изкарат от проклетия банков трезор. Мястото е офис на частен детектив в Уест Вилидж.

— Офис ли? — прекъсна го Джъдсън.

— Е, той всъщност разполага с цялата сграда.

— Голяма работа ще да е този частен детектив — отбеляза Стан.

Дортмундър повдигна рамене.

— Сградата не е голяма, на два етажа. Както и да е, правихме това-онова и изведнъж се оказах на един покрив, от който трябваше да сляза, така че да мина отстрани на сградата. Помислих си, че единственият ми изход минава през сградата на Перли.

— Перли? — обади се отново Джъдсън.

— Така се казва детективът. Жак Перли.

— Страхотно — изкоментира Малкия, но думите му не прозвучаха като комплимент.

— Както и да е — продължи Дортмундър. — Значи Анди тръгна преди мен и се оказа, че не е минал по същия път, а през една жилищна сграда, която не забелязах.

— Не си забелязал цяла жилищна сграда? — учуди се Стан. — Как може да не видиш блок?

Келп се намеси да помогне:

— Беше през нощта, Стан, и много тъмно. Човек лесно може да се обърка.

— Щом казваш — примири се Стан.

Дортмундър пропусна забележката покрай ушите си и продължи:

— И така, минах през сградата на Перли, без да оставя и следа, че съм бил там, ако мога да се изразя така. И докато бях вътре, си викам, защо пък да не поогледам наоколо? Така че претършувах и открих някои неща.

— Какви неща? — попита Стан.

— Ами на първо място резервното дистанционно за гаража им — отвърна Дортмундър. — Не съм го взел тук, оставих го у дома.

— Значи офисът има и гараж? — продължи да любопитства Стан. — В Манхатън?

— Не си ли виждал гаражи в Ню Йорк, Стан — намеси се Келп. — Обикновено по тях има надписи: „Не паркирай. Ползва се постоянно!“

— Всъщност офисът се помещава в бивша фабрика — обясни Дортмундър. — Перли я е преустроил в бизнес сграда.

Джъдсън внезапно се изхили:

— Взел си дистанционното за гаража им! Сега можеш да идеш там и да си влезеш като у дома — пиу-пиу и си вътре.

— Вратата хич не е безшумна — предупреди го Дортмундър. — Ако решиш да влезеш оттам, забрави да изненадаш някого.

— И все пак звучи страхотно — отбеляза Джъдсън.

— Джон, кажи им какво друго си взел — подкани го Келп.

— Изглежда, че този Перли е доста организиран човек — продължи Дортмундър и извади листите, копирани в офиса на Перли и нашарени с дребния му прилежен почерк от плика с надпис „медицински изследвания“. — Написал е точното време, по което ще пристигне шахът, който ще го пренесе, хората, които ще го охраняват, допълнителните охранителни мерки като датчици за движение...

— Мразя датчиците за движение — прекъсна го Малкия.

— Всички ги мразим, Малкия — съгласи се Дортмундър. — Както и да е, направих копия, така че ще знаем всичко, което знае и той.

— Колко копия направи? — попита Малкия.

— Само едно, Малкия. Не ми се щеше да се мотая там прекалено дълго.

— Аз пък не искам да се мотая тук прекалено дълго — каза Малкия. — Прочети ги, хлапе.

През следващите пет минути Джъдсън изчете на глас подробните записки на Перли, а другите го слушаха в мълчание, което все по-упорито се превръщаше в страхопочитание. Когато четенето приключи, мълчанието продължи още няколко секунди, докато Келп не се реши да го прекъсне:

— Тези момчета наистина не ни искат там.

— То не зависи от тях — изказа се Малкия.

— Добре, хайде тогава да обобщим нещата — предложи Стан. — Мисля, че схванах всичко, но ме поправете, ако греша. Този Перли ще иде в офиса си утре вечер в десет. Прав ли съм? — И изглежда Джъдсън.

— Поне така пише тук — потвърди Джъдсън.

Стан кимна.

— Има си работа там, трябва да се подготви за гостите. Те ще се появят в единадесет. Прав ли съм?

— Абсолютно — увери го Джъдсън. — Тогава ще дойдат хората от охраната и техниците, които ще монтират уредите за наблюдение.

— Значи тези техници ще донесат любимите на Малкия датчици за движение — продължи Стан.

— Не обичам датчици за движение — повтори се Малкия.

— Знаем, Малкия — отвърна Стан и се огледа. — Какво друго ще носят? Нови телефони?

— Мобилен телефон — уточни Келп. — Както и специален стационарен телефон, който не използва кабелите на Перли.

— Освен това — добави Дортмундър — ще донесат метален шкаф с тридесет и две чекмеджета, всяко със своя ключалка, в който да приберат фигурите.

— Също и едно от онези неща, дето ги монтират по летищата, за да проверяват за метал — дето приличат на врати. Него ще го сложат пред офиса. — Стан огледа останалите. — Пропуснах ли нещо?

— Ровът пълен с вода — обади се Келп.

Стан се намръщи.

— Какво?

— Майтап бе — каза Келп.

— Няма начин да изкопаят ров с вода около офис. Не и в Ню Йорк — съвсем сериозно възрази Стан.

— Просто майтап бе! Продължавай с обобщението. Сега значи инсталират всичките машинарии.

— И после Перли се прибира у дома — додаде Дортмундър.

— Точно така — съгласи се Стан. — Значи вече офисът е предаден на охраната и когато го оборудват така, както са решили, звънят на хората си в банката.

— Но хората в банката — намеси се Джъдсън — няма да тръгнат веднага след като получат обаждането. Ще изчакат докато не стане два след полунощ.

— Точно така — съгласи се Дортмундър. — Всичко е разграфено по часове, за да могат да се координират с ченгетата. Ченгетата ще ги ескортират от банката до офиса.

— И ще идат до офиса с бронирана кола — отново взе думата Стан. — Това ще стане към два и половина. Ще вкарат бронираната кола по рампата до втория етаж и ченгетата си тръгват. Значи сега остават само охраната в сградата и охраната от бронираната кола. — Той огледа останалите. Някой има ли представа кога точно ще излезем на сцената ние?

— Нали това мислим — отвърна Дортмундър.

— Хубавото в цялата работа... — обади се Джъдсън и всички насочиха очи към него. — Е, що-годе хубаво — уточни той. — Та хубавото е, че можем да изпреварим събитията и да влезем преди тях.

— И после какво? — попита Стан.

— Не знам — призна Джъдсън. — Но е полезно.

— Дортмундър, този Перли там ли живее? — намеси се Малкия.

— Не, там е само офисът му.

— А сега има ли някой там?

— Не. Няма да има никой, докато не започнат приготвянията за пристигането на шаха — значи късно утре вечер.

— В такъв случай — продължи Малкия — ние ще идем сега. Ще се огледаме и ще видим какво може да ни е от полза. Дортмундър, бягай да си вземеш дистанционното и се чакаме там.

— Добре — съгласи се Дортмундър и се понадигна от мястото си, така че най-сетне можеше да види вратата.

— Джон, вземи такси — обади се Келп.

— Да бе, знам — отвърна Дортмундър.

От мига, в който влезе в помещението, госпожа Уи се превърна в красавицата на партито, кралицата на бала, звездата на представлението. Тя бе върхът!

Фиона се огледа под порива на обливащите я вълни от щастие и облекчение. Всъщност предугади триумфа още от секундата, в която двамата с Брайън се качиха в лимузината и откриха какъв е персонажът, в който госпожа Уи е решила да се превъплъти за вечерта. Беше страхотен, беше вдъхновяващ, беше самата тя. Сега вече бе ред на събралите се гости на „Гроуди“ да ахнат от възхищение.

Празненството на „Гроуди“, както всяка година, се провеждаше в наето помещение в Сохо, което приличаше на хамбар и се намираще на третия етаж на новопостроена сграда, до който се стигаше единствено със специално предназначен за целта асансьор. Така всички свързани с охраната процедури се провеждаха във фоайето на сградата и човек бе безгрижен като птичка в момента, в който асансьорът го изсипе на Лудешкото мартенско празненство.

Както обикновено, стените на залата бяха украсени от служителите на „Гроуди“, така че накъдето и да се обърне човек, го зяпаха увеличени карикатури на анимационни герои, повечето от които правеха недвусмислени, но в никакъв случай мръснишки жестове. Оркестърът се състоеше предимно от усилватели, които успешно гонеха злите духове от далечната страна на залата. Човек надали искаше да си спомни някога за музиката, бълвана от тонколониите, но дори и тя бе успяла да привлече няколко купонджии към разчистеното пространство, предназначено за дансинг. Не че танцуваха в ритъм или пък точно на парчето, което върви в момента.

Както обикновено повечето присъстващи стояха един срещу друг и си крещяха, за да се чуват, стиснали питие в ръка. Изненадващото бе, че повечето от питиетата са безалкохолни. Към десет и половина — оживлението вече достигаше точката на кипене — вратата на асансьора се отвори и от нея се появи госпожа Уи, следвана от напълно

незабележимите Фиона и Брайън. Костюмът на Преподобния Извратен вече приличаше на стари смачкани дрипи.

Да, това бе черешката на тортата. Извити черни обувки, завързани с панделки на глезените, черна роба, висока островърха шапка, огромна брадавица на носа и метла с дълга дръжка, вдигната предизвикателно. Все едно Маргарет Хамилтън от „Магьосникът от Оз“ е оживяла и е решила да се отбие на партито.

— Това се отнася и за кученцето ти! — извика госпожа Уи на излизане от асансьора и така оповести присъствието си.

Всички незабавно паднаха в краката ѝ. Напрежението плъзна на вълни из залата и хората извърнаха глави към асансьора, сякаш привлечени от магнит. Едни се стълпиха около нея, други я аплодираха, трети се опитваха да завържат разговор, четвърти занабутваха в ръцете ѝ поне тридесет питиета едновременно. Единствената капка катран в кацата с мед се оказа опита на оркестъра да изсвири „Над дъгата“, но за щастие повечето хора просто не разпознаха парчето.

Скоро първоначалното оживление и удоволствие отминаха и купонът се върна долу-горе там, където бе преди появата на госпожа Уи, но вече обогатен с допълнителната тръпка от присъствието ѝ в редиците на купонджиите. В крайна сметка не всяко парти е в състояние да се похвали със Злата вещица от Запада — може би най-обичаната и със сигурност най-известната злосторница на поп културата.

Когато първото впечатление поизбледня и присъстващите се върнаха към заниманията и разговорите си, а оркестърът се върна към онова, което правеше, госпожа Уи се обърна към придружителите си, пхна метлата в ръцете на Фиона и каза:

— Вземи това. — После се обърна към Брайън и нареди: — Искam да танцувам. Води ме.

— Да, госпожо — отвърна опуленият Брайън и дори забрави похотливата си физиономия.

Поеха към дансинга и Фиона трябваше да признае, че колкото и необичайно да изглеждат, определено правят впечатление — злата вещица и злият свещеник. Госпожа Уи танцуваше така, сякаш се е учила преди доста години в балните зали на Източен Кънектикът, а Брайън танцуваше така, сякаш се е учил по поляните до скарите с

барбекю в Ню Джърси. Невероятно или не, но комбинацията се получи.

Фiona стоеше и ги наблюдаваше, а в главата ѝ се въртеше някаква неопределена идея. Към нея се приближи младеж, изгледа метлата и попита:

— Прозорци чистите ли?

— Ха-ха — отвърна тя и тръгна да открие бара. Идеята в главата ѝ придоби форма — чувстваше са изоставена.

Брайън танцува и с Фiona, малко по-късно, на едно по-бавно парче. И докато се въртяха на дансинга, ѝ каза:

— Госпожа Уи си я бива, а, какво ще кажеш?

Похотливата му физиономия отново бе в действие и придаде на думите му странен подтекст.

— Едва сега разбрах, че умее да танцува — отвърна Фiona.

— Разбира се, че умее, в крайна сметка е израснала в богаташко семейство — изтъкна Брайън. — Още от малки ги учат как да се държат в обществото, сякаш са аристократи или нещо подобно. Не си ли чувала, че викат на танците „балове“?

— Всички викат на танците „балове“.

— Тук не им викат така.

— Да, прав си — призна тя.

Трябваше да признае и още нещо, макар и само пред себе си. Макар празненството на „Гроуди“ да си бе все същото парти, тази година в него имаше нещо по-особено, по-интересно, по-забавно. Тълпата бе все така разнородна и служителите на кабелната телевизия почти не се забелязваха сред морето от пришълци. Двадесетгодишните — облечени като Супермен или Жената-котка, тридесетгодишните, избрали нещо по-креативно като шофьор-убиец, четиридесетгодишните изрисувани с вампирски зъби и нахлузили карнавални маски, пет десетгодишните пременени като капитани на кораб или кралици, шестдесетгодишните — маскирани за някакъв съвсем друг карнавал. Тази година обаче празненството не изглеждаше фалшиво или пресилено, а присъстващите приличаха на хора, които са дошли да разпуснат в края на поредната дяволски протяжна зима.

Фiona установи, че единственото, което всъщност се е променило, е нейното възприятие за купона. Празненството си бе все така шумно и хаотично, тълпата все така разнородна, на пръв поглед

липсваше каквато и да е логична причина всичките тези хора да са на едно и също място по едно и също време, но тази година това като че ли нямаше значение. И причината да е така бе госпожа Уи.

Фиона изглежда госпожа Уи, вече свикнала да танцува с метлата в една ръка — тя се завъртя покрай нея в прегръдките на шефа на Брайън Шон Кели, преоблякъл се като нещо средно между хобит и Йода. Той пък танцуваше като човек, навлякъл костюм на горила, но това явно не правеше впечатление никому. Госпожа Уи не преставаше да го заслепява с усмивката си, а лицето на Шон на свой ред грееше като червен светофар, който въобще не възнамерява да светне зелено.

— Брайън — каза Фиона, — тук е забавно.

Той я изглежда учудено.

— Сега ли го разбра?

Госпожа Уи не искаше да се прибира. Купонът приключваше, барът затвори, а оркестърът опаковаше техниката си от години, сякаш бе екипаж на НАСА, който току-що се е завърнал от полет до Луната и се опитва да приведе техниката в ред. Един след полунощ отдавна мина, а в залата останаха толкова малко хора, че човек бе в състояние да разговаря без крясъци. Госпожа Уи обаче не искаше да се прибира.

— Знам къде можем да идем — заяви тя, докато слизаха с асансьора, след като се обади на шофьора си да дойде да ги прибере. — Никога не съм ходила там, но постоянно пишат за него. Твърди се, че е най-шикозното и модно място в Уест Вилидж.

— О, госпожо Уи — отвърна Фиона, — сигурна ли сте, че идеята е добра? Стана доста късно.

— Нью Йорк — напомни ѝ госпожа Уи — е градът, който никога не спи.

— Освен това утре е почивен ден — допълни Брайън, който все още пазеше остатъци от похотливото си изражение.

— Абсолютно вярно.

— Но... костюмите?

— Ще оставим шапките в колата — моята и на Брайън — отвърна госпожа Уи. — Аз ще оставя и метлата. Можем да не си събличаме палтата.

— Фиона — каза Брайън, докато държеше вратата на лимузината за дамите, — хайде да идем.

— Струва ми се, че вече е решено — примири се тя.

Пътешествието от Сохо до Уест Вилидж не отне много, а госпожа Уи не спря да бърбори през цялото време. Фиона за пръв път я виждаше така вдетинена. Шон Кели очевидно бе успял да ѝ направи сериозно впечатление.

— Притежава забележително чувство за хумор — похвали го тя.

— Да, може да бъде доста забавен — съгласи се Брайън.

Вече бяха в Уест Вилидж и караха бавно по улица „Гейнсуърт“, шофьорът се взираше усилено навън, за да различи номерата на сградите. Фиона погледна през предното стъкло и забеляза група мъже — излизаха накуп от една постройка. Помисли си, че те с госпожа Уи все пак не са единствените нощни птици.

Всъщност петимата мъже се появиха от гараж — зелената автоматична врата зад гърбовете им вече бавно се спускаше. Изглеждаха доста превъзбудени за този късен час; всички говореха едновременно, сочеха насам-натам, вдигаха рамене, клатеха глави и определено привлякоха вниманието ѝ. Лимузината мина бавно покрай тях и Фиона ги изгледа през страничното стъкло. Единият от групата се оказа господин Дортмундър.

Не. Възможно ли беше? Опита се да го огледа по-добре през задното стъкло, но от този ъгъл се оказа почти невъзможно.

Дали пък наистина бе господин Дортмундър? Петимата мъже тръгнаха в обратна посока, без да спират да жестикулират и да говорят. Определено водеха доста разгорещен спор.

Фиона отново се извърна напред. Имаше толкова неща, които не разбираше. Тази вечер госпожа Уи се показва в изцяло нова, неподозирана светлина. А сега и това. Дали наистина бе видяла Джон Дортмундър?

— Ето го! — изчурулика госпожа Уи.

— Най-сетне — отвърна Фиона и потисна прозявката си.

Според грижливо водените от Перли бележки той трябваше да се появи в офиса си в неделя вечерта в десет, да заключи повечето от папките и личните си вещи и да чака пристигането на хората от детективска агенция „Континентал“ заедно с оборудването им към единадесет. Седмицата обаче се оказа доста напрегната, така че в неделя чакането му дойде в повече. Неделната вечер по традиция бе единственото късче от седмицата, в което си позволяваше да седне спокойно и да вечеря с жена си в дома им в Уестчестър. Тази неделна вечер обаче му бе нервно. Той изгълта вечерята, без да я полее с обичайното вино, и малко преди осем каза:

— Съжалявам, Марша, но просто не мога повече да седя тук. Трябва да ида в офиса.

— И какво ще правиш там, Жак? Пак ще седиш — изтъкна жена му, която проявяваше много повече здрав разум.

— Няма значение отвърна той. — Трябва да съм там.

И така, с час по-рано от предвиденото, Жак и ламборгинито му поеха на юг по булевард „Хъчинсън Ривър“. Дори самото движение бе по-добро от чакането.

В неделя вечер трафикът по булеварда бе доста по рехав от обичайното, така че Перли стигна бързо. В девет без десет зави по улица „Гейнсуърт“, натисна бутона на дистанционното, закрепено върху сенника, и зелената врата на гаража изтрополи в дъното на пресечката.

Лампите на фасадата светеха постоянно и на светлината им Перли подкара колата си нагоре по рампата. Вратата зад него се смъкна и той паркира пред офиса.

Отключи входната врата, влезе, светна лампите и си свали палтото. За щастие не го окачи в гардероба, който в този момент бе зает от едър и доста изнервен човек, мърморещ наум ругатни по адрес на хората, които се появяват на среща с цял час по-рано. Перли метна палтото си на стола зад бюрото на Дела и дребният младеж, свит около кошчето за боклук под бюрото, също извади късмет.

Вратата между стаята на Дела и кабинета му по принцип не се заключваше, така че Перли просто я отвори, влезе и без да я затваря, светна лампите и тук. После отиде до бюрото си и седна. За щастие под него нямаше никой. Между канапето и стената обаче, на място, където Перли никога не би погледнал нарочно, върху лявата си страна лежеше още един човек. Изглеждаше не по-малко притеснен от едрия мъж в гардероба.

След като се настани зад бюрото си, Перли включи настолната лампа, която осветяваше ярко плота пред него, но оставяше другата част от помещението в сумрак. Е, сумракът не можеше да се сравнява с тъмнината зад двата големи прозореца, които гледаха към жилищната сграда отатък улицата. Прозорците бяха оборудвани с тежки тъмнозелени завеси, които Перли често пускаше за през нощта. Зачуди се дали да ги дръпне и сега, но реши, че хората от охранителната фирма вероятно ще искат да надникнат към задната част на сградата, и ги остави така. Това бе добре дошло за остроносия тип, прикрил се зад завесата на десния прозорец, който бе по-отдалечен от бюрото. Този човек първоначално застана с лице към завесата, но в последния миг се извърна, така че сега бе в състояние да разглежда по-голямата част от стаята в отражението на стъклото. От друга страна, никой отвън не можеше да го забележи, тъй като тъмните му дрехи се сливаха с тъмнозеления цвят на завесата.

Поначало в стаята имаше и трети човек, също от групата, която предната вечер бе провела разузнавателна мисия в офиса. Той се стресна заедно с останалите от тракането на гаражната врата, която шумно оповести появата на Перли с час по-рано от предвиденото. Този трети човек се оказа близо до затворена вътрешна врата, която водеше към баня с тоалетна. Той я отвори, вмъкна се в банята, затвори вратата, после отново я отвори, за да намери ключа за осветлението, светна и пак затвори вратата.

Едва след като чу, че Перли влиза в кабинета, от който го делеше само вратата на банята, му хрумна: (а) че Перли може да прибегне до услугите на помещението в някой момент от вечерта; и (б) че в банята няма никакви скривалища.

Наистина ли бе така? Той огледа малкото, простичко оборудвано помещение с бели стени и бял керамичен под. Тоалетната чиния и мивката също бяха бели. Тъгълът, в който бе монтиран душът, бе с

размерите на бившата телефонна будка в „Оу Джей“, а стените около него — покрити с бели фаянсови плочки.

Дали пък този ъгъл нямаше да свърши работа? Перли надали щеше да се къпе в офиса тази вечер. Ъгълът на душа можеше да се затваря със светлосива мушама, но завесата съвсем не приличаше на плътна и сенките през нея сигурно се виждаха.

Трябваше да направи нещо. Първо, трябваше да изключи осветлението възможно най-бързо. Второ, трябваше да открие някакво скривалище. Как да стане?

Над тоалетната чиния бяха монтирани две полици с бели кърпи за ръце и бели хавлии. Той грабна една хавлия, загаси осветлението и пипнешком намери пътя до завесата на душа. Влезе зад нея, дръпна я, седна на пода, прибра колене до брадичката си и се покри колкото можа с хавлията. Опита се да стане по-малък и от мишчица. Бели плочки, бяла хавлия... ако имаше късмет, никой нямаше да забележи неясното бяло очертание зад завесата. Той въздъхна и се замисли над проблема как в днешно време не можеш да имаш вяра на никого, та дори той да има спретнат и прилежен почерк като Перли. Зачака какво ще се случи.

Междувременно в кабинета си Перли отваряше чекмеджетата по бюрото и се чудеше какво точно да прибере в касата в ъгъла, докато гостите му се изнесат. Потънал в мислите си, не чу щракването на отворилата се врата на гардероба в стаята на Дела, нито пък скръцването, предизвикано от дребния младеж, който се измъкна изпод бюрото. Не чу и едва доловимия звук от отварянето на външната врата, но притварянето ѝ привлече вниманието му. Той вдигна глава и се намръщи.

Да не би и охранителите да бяха подранили? Невъзможно. Той се изправи, мина през вратата между двете помещения и огледа обстановката. Нищо не се бе променило.

Сигурно му се беше причуло. Перли поклати глава и се върна на бюрото си, без да си дава сметка, че човекът иззад завесата е притичал безшумно през стаята и е застанал зад вратата, докато той се мръщи към празната рецепция. После, докато Перли се връщаше към бюрото, онзи се изниза през стаята на Дела.

Перли седна. Външната врата изщрака.

Той се върна в съседната стая и огледа входната врата. Сега определено му се стори, че я е чул да се затваря. Дали пак не си въобразяваше?

„Става нещо“, помисли си, мина през рецепцията, отвори външната врата, проточи врат, но видя единствено колата си.

Намръщи се към рампата, напрегна слух, но нито видя, нито пък чу нещо странно. Това даде достатъчно време на скрилия се зад дивана да се измъкне оттам, да мине през кабинета на Перли и рецепцията и да се набути в току-що овакантия гардероб.

Перли продължаваше да се мръщи към рампата, все така проточил шия през вратата. Нищо. Никой. Дали пък ламарината не щракаше от смяната на температурата?

Отново се върна в кабинета си, този път твърдо решен да не обръща внимание на никакви загадъчни щраквания. Те не означаваха нищо. Всичко беше наред. Нищо не можеше да се обърка.

— Цялата работа отива по дяволите още преди да е започнала — заяви Малкия. Въобще не изглеждаше щастлив.

— Всичко е заради тъпата програма на Перли — оплака се Стан. — Какво, да не би да не разчита собствения си почерк?

Четиримата се бяха измъкнали надолу по рампата и в момента се прикриваха на стълбището за сутерена. Нещата обаче трябваше да се развият другояче. Те разчитаха на графика на Перли и внедриха в него свой график, както крадец навира ръка в крадена ръкавица. Решиха да пристигнат малко преди девет, за да могат на спокойствие да разучат офиса за скрити проблеми — или пък преимущества, човек, никога не знае. После възнамеряваха да дойдат тук и да се притаят по стълбите към сутерена, да речем, в десет без четвърт.

Перли трябваше да се появи чак тогава, а не сега. Значи Перли ще се появи към десет, по дяволите, ще опакова нещата си до единадесет, когато ще дойдат хората от детективска агенция „Континентал“ и ще донесат оборудването си. През това време, докато Перли и охраната инсталират нещата, те ще хвърлят един покер на пет ръце в мазето. След като приключат с инсталирането, в офиса ще останат само двама души от „Континентал“, които ще се обадят на колегите си в банката.

Според плана малко преди два след полунощ покерът трябваше да е свършил и петимата щяха да използват от сутерена нагоре по рампата и да убедят двамата охранители от „Континентал“ да им съдействат. Малкия твърдеше, че може да е особено убедителен. После заемат двете униформи от притежателите им и хората, на които униформите паснат най-добре, се превръщат в новата охрана на офиса. Когато шахът пристигне, новите охранители приемат доставката, а останалите отиват да докарат взетия назаем микробус, който чакаше скрит зад ъгъла.

Простичко. Праволинейно. Изпитано. Без измами, без усложнения. А сега какво?

— Според мен цялата работа е в канала — заяви Малкия. — А щом е там, ние пък трябва да си идем по къщите.

— Джон все още е вътре, ако случайно си забравил — изтъкна Келп.

Малкия се огледа.

— Дортмундър? Къде е?

— Отиде в тоалетната — обясни Келп.

— Точно сега ли?

— Влезе в тоалетната да се скрие.

— Къде пък ще се скрие в тоалетна? — зачуди се Джъдсън.

— Хлапето е право — отбеляза Малкия.

Келп се заоглежда за лъч през облаците.

— Там нямаше ли прозорец?

— Не — отвърна Стан, който внимателно бе изучил всяко кътче от офиса, сякаш възнамерява да паркира колата си някъде там. — Сложили са някакъв вентилатор само.

— Нетърпеливият Перли ще иде да пусне една вода и познай — каза Малкия. — Мисля, че никой от нас не иска да е тук, когато това се случи.

— Ами ако нахълтаме и го вземем за заложник още сега? — предложи Стан. — Ние сме петима, нали така?

Келп поклати глава.

— Перли трябва да продължи да ръководи операцията, докато не пристигне шахът.

— Значи е време да си пожелаем лека нощ — заключи Малкия.

На Келп не му се щеше да оставя Джон заклещен вътре.

— Не, Малкия, чакай — каза той. — Още не е станало нищо лошо. Има някаква надежда.

Малкия се усъмни в думите му.

— Надежда ли? Каква надежда? Да се надяваме, че Перли е спял? Или пък че няма да му се допикае? Забрави, Келп. Дортмундър е бита карта. Къде е дистанционното за гаража?

— Дистанционното за гаража ли? — Келп вдигна пръст. — У Джон е.

— Страхотно — изпъшка Малкия, огледа се и посочи: — Това ми прилича на врата.

— Малкия — опита се да го вразуми Келп. — Защо не изчакаме да видим какво ще стане?

— Не искаме да сме тук, когато Перли звънне по телефона — изтъкна Малкия. — Много добре знаеш, че ченгетата от местния участък вече имат едно наум за този адрес. Когато Перли им звънне, ще е прекалено късно да си тръгнем.

— Виж какво ще ти предложи — каза Келп. — Ще се върна горе и ще надзърна да видя как е положението.

— Няма лошо — подкрепи го Стан. — В края на краищата сме тук, нали така?

— Ако има проблем — продължи Келп, — ще се върнем по маршрута, който Джон е използвал, за да проникне онази вечер — задната врата на сутерена. Може пък отсреща да има някой и друг богаташки апартамент, така че няма да останем на сухо.

Малкия се замисли и повдигна рамене.

— Пет минути — каза той. — Точно след пет минути се омитам и въобще няма да ми пука дали вдигам шум, или не.

— Благодаря, Малкия — отвърна Келп и погледна нагоре по рампата.

— Да знаеш, че ако ви опандизят, няма да идвам на свиждане — предупреди го Малкия.

Келп почувства, че забележката няма нужда от отговор, и пое нагоре по рампата. Входната врата се заключваше автоматично отвън, но той вече веднъж я бе отключил тази вечер, така че и сега мина през нея като през завеса. Много внимателно пристъпи през рецепцията и надникна иззад вратата.

Ето го Перли, седнал на бюрото, зает с вадене на папки. Редеше папките на две купчини и после се навеждаше за още. Точно зад него се виждаше вратата на банята.

Малко шум сигурно щеше да помогне на Джон, но шумът щеше да сложи край на цялата операция. Келп остана на мястото си и се задоволи да гледа. Перли се изправи, взе едната купчина папки и ги отнесе до отворен сейф, разположен на същата стена като вратата на банята. Намести папките в него, обърна се и се върна на бюрото.

Келп изглежда как Перли повтори упражнението още два пъти — вади папки, подрежда ги и ги отнася в сейфа. После прибра останалите в чекмеджето на бюрото и го заключи. Отиде до библиотеката и

започна да преглежда грижливо подредените пластмасови папки и да чете етикетите им. Постоя така няколко секунди и се извърна към вратата на банята.

Опаа. Дали пък Джон не бе издал някакъв звук оттам?

Перли отиде до банята и я отвори. Светна, влезе и затвори вратата.

Келп не знаеше какво да направи. Дали да остане и да види с какво може да помогне на Джон? Или пък да изтича бързо надолу по рампата и да предупреди останалите?

Перли пусна водата на тоалетната.

Келп се намръщи и се втрени във вратата. Чу как частният детектив пуска чешмата да си измие ръцете. А после Перли излезе, загаси лампата в тоалетната и се върна към пластмасовите папки в библиотеката. Зае се да ги преподрежда, а Келп си плю на петите и изтича надолу по рампата при другите.

— Перли влезе в кенефа! — прошепна възбудено.

— Свърши се — обяви Малкия.

— Не, чуй ме — продължи Келп. — Влезе, изпика се и излезе, без да му мигне окото. Въобще не видя Джон!

— Невъзможно — възрази Малкия.

— Точно това се случи, Малкия, видях го с очите си.

— Сигурен ли си, че Джон е вътре? — попита Джъдсън.

— Видях го как влиза — отвърна Келп. — Не е при нас, така че къде е тогава?

— Ако излезе от кенефа, Перли ще го види, дори и да не го е видял вътре — обади се Стан.

— Малкия! — настоя Келп. — Можем да останем тук, защото Джон по някакъв начин е станал невидим.

— В такъв случай оставам — отвърна Малкия. — Искам да ми каже как го е направил.

Хубаво бе, че номерът с хавлията мина, но това май бе единственото хубаво. Дортмундър стоеше прав в непрогледния мрак на банята, хванал с една ръка тръбата на душа, за да не загуби ориентация, и обмисляше положението си. Прецени, че въобще не му харесва. Все още бе приклещен тук, а от другата страна на вратата седеше човек, на когото не бе в състояние да даде никакво разумно обяснение на факта, че напълно непознат индивид излиза от банята му, без въобще да е влизал там.

„Сигурно е някакъв тунел във времето. Току-що излизам от един бар в Кливланд“. Не, не върви.

Другият проблем с помещението бе, че самият Перли прибгваше до услугите му — преживяване, което въобще не допадна на Дортмундър. Върхът на всичко, както и причината, поради която седеше прав с наметната на раменете хавлия, бе, че проклетият душ капеше. Капеше бавно, но настоятелно, така че дори не го забелязваш, докато изведнъж не откриеш, че панталонът ти е прогизнал и че доста ти се ходи до тоалетна. Кое то също бе невъзможно.

Какво да направи, за да се измъкне оттук? Ами дистанционното на гаража? Дали щеше да проработи от такова разстояние? Ако натиснеше бутона, дали пък шумът от вратата на гаража нямаше да разсее Перли и да го накара да хукне натам, та той да се измъкне оттук?

Струваше си да опита. Измъкна дистанционното за гаражната врата от джоба си, насочи го към вратата на банята и натисна бутона.

Нищо. Или разстоянието, или пък всичките тези стени пречеха.

Ами ако откrexнеше вратата на банята съвсем мъничко и после промушеше дистанционното през цепката, чак долу до пода? Дали нямаше да стане?

Всичко бе за предпочитане пред стоенето тук. Дортмундър пусна тръбата на душа, заопипва стената, откри дръжката на вратата и я използва като отправна точка, за да се смъкне на колене. Много бавно, внимателно и тихо отвори вратата. Тъкмо се канеше да провере

дистанционното през процепа, когато осъзна, че вижда бюрото на Перли, но не и самия детектив.

Къде беше? Дали не стоеше или не седеше някъде, откъдето отлично може да види как една ръка, стиснала дистанционно, се провира през вратата на банята му?

Вратата се отваряше навътре. Дортмундър огледа внимателно парченцето от стаята през процепа и се осмели да откrehне още малко, още съвсем мъничко, което се оказа достатъчно, за да зърне Перли. Частният детектив вървеше към библиотека и носеше някакви папки. Бе с гръб към Дортмундър.

Вън. Той захвърли хавлията зад себе си, изпълзя навън и притвори вратата. Без да издаде и звук, пропълзя до бюрото и се скри там, извън полезрението на Перли. Долепи лице до земята, за да може да вижда.

Зад бюрото обувките на Перли се извърнаха от библиотеката и тръгнаха да прекосяват стаята по полирания паркет. Краката спряха, обърнаха се и отново се отправиха към библиотеката. Следователно гърбът над тях трябваше да е обърнат към Дортмундър и вратата между двете помещения.

Бягството на Дортмундър бе позорно, но успешно. Той се измъкна от кабинета на Перли и се втурна към входната врата, където спря, за да прибере дистанционното за гаража. Отвори внимателно вратата, подаде глава, наслади се на паркираното ламборгини за една пета от секундата и се спусна по рампата.

Как да се измъкне от сградата? Можеше просто да махне с ръка, да прати всичко по дяволите и да си плюе на петите през шумната врата на гаража. Или пък да се надява да се измъкне през другата врата, без да привлече вниманието на Перли над него? Или пък да слезе в сутерена и после по стария път? Можеше пък да открие апартамента на Келп с ценните картини в него? Така поне нямаше да си тръгне с празни ръце, след като се е трудил цяла нощ.

В основата на рампата реши да прати всичко по дяволите и да излезе през гаражната врата. Тъкмо бъркаше в джоба за дистанционното, когато чу напрегнатия шепот на Келп:

— Джон!

Обърна се. И четиримата му съучастници във въображаемото престъпление седяха до стълбите към сутерена и го гледаха. Келп му

кимна да се приближи, той го послуша и каза:

— Мислех си, че отдавна сте се омели.

— Аз почти бях — отвърна Малкия. — Видя ли те Перли?

— Не — каза Дортмундър. — Но захвърлих една хавлия на пода и може да я забележи.

— Панталонът ти е мокър — каза Стан.

— Знам — увери го Дортмундър. — Добре ми е известно.

— Значи пак сме в играта, а? — попита Джъдсън.

Дортмундър се огледа. Перли бе в офиса си и очевидно нямаше представа, че са тук. Нищо друго не се бе променило.

— Ами защо пък да не пробваме първоначалния план, а? — каза той. — Какво ще кажете?

Операция „Шахматен гамбит“ стартира като по вода, поне в първоначалния си етап. Лично главен инспектор Франсис Ксавие Малоуни от нюйоркската полиция избра името малко преди да се отправи към дома, съпругата и удобното си широко легло в Бей Шор, Лонг Айланд. Началото бе дадено точно в единадесет с появата на двама униформени служители от детективска агенция „Континентал“, придружени от двама техници на входната врата на Жак Перли. Те звъннаха на домофона, представиха се и бяха надлежно пуснати от домакина. Малкият им бус без отличителни знаци се качи по извитата рампа, паркира до ламборгинито и през следващите петдесет минути Перли и двамата охранители говореха на незначителни теми, докато техниците монтираха охранителните устройства, включително сензори по прозорците и на вратата в стъкления покрив.

Техниците приключиха, обърнаха буса на рампата с доста трудности поради значителното място, заето от луксозното возило на Перли, и след хиляди маневри и ругатни слязоха по рампата и изчезнаха в нощта. Перли остана още десет минути, които използва, за да инструктира двамата охранители какво е позволено и какво не в офиса му — забеляза, че единият от тях вече е успял да хвърли една от хавлиите на пода в банята. После се качи в колата си, обърна я без проблем, защото нямаше друга кола, която да му пречи, а и бе свикнал с маневрата, и също изчезна в нощта в посока Уестчестър.

След заминаването на Перли единият от охранителите звънна на колегите в сградата на „Си енд Ай Интернешънъл“ и ги информира, че всичко е подготвено за посрещане на товара. С това пригответленията приключиха и двамата си намериха удобни местенца, в които да се настанят и да си четат книгите. Работното време като охранител в „Континентал“ минава бавно, ако не си страстен читател.

Междувременно в Бронкс бронираната кола на „Секюриван“ излезе от гаража няколко минути по-рано, в 12:25, и даде страхотно време по маршрута до Манхатън. Пристигнаха пред сградата на „Си енд Ай Интернешънъл“ в 1:10 след полунощ, почти час преди графика.

Шофьорът побъбри с хората от „Континентал“, които бяха униформени и въоръжени и щяха да пренесат товара, и тогава някой каза:

— А бе, защо ще чакаме до два часа? Тук всичко е готово, колегите се обадиха, че и при тях нещата са наред, хайде да звъннем в полицията и да им кажем, че започваме сега.

Всички намериха идеята за добра. Щяха да свършат работа по-скоро и да се приберат у дома преди зазоряване. Обадиха се в полицията, слязоха в трезора, натовариха шаха на количката, качиха го в асансьора, изтикаха го през фойето и когато стигнаха до изхода, там вече чакаха четири патрулни полицейски коли.

Понякога нещата постоянно се объркват и всички хабят ужасно много нерви, но от време на време работите просто вървят по мед и масло, без засечка. Така вървеше и преместването на шаха, поне за известно време. Нямаха никакви проблеми с изваждането на шаха от трезора, с качването му в бронираната кола, където щяха да му правят компания четирима охранители, нито пък с придвижването из опустелите градски улици, придружавани вече от една-единствена патрулка.

Пристигнаха в сградата на Перли точно в 1:27. Един от охранителите в бронираната кола се свърза с колегите си в сградата и ги помоли да отворят вратата на гаража и те го направиха като съгласно инструкциите натиснаха бутона на секретарското бюро. Петимата покерджии в сутерена подскочиха.

— Какво беше това? Вратата на гаража ли?! Че то няма още един и половина!

Планираха да освободят охранителите от задълженията и униформите им в два часа, което щеше да им даде цели тридесет минути аванс преди пристигането на шаха.

— Никой ли не спазва проклетия график! — разфуча се Стан.

— Само ние — отвърна Дортмундър. — Хайде, елате да видим какво става.

Петимата се завтекоха нагоре по стълбите точно навреме, за да видят как бронираната кола навира нос в сградата и пухти нагоре по рампата. Патрулната пък замина нанякъде, тъй като мисията ѝ бе приключила. Петимата гледаха невярващо. Всичките им надежди се изпариха. Истинска катастрофа. Целият номер бе в това да сложат ръце

на проклетия шах, преди да влезе в невъзможния за пробиване охранителен кръг, инсталиран в сградата на Перли.

Бронираната кола върху рампата се изви на една страна като костенурка, която се опитва да прекрачи пън, и спря. Пусна се малко назад и пак спря. Тръгна леко напред и се чу пронизително стържение. Колата спря, мръдна назад, поразтнесе се като дебелак, който се опитва да си вдигне панталона, и отново пое нагоре, което произведе още по-пронизителен стържещ звук.

— Прекалено е широка — каза Джъдсън, сякаш сам не вярваше на думите си.

— Тези хора не могат за пет пари работа да свършат — възмути се Стан.

— Стига сме си губили времето — прекъсна ги Дортмундър и излезе от прикритието. — Стан, тичай да докараш буса. Вземи и Хлапето. Малкия, Анди, елате с мен.

Всички го послушаха. Стан и Джъдсън също излязоха от стълбището, а Келп и Малкия последваха Дортмундър.

— Джон? — попита в движение Келп. — Какъв е планът?

— Отиваме да вземем това, за което сме дошли — отвърна Дортмундър и изкрещя към бронираната кола, която отново се остърга в стената: — Хей! Спри! Да не си решил да събориш къщата?

Бронираната кола вече бе влязла в сградата и бе в началото на рампата в положение, в което задираше в стената каквото и да направи. Шофьорът, който бе от другата страна на Дортмундър, затворен в кабината, се обърна към десния прозорец и вдигна отчаяно ръце.

— Какво искаш от мен? — Гласът му едва се чу през дебелото бронирано стъкло.

Дортмундър мина от задната страна на бронираната кола и заблъска по вратата. Вратата се отвори внимателно на около два сантиметра и един от охранителите на „Континентал“ показа нос отвътре, сложил ръка на пистолета в кобура.

— Ти пък кой си?

— Ние сме от хората на Перли — отвърна Дортмундър. — Външна охрана сме и имаме задача да наблюдаваме сградата, докато сте тук. Бог ми е свидетел, че без нас няма да се оправите. Имаме един бус — продължи той и кимна към току-що появилите се Стан и Джъдсън. — Да го вкара със задницата напред — нареди строго на

Келп. — Да го приближи колкото се може повече до бронираната кола. Мини отпред да му показваш.

Келп хукна да изпълни заповедта с израз на страхопочитание, а Дортмундър отново се обърна към човека на „Континентал“:

— Ще потрошите стената. Ще извадим шаха и ще го преместим в нашия бус, после ще извадим вашата кола и ще качим шаха с нашата. Освен това трябва да снимаме щетите, които нанесохте.

— Колата е на „Секюриван“ — оправда се охранителят. — Не е наша.

Единият от двамата охранители в офиса, които вече бяха готови за действие, се подаде от вратата и извика:

— Какво става, имате ли нужда от помощ?

— Стой там — изкрещя в отговор Дортмундър. — Пазете си офиса, както е по план.

Скочи бързо встрани, защото Стан вече вкарваше буса на заден в сградата.

— Май друго не можем да направим, а? — отвърна охранителят и се обърна да каже на колегите си в бронираната кола какво ще направят. Те слязоха и деветимата бързо прехвърлиха шаха и количката му в буса на Дортмундър.

Веднага щом го прехвърлиха, Стан го изкара на улицата с Джъдсън на седалката до него. Келп и Малкия успяха да се изпарят от рампата и да изчезнат из пресечките, а Дортмундър се обърна към четиримата охранители от „Континентал“:

— Вие, момчета, трябва да застанете така, че да казвате на шофьора какво да прави. Той вече показва какво може сам. Вие двамата идете отпред. Ти застани от тази страна, а ти — от другата. Аз ще стоя на вратата, за да гледам да не дойде някой.

Всички заеха позиции, а Дортмундър отстъпи назад, натисна дистанционното в джоба си и хукна, за да се качи на предната седалка в буса до Джъдсън. Потеглиха с мръсна газ. Охраната от „Континентал“ изтича до вратата, но никой не успя да стигне навреме. Ако някой бе по-чевръст, можеше и да успее да се претърколи под затварящата се врата, но очевидно чевръсти липсваха.

Когато най-сетне отвориха вратата на гаража, след стотици викове и ругатни, бусът се бе изпарил. Освен това никой не бе успял да запомни номера му.

Най-дългият ден в живота на Жак Перли започна много преди зазоряване с телефонно позвъняване от нюйоркската полиция. Телефонът го извади от дълбок сън. Електронният часовник на нощното шкафче до главата му показваше 1:57, т.е. приблизително тридесет минути след като бе затворил очи.

— Жак? Какво става?

— Един Господ знае — промърмори Жак, превъртя се по корем, подпря се на лакът и завря слушалката между рамото и бузата си. С другата ръка включи нощната лампа и напипа химикал и бележник, за всеки случай. — Перли слуша.

— Жак Перли?

— Да.

— Обажда се детектив Кранкфорт от полицейски участък Южен Мидтаун. В офиса ви е извършена кражба, сър.

Жак още не се беше събудил съвсем.

— Кра... кра... с взлом ли?

— Не, сър — отвърна детектив Кранкфорт. — На местопрестъплението са присъствали още няколко лица, така че не можем да я квалифицираме като „взлом“.

— Кога... О, Божичко, шахът!

— На местопрестъплението има полицейски служители — продължи детектив Кранкфорт, — които биха искали да разговарят с вас възможно най-бързо.

— Идвам до час — обеща Перли, затвори и скочи от леглото.

— Жак? Какво става?

— Мамка му — отвърна той. — Заспивай.

Оказа се, че „мамка му“ далеч не описва положението подобаващо. Не успя да паркира пред собствената си сграда, нещо повече, не успя въобще да влезе в пресечката. След като полицаят на улицата му махна раздразнено да се разкара, без въобще да демонстрира желание да изслуша аргументите му, Перли откри денонощен подземен паркинг на две пресечки по-надолу и се върна до

офиса си пеша, премръзнал от студ. Беше вече три и петнадесет след полунощ — може би най-студената част от денонощието.

Две подвижни телевизионни станции бяха паркирани точно пред жълтата полицейска лента, която блокираше достъпа до улицата. Каквото и да се бе случило, то определено предизвикваше оживление, тъй като хората висяха от прозорците си в среднощния студ, а групичка зяпачи дори стоеше скупчена пред жълтата лента и се взираше в нищото.

Перли се представи на ченгето, което охраняваше лентата, то, от своя страна, се свърза с някого по радиостанцията и след секунди му кимна и каза:

— Идете при капитан Крансит във временния команден център.

Временният команден център в цивилния живот бе обикновена моторизирана каравана, макар и изрисувана с бяло-сините цветове на нюйоркската полиция. Униформен полицай го въведе по стъпалата до вътрешността, където го очакваше цивилно ченге с кафяв костюм, без вратовръзка. Беше около четиридесетгодишен, с едър кокал и остри черти и изглеждаше сприхав като гимназиален учител по физика.

— Господин Перли? Седнете, моля.

Предната част на командния център бе оборудвана с маси и пейки, занитени за пода, а в задната част се виждаше боядисана в черно врата. Перли и Крансит седнаха един срещу друг, опряха лакти на масата и Перли каза:

— Откраднат ли е шахът?

— Все още се опитваме да изясним всички подробности на случилото се — отвърна Крансит. — Чакаме да дойде човек от „Си енд Ай Банк“, вече трябваше да е тук. Тази вечер в офиса ви е трябвало да бъде доставен ценен шах, така ли?

— Да. Трябваше да пристигне, след като си тръгнах. Щяха да го доставят униформени охранители на детективска агенция „Континентал“ с кола на „Секюриван“. Нюйоркската полиция ескортираше пратката.

Капитан Крансит не си водеше бележки, но поглеждаше в бележник с жълти страници, разтворен на масата до лакътя му.

— Значи не сте били тук, когато е пристигнал?

— Не, нямаше нужда от присъствието ми. Уговорката бе да дам офиса си под наем на определени хора, докато шахът е извън банковия

трезор. Трябваше да му бъде направена оценка. Така че си тръгнах още щом пристигнаха охранителите. Беше към дванадесет и петнадесет... — Той си погледна часовника. — Тоест преди около три часа. Можете ли да ми кажете какво се е случило?

Микрофонът на ревера на Крансит изписука като пиле и полицаят му каза:

— Пратете го там. — После се изправи. — Човекът от банката дойде. Хайде да идем да видим какво е станало.

Временният команден център бе топъл. Това бе първото нещо, което направи впечатление на Перли, когато излязоха на улицата. Насреща им идваше чернокож мъж, висок около два метра, загърнат в дебело черно вълнено палто, увит с шал и с нахлупена широкопола шапка.

— Уули — представи се той.

Запознаха се, здрависаха се и се обърнаха към сградата на Перли. Гаражната врата зееше отворена.

— Местопрестъплението е още непокътнато — обясни Крансит, докато крачеха натам. — Колата е още вътре.

— Да, разбира се, че е там — отвърна Перли, но в следващия миг спря и изгледа полицая. — Искате да кажете, че е на рампата? — Там си беше — огромна черна тумбеста маса метал, килната на една страна, напълнена от полицаи като загнил патладжан от мравки.

Капитан Крансит сякаш леко се притесни заради бронираната кола.

— Да, сър — отвърна той. — Изглежда, по някакъв начин се е заклешила.

Трима-четирима мъже с тъмносини гащеризони стояха близо до входа. Един от тях се приближи и каза:

— Капитане, готови ли сте да измъкнем тази тапа оттук?

— Все още не — отвърна капитанът. — Изчакайте колегите да си свършат работата.

— В такъв случай доста ще трябва да почакаме — установи леко злорадо човекът с гащеризона. — Онези юнаци яката са се осрали.

— Ще ти кажа, като приключат — обеща му капитан Крансит.

— Какво всъщност е станало, капитане? — настоя Перли. — И къде са охранителите?

Бяха доста шокирани от случилото се — обясни полицаят. — Отведоха ги в централния полицейски участък, за да си починат и да продължат с разпитите, но сега вече мога да кажа и на двама ви, след като, и господин Уули пристигна, какво точно се е разиграло тази нощ. Бронираната кола е пристигнала около един и половина...

— Това е грешка — прекъсна го Перли. — Трябваше да дойдат в два и половина.

— Ще разберем дали е станала грешка и каква — обеща капитан Крансит. — В интерес на истината обаче са пристигнали в един и половина, когато, с известно закъснение, са установили, че бронираната кола е прекалено голяма, за да завие по рампата. Опитали да оправят нещата с маневри, но се заклезили още по-здраво.

Човекът с тъмносиния гащеризон още се моташе наоколо и в този момент реши да се включи:

— Може да се наложи да поизкъртим малко стената, за да я измъкнем.

— Какво?! — възкликна Перли. — Да не искате да ми съборите офиса?

— Как да ви кажа, тази кола си е бая скъпичка — обясни човекът с гащеризона.

Перли го изглежда убийствено.

— Мислите ли, че е по-скъпа от сградата!

Човекът с гащеризона малко късно се усети, че е навлязъл в опасни води, и отвърна:

— Предполагам, че застрахователите ще се оправят помежду си. Аз съм пас. — И се оттегли с ненакърнено достойнство.

— Капитане — обади се Уули, — дотук разбрахме, че бронираната кола се е заклезила на рампата. Предполагам, че после се е случило още нещо.

— Появили са се петима мъже в цивилни дрехи — отвърна Крансит. — Все още не знаем всички подробности, така че думите ми се базират на предварителния разпит, проведен на местопрестъплението, преди свидетелите да бъдат отведени в участъка. Петимата мъже са се приближили към бронираната кола ето оттам и са казали, че работят за господин Перли.

— Значи са излезли от сградата, така ли? — попита Уули.

— Точно така. При пристигането на бронираната кола са били вътре. Охранителите предполагат, че са се появили от офисите на партера.

— Нямам офиси на партера — възрази Перли. — Там има само складови помещения.

— Охранителите в бронираната кола не са го знаели — отвърна Крансит. — Петимата са казали, че са външна охрана, назначена от вас, били са с микробус и са помогнали за преместването на шаха от бронираната кола в микробуса. Той бил достатъчно малък, за да успее да се изкачи по рампата без затруднения. След това, както притеснено споделиха хората от охраната, микробусът е изчезнал.

Уули изглеждаше много огорчен.

— Опасявам се, господин Перли — каза той, — че не сте извадили голям късмет. Още щом сте поели отговорността за шаха, той е изчезнал.

Перли се обърна и го изгледа.

— Отговорност ли? Никога не съм носил отговорност за проклетия шах.

— Сър, моля, не ругайте, аз съм вярващ.

Перли кипна.

— Не ми пука, ако ще да сте и папата! Не нося отговорност за шаха, докато не влезе в офиса ми. В моя офис — натърти той и посочи сградата с треперещ пръст. — Тази рампа не ми е офис. Не нося отговорност за това, че някой не си е направил труда да провери дали колата му ще мине по рампата и следователно не нося отговорност за шаха, преди той да се окаже на моя територия. Преди това шахът е имуществено, поверено за пазене на банката, която е станала жертва на въоръжен грабеж. Имуществото все още не е било поверено на мен.

— Ъ-ъ-ъ, господин Перли — обади се отново капитан Крансит, — в случая не се касае за въоръжен грабеж. Никой от крадците не е вадил оръжие. Те просто са се появили, взели са шаха и са изчезнали.

— Кое то по никакъв начин не ни помага — забеляза Перли. — Въпросът е в това, че банката продължава да съхранява шаха, както го е правила в продължение на толкова години, и ще продължи да го прави, докато той не се озове в офиса ми.

Уули вдигна рамене, явно аргументите на Перли не успяха да го впечатлят. Задоволи се само да каже:

— Ще оставим въпроса на адвокатите.

Перли набързо си представи бъдеще, пълно с адвокати на „Синд Ай Интернешънъл Банк“ и претъпкано с адвокати, вкопчили се в различни клонове на семейство Нортууд, и се обърна да изгледа тъпата бронирана кола, забита в прекрасната му офис сграда. „Клансън е — реши той. — Брайън Клансън по някакъв начин е успял да организира всичко. Няма да споменавам името му сега, не и тази нощ, но ще му изкарам ангелите на това мръсно недоносче, та дори това да е последното ми дело в този живот“.

— Готови сме, капитане — обади се шефът на техническия екип и най-сетне всички се изнизаха на тротоара, нарамили чанти и кутии с четчици, прахчета и вещественни доказателства.

— Благодаря — отвърна капитан Крансит и се обърна към мъжете с тъмносини гащеризони: — Ваш ред е, момчета.

— Благодаря, капитане!

Тъмносините гащеризони се запътиха към бронираната кола. До един бяха нахилени като тикви.

Перли затвори очи.

В понеделник сутрин Фиона пристигна в офиса и завари Луси Лийболд вече да набира мемоарите на госпожа Уи. В интерес на истината Фиона малко закъсня за работа.

— Госпожа Уи каза да идеш при нея, като се появиш — съобщи й Луси.

— Благодаря.

Тази сутрин ѝ бе доста трудно да се надигне от леглото въпреки подвижванията на Брайън от кухнята през три минути, но това бе нищо в сравнение с неделното утро. Съботната забава на Лудешкото мартенско празненство, последвана от организирания от госпожа Уи набег по нийоркските нощни заведения, просто довърши Фиона. Помнеше, че след последния бар задряма в лимузината и се наложи Брайън да я хване за ръка и да я свали оттам, а после да ѝ помогне да се качи в асансьора и да влезе в апартамента. Спа дълбоко чак до обяд, но сънят не ѝ донесе облекчение. Неделята се оказа изгубен ден, но тази сутрин силите ѝ бяха почти възстановени. И така, в понеделник, Фиона влезе в кабинета на госпожа Уи с бистър ум и твърда стъпка.

Госпожа Уи изглеждаше свежа и жизнерадостна като великденско агне. Фиона въобще не предполагаше, че шефката ѝ е толкова жизнена. Тя затвори вратата зад гърба си и поздрави:

— Добро утро, госпожо Уи.

— Добро утро, скъпа — отвърна госпожа Уи и добави игриво: — Къде си крила досега младия Брайън?

— О, много се радвам, че ви е харесал, госпожо Уи.

— Очарователен младеж. Сядай, скъпа.

Фиона приседна на неудобната табуретка с бележник в ръка и госпожа Уи продължи:

— Очевидно, освен очарователен, е и доста талантлив. Разбирам, че някои от декорациите по стените са били негово дело.

— Да, госпожо.

— По някакъв начин — забеляза деликатно госпожа Уи — тази кабелна телевизия... Как се казваше?

— „Гроуди“.

— Точно така. Струва ми се, че в дългосрочна перспектива май не е най-подходящото място за него. Искам да кажа — за зрял и талантлив човек. Не мислиш ли, че съм права?

— На Брайън там му харесва — отвърна Фиона просто защото това бе единственото хрумнало й оправдание в защита на работното място на Брайън.

— О, сигурна съм, че е така. Колегите му са такива веселяци. Особено Шон. Трябва да призная, че доста се позабавлявах с тях.

— Костюмът ви беше страхотен — каза Фиона. — Всички просто се влюбиха в него.

Госпожа Уи положи всички усилия, за да изобрази усмивка.

— Трябва да призная — довери тя, — че доста ми хареса ефектът, който предизвиках. Мислиш ли, че Брайън ще има желание да иде в университет?

— Но той е завършил университет — отвърна изненадано Фиона. — Има виеше образование, госпожо Уи. Специалността му е телекомуникации.

— О, така ли? — възкликна с жив интерес госпожа Уи. — Значи има и специалност телекомуникации? Виж ти.

Фиона се напрегна да измисли отговор, но в този миг телефонът на бюрото на госпожа Уи изписука и тя вдигна слушалката:

— Да, Луси? Благодаря ти, скъпа. Да, ще говоря с него. — Усмихна се на Фиона, вдигна пръст, за да ѝ покаже, че разговорът няма да отнеме много време, и натисна един бутон. — Да, добро утро, Джей. Как си тази сутрин? Наистина ли? И защо? Моля? Божичко! Джей, как е възможно... Това е ужасно, Джей. За всички ни, да. Какво казва полицията? Нямаат представа... Да, разбира се, разбира се. Да, естествено. В два часа. Ще дойда, Джей.

Госпожа Уи затвори и се обърна към Фиона с изражение на тресната от гръм. В този миг въобще не приличаше на Злата вещица от Запада, а на картината на Мънч „Писък“.

— Невероятно — каза тя.

Фиона щеше да експлодира от любопитство:

— Какво е станало, госпожо Уи?

— Откраднали са Чикагския шах.

— О, Боже — възкликна Фиона и добави наум: „О, Боже!
Откраднали са го!“

Най-източната част от Източна шестдесета улица е осеяна с подземни гаражи заради близостта си до моста на Петдесет и девета, който води към Куинс. Гаражите са за улеснение на онези минаващи по моста и през тунела под реката, които искат да ограничат до минимум шофьорските приключения из Манхатън и не са склонни да изминат повече от тридесет метра там. Гаражите са просторни, задръстени от коли, клиенти и персонал, така че са идеално място за складиране на невзрачен микробус, пълен с шахматни фигури, за една нощ. Разбира се, ако нямаш нищо против да платиш цяло състояние за престоя. Поне един-единствен път. Предната нощ Дортмундър не придружи буса до гаража, защото това бе задача за Стан и Джъдсън, но знаеше за какво да се оглежда, за да открие точното място — за Малкия. Да, ето го и него, застанал наред улицата и подобен на едрогабаритно пиано, което заплашително се е надвесило от прозореца на високоетажна сграда.

Дортмундър се запъти натам с прозявка. Снощи изкараха до късно, а и тази сутрин срещата бе рано, в десет. Когато наближи, забеляза, че Джъдсън е с Малкия. Хлапето също го видя, ухили се и махна с ръка, което накара Малкия да се извърне и да регистрира приближаването на Дортмундър, но не и да се ухили и да махне с ръка. Все пак Малкия каза:

— Келп още го няма.

— Вероятно чака докторът да излезе от колата — отвърна Дортмундър и се обърна към Джъдсън: — Стан вътре ли е?

— Трябва да излезе всеки момент.

— Нали разбра къде отиваме?

Джъдсън потупа джоба на ризата си и отвърна:

— Анди написа всичко на един лист и ми го даде още снощи, като се видяхме.

— Келп нали щеше да се обажда на Епик да звънне на онзи, за да сме сигурни, че къщата е отворена? — намеси се Малкия.

— Канеше се да звънне тази сутрин, преди да тръгне за колата — обясни Дортмундър.

— Това място е дяволски далеч — отбеляза Малкия. — И за какво, да скрием една кутия.

— Не точно за да я скрием, Малкия...

— Ето го и Анди — каза Джъдсън.

— ... по-скоро е доставка. Човекът с къщата всъщност е клиентът.

— А, значи вече разнасяме по домовете — изсумтя Малкия. — Какви сме пичове само.

Малкият черен бус от предната вечер изпълзя от дълбините на подземния паркинг. Почти едновременно с него се появи и яркочервен кадилак „Колосус“ с лепенка „лекар“ на предното стъкло. Колата бе огромен ван, в състояние да побере цял баскетболен отбор на задните седалки — или пък Малкия.

— Ще се видим на място — каза Дортмундър на Джъдсън, махна на Стан зад волана на буса и се качи на предната седалка на кадилака. Малкия окупира задната почти по същия начин, по който Вермахтът някога е окупираше Франция.

Бусът тръгна пръв, а Келп го последва до ъгъла на пресечката, където извадиха невероятен късмет със зеления светофар. Бусът прекоси веднага и се включи в лявата лента за завой към моста.

Келп го последва и каза:

— Какво прави тоя? Защо отива към Куинс?

— Може да знае пряк път — отвърна Дортмундър.

— Може пък и аз да знам — заяви Келп, престрои се вдясно и се насочи към северния изход по магистралата „Рузвелт“. — Няма да ходим на изток към Куинс, отиваме на север към Нова Англия.

Дортмундър се извърна, за да надникне покрай туловището на Малкия, но буса вече го нямаше.

— Странно защо тръгна натам? — зачуди се той.

— Ще го питаме, като се видим — успокои го Келп. — Но май доста ще трябва да почакаме.

Неса се пресегна назад, стисна задника на Чик и извика във възглавницата:

— Кола!

Метрономът, в който се бе превърнал Чик, тутакси спря.

— Какво?

— Кола! Иди да видиш каква е.

Чик изгуби няколко секунди, за да огледа стаята, сякаш очакваше някаква кола да профучи покрай тях, но после се надигна от Неса, скочи от леглото и изтича към прозореца.

— Кола е! — потвърди той. — Две коли!

Възможно ли беше в края на краищата да са дошли тъпаците с шаха? Неса не бе повярвала на онази история и за секунда. Навъси се и каза:

— Време е да се обличаме.

През последните четири месеца, от миналия ноември насам, в живота на Неса се изредиха няколко мъже. Тя смени мечтателя Брейди с Хюи, стопаджията, на когото не можеше да се разчита за нищо. Ако си падаше по размишленията, сега сигурно щеше да размишлява над факта, че мъжете в живота ѝ деградираха от лоши към безнадеждни. Чик например не притежаваше сръчността на Брейди с ключалките, нито пък хитростта и непрекъснатите парични приходи на Хюи. Като се замислиш, Чик не притежаваше никакви преимущества, освен огромно здраво и неуморно тяло и мек характер, благодарение на който Неса го водеше за носа или за други части на тялото. От друга страна, общуването с него бе лесно и тя го взе за компания по пътя си за едно или друго място.

Последните четири месеца не успяха да втвърдят характера на Неса, а по-скоро я насочиха по пътя към жената, в която щеше да се превърне. Бягството от Нъмбнътс с Брейди не бе сериозно житейско решение, а по-скоро пакост или готин номер, като например бягство от час или нощно къпане голи с цяла камара съученици в езерото Гилеспи. Замяната на Брейди с Хюи стопаджията стана също толкова

импулсивно и необмислено, но постепенно в главата ѝ взеха да се прокрадват планове и сметки. Мързеливият разпилян Брейди се оказа напълно безполезен в живота ѝ, за разлика от Хюи стопаджията. Когато и той я разочарова, макар и по съвсем различни причини, се появи друг. До този момент тя бе насъбрала достатъчно сериозност, за да установи, че все още не е достатъчно сериозна, но ще стане. Все още имаше време да порасне. Сега, макар и не за дълго, бе с Чик, който безпомощно се взираше през прозореца.

Неса нахлузи дънките си, застана до Чик и каза:

— Облечи нещо.

Огледа двата обикновени седана пред гаража. Вътре се спотайваше очуканият сив крайслер на Чик, което си бе допълнително усложнение.

От двете коли слязоха общо четирима души, всичките навлечени с дрехи, тъй като в Масачузетс крайт на март си е още зима. Под погледите на Неса и Чик, който най-сетне бе успял да се облече, четиримата се заеха да вадят разни неща от колите и да ги носят към къщата за гости вдясно. Наизвадиха парцали, метли, гъби, кофи, шишета и кутии с почистващи препарати.

Бяха прислуга — двама мъже и две жени, дошли да изчистят къщата за гости. Значи щяха да идват гости.

Дали нямаше да дойдат и в тази къща? Хубаво беше, че започваха почистването от другата. Неса и Чик не можеха да се разкарат, докато колата им е блокирана в гаража, но поне щяха да имат време да заличат следите от пребиваването си тук, преди чистачите да нахълтат.

Така или иначе, нямаше много следи, тъй като Неса и Чик се промъкнаха покрай заключената порта на имението едва предната вечер. Караха на север и тя му каза, че в горите на Масачузетс има голяма празна къща. Обясни как Брейди е намерил начин да отключи и че тя също може да го направи. Разказа за хората, които се появили по едно време, за да изберат място, на което да скрият ценен шах, и как после въобще не се появили, с шах или без шах.

— Според мен са някакви тъпацы — заяви Неса снощи, — но и без това нямаме бърза работа, нали? Ще спрем там, ще проверим дали въобще са се появявали с шаха, ще спим в хубаво легло, ще размразим малко храна и утре ще тръгнем.

— Можем да мръднем към Охайо — предложи Чик, без да има предвид нещо конкретно.

— Да, защо не — съгласи се Неса.

Защо не? Охайо с нищо не бе по-лош от всяко друго място, докато изчакваше, за да стане сериозна. Междувременно шахът можеше да им свърши хубава работа, но, разбира се, от него нямаше и следа. Ако имаше нещо, което Неса със сигурност бе научила по време на пътешествията си, то бе, че тъпаците си остават тъпаци.

Брайън си мислеше, че проблемът е как да направи така, че Сестра Злобил, новата спътница на Преподобния Извратен, да прилича максимално на Злата вещица от Запада за редовия зрител, но не и за адвокатите по интелектуална собственост, които бяха в състояние да се вдигнат като един насреща му и да го смажат с железен юмрук. Задачата го накара да потъне в работа в понеделник сутринта в многоъгълния си офис в „Гроуди“ и да забрави за обяд. Отнесен в мислите си и в сладкия пиратски занаят, Брайън почти не чу почукването по касата на вратата.

Кой ли се бе сетил за нещо? Той се огледа и внезапно го преряза пристъп на гузна съвест, добре познат на всички нарушители. В рамката на липсващата врата стоеше четиридесетинагодишен мъж с едро тяло, наврядно в измачкан костюм и пристегнато с вратовръзка. Много приличаше на цивилен детектив. Но не можеше да е такъв, нали? Детектив?

— Какво има?

— Брайън Клансън?

— Разкрихте ме — ухили се Брайън.

Човекът измъкна малък кожен калъф от вътрешния джоб на самото си, отвори го и показа на Брайън полицейска значка. Явно нямаше време за губене.

— Детектив Пенволк — представи се той. — Бих искал да ме придружите, ако нямате нищо против.

Брайън, по-скоро изненадан, отколкото уплашен, отвърна с първото, което му дойде на ума:

— Но аз имам работа...

— Няма да се бавим много — увери го детектив Пенволк. — Просто искаме да ви зададем няколко въпроса.

— Какви въпроси?

— Господин Клансън — внезапно втвърди тона детективът, — предпочитаме да провеждаме разговорите си в друга обстановка.

Е, беше логично. В интерес на истината Брайън също предпочиташе работният му ден да протича в друга обстановка. От друга страна, в момента, изглежда, нямаше да му се представят кой знае колко възможности за избор, така че Брайън послушно се изправи и каза:

— Много ли ще се бавим?

— О, не мисля — отвърна детективът, огледа се на две страни по коридора и додаде: — Вие вероятно знаете кой е най-прекият път към изхода.

— Вероятно — съгласи се Брайън. — Освен ако снощи дърводелците пак не са правили преустройства. Трябва да е натам. — Той кимна вдясно.

Коридорите бяха прекалено тесни, за да вървят рамо до рамо, макар че ако двама души се срещнат, можеха да се промушат един покрай друг. Когато някоя от колегите в „Гроуди“ забременееше, обикновено обвиняваха коридорите. Брайън тръгна напред, полицаят го последва.

— Можете ли да ми кажете за какво всъщност става въпрос? — подметна Брайън през рамо.

— По-добре да изчакаме, докато стигнем — отклони въпроса му детектив Пенволк.

Минаха покрай офиса на шефа на Брайън, Шон Кели — издължен правоъгълник с амбицията да се превърне в писта за боулинг, като порасне. Шон бе застанал зад имитацията на командното табло от космическия кораб в „Стар Трек“ и оживено разговаряше с по-възрастния и по-мрачен брат на детектив Пенволк. Докато Брайън подминаваше прозореца на Шон, шефът му завъртя очи, макар че един Господ знаеше какво означава това.

Дали пък на Мартенския купон не бе станало нещо? Брайън не забеляза да има нашмъркани гости. Не, наркотиците бяха останали в миналия век. И все пак явно нещо се беше случило, при положение че един детектив иска да говори с него, а друг вече разговаря с Шон.

Продължиха да се лутат из кривите коридори и Брайън внезапно придоби усещането, че е в затвор, така че отново каза през рамо:

— Питам не за друго, ами, просто да разбера за какво става въпрос, тъй като подобни неща са в състояние да те изнервят. Нали разбирате, неизвестността и така нататък. За какво става въпрос?

— О, въобще не се притеснявайте — посъветва го детективът. — Ако сте невинен, няма от какво да се страхувате.

Брайън така и не се бе научил да се сдържа в най-неподходящите моменти:

— Невинен? — възкликна той. — Аз?

Детектив Пенволк се усмихна. Едва-едва.

Келп спря огромния кадилак пред заключената порта на имението на господин Хемлоу в Масачузетс в един и половина следобед. Бусът вече бе паркиран там. Стан и Джъдсън се разхождаха нетърпеливо по прясно разчистения път.

Келп ги изглежда мрачно, спря зад буса и заяви:

— Няма да го питам.

— Аз ще го питам — обади се Малкия.

— Ще ти натрие носа — предупреди го Келп.

— Е, поне ще науча нещо — отвърна Малкия.

Слязоха от кадилака, казаха си по едно „здрасти“ и Малкия полюбопитства:

— Келп иска да знае как така мина през Куинс и пристигна тук преди нас.

— Хич дори не ме и интересува — обади се Келп.

— Ако си тръгнал на север — обясни на всеослушание Стан, — най-добрият маршрут е през центъра. Минаваш по моста и северния булевард, после хващаш към централна гара до моста „Триборо“...

— И отново се връщаш в Манхатън — прекъсна го Келп.

— Викат му „Триборо“, защото води към трите основни квартала — обясни Стан. — Тръгваш на север към Бронкс и излизаш на най-широкия и най-бърз път във всички възможни квартали. Ако пък се насочиш по вашия маршрут, попадаш в задръстване на „Рузвелт“, задръстване на Харлем Ривър и поредното задръстване на магистралата „Уестсайд“ и то още преди въобще да си излязъл от Манхатън. Освен това предполагам, че се е наложило да пълните резервоара на това чудовище шест или седем пъти, преди да стигнете дотук.

— Да, проклетият кадилак смуче доста — призна Келп. — Сега обаче вече всички сме тук, така че на кого му пука как сме стигнали.

— Стан е страшен шофьор — заяви възхитено Джъдсън.

— Знаем — отвърна Келп.

— Анди — намеси се Дортмундър в опит да пресече всяко напрежение в зародиш, — сега трябва да им звъннеш да ни пуснат, нали?

— Точно така.

Келп тръгна към домофона, монтиран на един стълб до портата, а Дортмундър се обърна към Стан:

— Миналия път като идвахме, забелязахме насред пътя една поляна. Там ще направим смяната.

— А аз ще трябва да карам кадилака ли? — отвърна Стан леко нацупено.

— Не е толкова зле — увери го Дортмундър. — Все едно караш надуваем дюшек.

Келп се отдели от домофона, а двете крила на портата се отделиха едно от друго и тихо се отвориха.

— Казаха, че са ни приготвили обяд — съобщи той.

— Хубаво — констатира Малкия.

Качиха се в колите и потеглиха. Бусът се отдръпна, за да пропусне кадилака отпред. Двете крила на портата се затвориха зад тях.

Скоро Келп отново спря. Вляво от пътя се виждаше малка полянка. Може би навремето тук бе имало малка постройка, обръщало за коли или просто допълнителен паркинг, в случай че дойдат повече гости. Каквото и да бе първоначалното предназначение на полянката, сега тя представляваше просто разчистено от дървета място, а по това време на годината нямаше и трева или плевели.

Всички отново слязоха от колите, но този път Джъдсън и Стан измъкнаха от буса зелени мушамы и ги разстлаха на земята. Останалите трима измъкнаха сандъка с шаха от кадилака, колкото да могат да отворят капака и да извадят по-малката кутия с фигурите. Тази част от шаха се оказа доста тежка дори и за Малкия, но той все пак я пренесе до зелените мушамы и я остави с тежка въздишка.

Докато Малкия се занимаваше с пренасянето, Дортмундър и Келп вадеха няколко спрея с боя от буса и ги редяха покрай мушамите.

— Ще се видим там — каза Стан, когато всичко бе готово.

— Не би трябвало да се бавим много — отвърна Келп.

— Изчакайте ни да хапнем.

— Кажи го на Малкия — предложи Стан.

— Не се застоявайте — изсумтя Малкия.

Джъдсън махна към мушамите и каза:

— Тези хора в къщата... какво ще си помислят за всичко това?

— Те са прислуга — отвърна Малкия. — Трябва да си мислят колко хубава работа сме си намерили ние и колко лоша — те.

— А-ха. Супер.

Стан и Джъдсън се настаниха на предните седалки на кадилака, Малкия зае обичайното си място отзад. Дортмундър и Келп се заеха да разклащат боята в спрейовете, заслушани в металното дрънкане на сачмите вътре. Кадилакът потегли и изчезна в гората зад завоя.

— Да не забравим червената царица — каза Келп.

Дортмундър се засмя.

Наведоха се над фигурите и ги строиха върху мушамите — белите фигури на едната, червените — срещу тях на другата. Келп измъкна червената царица на човека с обещите от джоба си, смени я с истинската и се хванаха на работа. Дортмундър боядисваше своите фигури в черно, а Келп своите — в червено. За щастие, не духаше почти никакъв вятър. Пръскаха фигурите старателно, от всички страни.

Докато работеха, Дортмундър забеляза:

— Подменихме само една от фигурите, бая пари им оставяме.

— Според мен — отвърна Келп и се наведе още повече, за да напръска всички чупки, — четиристотинте, които дадохме за царицата, са нищо работа. Ще я натрошим, ще разпродадем парчетата, а Ан Мари ще се върне при човека с обещите за дубликати на останалите. Това ще стане, като се поуталожат нещата. Знаем, че шахът ще си стои тук, нали? Ще наминаваме от време на време да направим някоя замяна. Паричките ни са сигурни като в банков трезор.

— Царе и царици в банков трезор — каза Дортмундър. — Че и по-добре даже.

Работата не им отне много време. Кутията, в която се съхраняваха фигурите, се върна в буса заедно с няколко неизползвани спрея. Дортмундър и Келп се настаниха на предната седалка и Келп подкара към къщата.

Дортмундър се извърна и изгледа двата комплекта фигури, строени върху зелените мушамы като изоставени армии, сякаш феодализмът внезапно се е върнал в тази част на света.

— Там са добре, нали? — попита той.

— Разбира се, какво ще им стане — отвърна Келп. — Ще постоят една нощ на открито, ще изсъхнат хубаво и утре ще минем да ги вземем и да ги наредим в голямата всекидневна. Какво може да се случи дотогава?

Фиона се прибра от обяд в любимото си бистро на Седемдесет и втора улица малко преди един и половина. Госпожа Уи я чакаше в стаята, която дяляха с Луси Лийболд.

— Нали ме чу по телефона, че следобед ще има среща по повод на онова ужасно събитие? — каза госпожа Уи.

— Да, госпожо.

— Искам да дойдеш с мен.

— Наистина ли? — учуди се Фиона.

— Искам да разполагам с надежден свидетел до себе си — обясни госпожа Уи. — Може да имам нужда и от адвокат, който е запознат до известна степен с делото, а ти все още си такава. Може да имам нужда и от морална подкрепа.

— Вие ли, госпожо Уи?

— Ще видим — отвърна госпожа Уи и сложи сивите си велурени ръкавици. — Хайде, тръгваме. Ще се приберем следобед, Луси.

— Да, госпожо.

Срещата се състоя в голяма заседателна зала във „Файнбърг“ — старите ѝ ловни полета. Беше странно да се движи в мебелирания с вкус офис, без да се чувства като адвокат-новобранец, но... е, какво пък. Вече не бе новобранец в адвокатската кантора, а новобранец на госпожа Уи — доста по-добра трудова характеристика.

Издокараната секретарка, която ги преведе през лабиринта от коридори, бе нова, но в това нямаше нищо странно. Най-сетне хлътнаха в къс коридор, където завариха Джей Тъмбрил с обичайната му злобарска физиономия — очевидно ги чакаше. Той хвърли бърз презрителен поглед на Фиона и се обърна към госпожа Уи:

— Довела си я. Добре.

— Каза, че като се видим, ще ми обясниш защо се налага това — отвърна госпожа Уи.

— Всичко по реда си — каза Тъмбрил и махна към отворената врата.

Заседателната зала бе пълна с хора, които въобще не изглеждаха щастливи. Но въпросът не бе в това. Фиона се обърна към госпожа Уи:

— Госпожо? Накарал ви е да ме доведете?

— Всичко по реда си, както обичам да се изразявам — отвърна вместо нея Тъмбрил и посочи едно от двете ниски канапета малко по-нататък в коридора. — Изчакайте там, млада госпожице — нареди той. — Не се опитвайте да напускате сградата.

— Защо ще напускам...

Той обаче вече се бе извърнал и побутваше госпожа Уи към заседателната зала. Влезе след нея и затвори вратата.

Фиона се намираше в мъртва зона на „Файнбърг“. Коридорът бе къс, а от двете му страни имаше обширни заседателни зали, които да приемат повече посетители, за разлика от малката заличка, в която Фиона за пръв път бе разговаряла с господин Дортмундър. Двете диванчета, с ниски масички до тях, бяха единствената мебелировка. Върху масичките бяха нахвърляни списания, предимно броеве на „Ню Йоркър“ отпреди три години.

Фиона нямаше какво да прави — и без това ѝ забраниха да напуска сградата! — така че седна на единия диван и се опита да открие някой стар брой на „Ню Йоркър“ с вече забравени статии.

Срещата се точеше и точеше. Фиона изчете броевете на „Ню Йоркър“. Чете „Тайм“. Чете „Голф Дайджест“. Чете дори „Ветроходство“.

Срещата в заседателната зала от време на време се разгорещаваше. Чуваше се как мъже и жени повишават тон, макар че думите не се разбираха.

От време на време Фиона долавяше движение, вдигаше глава и установяваше, че някой от бившите ѝ колеги я гледа от дъното на коридора. Изчезваха още щом уловеше погледа им, явно прекалено уплашени да разговарят с нея и да задоволят любопитството си какво точно прави тук. И само като си помислеше, че харесваше някои от тях!

Срещата започна в два, но продължи почти до четири и не свърши изведнъж, а някак си полека-лека угасна. Хората започнаха да се изнизват от залата, но без да спират да говорят, да спорят, да ръкомахат. Спираха се в коридора или пък още на вратата, за да изтъкнат още нещо. Явно срещата не бе допринесла с нищо за

подобряване на настроението им. Приличаше на край на църковна служба, само дето участващите изглеждаха враждебно настроени един към друг.

По едно време госпожа Уи и Джей Тъмбрил се отделиха от тълпата на паството. Фиона се изправи, двамата се приближиха и госпожа Уи каза:

— Е, Джей? Ще ни обясниш ли най-сетне за какво става въпрос?

— По-скоро ще го направи госпожица Хемлоу — отвърна Тъмбрил и кимна към затворената врата на другата заседателна зала. — Тук ще се чувстваме по-добре.

Влязоха, Тъмбрил затвори вратата и каза:

— Може и да седнем.

Заседателната маса бе ужасно дълга. Тъмбрил седна начело, госпожа Уи се настани от лявата му страна, а Фиона седна вдясно.

— Джей — каза госпожа Уи, — напрежението не ми понася особено добре. Казвай каквото имаш да казваш.

— Нека предоставим тази възможност на госпожица Хемлоу — отвърна Тъмбрил и насочи прожекторите в очите си към Фиона. — Ще ни разкажете ли, госпожице Хемлоу?

— Какво да ви разкажа? — попита объркано Фиона. — Нямам представа за какво говорите.

— Така ли? — ухили се подигравателно старшият партньор, понамести се в стола, който впрочем бе доста удобен, и каза: — Може би трябва да те уведомя, че съзаклятникът ти вече е арестуван.

— Кой да е арестуван?

— Вероятно вече те обвинява — продължи Тъмбрил — и хвърля цялата отговорност върху плещите ти, за да излезе сух от водата. Хора като него обикновено постъпват точно така.

— Джей — обади се госпожа Уи, — объркваш и двете ни. Ако наистина имаш да казваш нещо, кажи го, по дяволите.

— Малката ти сладка асистентка, Ливия — обърна се към нея Тъмбрил, — е част от бандата, откраднала Чикагския шах.

Фиона усети, че лицето ѝ почервява като цвекло, сърцето ѝ заби като парен чук. Как бе възможно да са разбрали? Сигурно щеше да избърбори нещо, което безвъзвратно да я вкара в капана, но за щастие госпожа Уи отвлече вниманието на Тъмбрил от пламналото ѝ лице с думите:

— Джей! Да не си си изгубил ума? Момичето дори не може да помръдне това нещо!

— Според мен полицията би окачества ролята ѝ като „вътрешен човек“ — отвърна Тъмбрил — или в конкретния случай „вътрешно момиче“. Тя е предала на бандата информацията за местонахождението на шаха след напускането на банковия трезор. Това им е било напълно достатъчно.

Няколкото секунди, необходими на Тъмбрил да обясни на госпожа Уи ситуацията, стигнаха на Фиона да се овладее. Тя почувства как кръвта се отдръпва от бузите ѝ, а разумът се връща в главата ѝ. Единственото, в което бе сигурна, беше, че каквото и да се е случило, сега трябва да отрича всичко. Да отрича, да отрича, да отрича. От друга страна, не преставаше да се чуди кого точно е арестувала полицията. Дортмундър ли? Силно се надяваше да не е така.

— Не вярвам на нито една твоя дума, Джей, и ако можеше да преодолееш предразсъдъците си, ти също нямаше да повярваш — каза госпожа Уи. — И как така не обели и дума за този забележителен напредък по случая на срещата, на която току-що присъствахме заедно?

— Полицията все още не иска да огласява подробности — отвърна Тъмбрил. — Ще изчакат, докато не съберат всички доказателства. Предпочитат самопризнания. От човека, когото вече са арестували, а защо не и от младата дама тук.

Сега вече госпожа Уи се ядоса не на шега:

— Я погледни момичето — озъби се тя. — Тя ще се забърка с банди точно толкова, колкото и ти ще заиграеш баскетбол.

— Ливия, моля те, не се отклонявай от темата. Още в началото ти казах, че е намислила нещо, нали така? Когато ти се нахвърли изневиделица точно в този офис.

— Как можеш да...

— Господин Тъмбрил — обади се Фиона и когато свределите в очите на старшият партньор се забиха в нея, попита: — Кого са арестували?

— А, да. — Подхилването стана още по-подигравателно и Тъмбрил се наведе към нея, за да види реакцията ѝ по-добре. — Някой си... Брайън Клансън. Познавате ли го?

— Брайън! — Това бе толкова изненадващо, толкова абсурдно, че тя едва не се разсмя. — Брайън? Мислите ли, че...

Сега вече Фиона наистина се разсмя и то само при мисълта, че Брайън е в състояние да организира такъв обир. Да организира каквото и да е всъщност.

Внезапно обаче смехът заседна в гърлото ѝ и Фиона на свой ред се наведе към Тъмбрил:

— Арестували са го?

— Да, крадците обикновено ги арестуват. Не ти ли се иска да направиш самопризнания пред градския прокурор, преди да ги е направил той?

„Брайън знае — помисли си тя. — Казах му за господин Дортмундър и за шаха още преди месеци, когато смятах, че кражбата е невъзможна. Със сигурност го помни. Дали ще разкаже всичко на полицията, за да се измъкне? Но как ще се измъкне, ако разкаже? Ако каже, че не го е извършил, но е знаел, че се подготвя такова нещо и не го е съобщил на полицията, пак ще загази“.

Единственото нещо, което Брайън можеше да направи, беше да мълчи и да чака полицаите да разберат, че са направили грешка. Въпросът бе дали Брайън ще осъзнае, че това е единственото нещо, което може да направи?

Дали пък нямаше начин да се добере до него, да му поговори? Дали щяха да му позволят свиждания? От друга страна, сигурно записваха тайно разговорите в затвора. Нали вестниците все това пишат, че полицаите нямат никакво право да записват лични разговори, но въпреки това го правят и хората остават да лежат в затвора.

Но дори и да успееше да види Брайън, какво щеше да му каже? И какво точно трябваше да каже Брайън на полицията?

Фиона надяна нахакана физиономия, която бе в пълно противоречие с чувствата ѝ, и каза:

— Брайън няма абсолютно нищо общо с кражбата на шаха. Станала е някаква глупава грешка и ще се наложи полицията да го освободи.

— Така ли? — Тъмбрил се отпусна в стола и сплете ръце на шкембето си. — Да не би да твърдите, че не шахът е причината да осъществите контакт с госпожа Уилър?

Фиона се поколеба и в колебанието си осъзна, че самото колебание вече е отговор на въпроса, така че промени отговора си в момента, в който го формулираше. В интерес на истината тя бе добър адвокат.

— Не — отвърна Фиона. — Не твърдя подобно нещо. Заговорих я точно заради шаха.

— Фиона!

— Нямаме търпение да чуем цялата история — подкани я Тъмбрил и подигравателната усмивка се върна на лицето му.

— Мисля, че се налага да я разкажа.

— Разполагам с цялото време на света — увери я бившият ѝ шеф.

— Добре тогава — съгласи се тя. — През хиляда деветстотин и двайсета година...

И Фиона им разказа цялата история на шаха и на напразните усилия на войниците от бившия взвод да намерят него или липсващия сержант Нортууд. Каза им, че е чула историята от дядо си, и завърши с постъпването на работа във „Файнбърг“, където научила за съдебните дела на фамилията Нортууд, свързани с въпросния шах.

— И разказах на дядо ми — заключи тя, — че най-сетне сме разбрали какво се е случило с шаха. Сметнах, че е редно в края на живота си да знае отговора на ужасната загадка. — Тя се обърна към госпожа Уи. — Наистина исках да се запозная с вас заради това. Баща ви е откраднал всичко от прадядо ми, отнел му е всички надежди. Може би сега животът и на двете ни щеше да е много по-различен.

— Боже милостиви! — възкликна госпожа Уи с най-немощния глас, който бе използвала през живота си.

— Разкажете ми за дядо си — предложи Тъмбрил и отново се подсмихна, сякаш се мислеше за много хитър.

— Той е осемдесетгодишен милионер в инвалидна количка — отвърна Фиона. — Направил е състояние благодарение на патентованите си изобретения в областта на химията.

Тъмбрил бавно премигна. За пръв път явно не намери какво да каже.

— Само като си помисля, че искаше да обвиниш това дете в кражба — обади се госпожа Уи с обичайната си самоувереност. — Как мислиш, Джей, колко време ще трябва, за да научат вестниците за

историята ѝ? Състоянието ни, животът ни лежи върху гнусно престъпление. Баща ми е окрал собствените си войници!

— Помня, госпожо Уи — намеси се Фиона, — че веднъж казахте, че всяко богатство започва с престъпление.

— Балзак, скъпа — отвърна госпожа Уи. — Никога не си приписвай чужди заслуги, ако е очевидно.

— Да, госпожо.

— Не искам да виждам името си — продължи госпожа Уи към Тъмбрил — нито пък името на семейството ми, нито пък снимката си на първа страница на „Ню Йорк“.

— Така е — съгласи се Тъмбрил. — Напълно си права.

— В такъв случай, задник смотан — довърши мисълта си госпожа Уи, — направи нещо смислено поне веднъж в живота си. Вдигни телефона и изкарай клетото момче от тъмницата.

Джони Епик и господин Хемлоу потеглиха на север с лимузината на господин Хемлоу малко след обяд и пристигнаха в имението към четири и половина. Инвалидната количка на господин Хемлоу бе застопорена за пода, така че той да може да гледа Епик в очите, седнал с гръб към шофьора Пембрук. Пътешествието се оказа доста плодотворно. При пристигането си вече бяха достигнали до няколко доста удовлетворителни заключения.

Разговора подхвана господин Хемлоу, още щом излязоха от града и се насочиха на север:

— Джони, трябва да призная, че направи добър избор.

— Аз също съм доволен от Джон — съгласи се Епик. — Както и от приятелите му.

— Станаха общо петима, нали?

— Да, оказа се, че не са успели да се справят с по-малко — отвърна Епик и се усмихна одобрително. — Говорих с няколко приятели, които все още са на служба, и установих, че са свършили работата като фокусници. Изправили са се срещу половин дузина въоръжени професионални охранители и са приключили всичко без нито един изстрел, без никакво насилие, дори без заплахи. Сър, според мен дори и внучка ви би одобрила подобна ловка измама.

— О, със сигурност ще одобри резултата, не се и съмнявам в това. — Господин Хемлоу се загледа отнесено през прозореца. Епик не го изпускаше от поглед. След известно време господин Хемлоу пак се обърна към Епик. — Вероятно очакват да им се плати.

— Да, сър, очакват.

— Ако възнамерявах да продам шаха — заразсъждава на глас господин Хемлоу, — щеше да е лесно. Всеки щеше да получи процент, в това число и ти, разбира се.

— Благодаря, сър.

— Това обаче ще наложи да унищожим шаха, да вземем скъпоценните камъни и да претопим фигурите на златни кюлчета,

което според мен си е много по-ужасно престъпление от вече извършените.

— Несъмнено, сър — отвърна набожно Епик.

— И така — продължи господин Хемлоу, — след като превръщането на шаха в пари не подлежи на обсъждане, нека помислим какво да предложим на тези хора като компенсация за добре свършената работа.

— Каквото и да предложим, то ще излезе от вашия джоб, господин Хемлоу.

— Наясно съм с това. От друга страна, джобовете ми са достатъчно дълбоки, за да си позволя този лукс. И когато се разплатим с всички, аз и наследниците ми все още ще разполагаме с непокътнатия шах, който е ужасно ценен.

— Абсолютно вярно, сър.

Господин Хемлоу известно време съзерцава магистралата, после пак поде разговора:

— Въпросът е какво възнаграждение е уместно да платя? Колко да предложа? Тези хора сигурно имат някаква представа каква сума е справедлива и каква ще ги обиди, нали?

— Много добър въпрос, сър — похвали го Епик. — Нека помисля малко над него.

— Разбира се.

Сега бе ред на Епик да се загледа за известно време в магистралата. Той разсъждаваше, кимаше, поклащаше глава и явно изтъкваше аргументи за нещо и против друго. Най-сетне се извърна към господин Хемлоу и каза:

— Ако бях на ваше място, сър, щях да започна, като предложа по десет хиляди на човек. Те няма да се задоволят с тази сума.

— И аз така мисля — съгласи се господин Хемлоу.

— Така че ще им дадете възможност да се пазарят — обясни Епик. — Да вдигнат офертата ви до петнадесет или двадесет хиляди. Смятам, че една обща сума от сто хиляди долара няма да е проблем за вас.

— Разбира се. Нека си помисля.

— Естествено, сър.

Господин Хемлоу застъпи поста за наблюдение на магистралата и усърдно заклати глава, макар и да не бе ясно дали това са просто

тикове, или води вътрешен диалог. Обърна се към Епик и каза:

— Според мен сумата е прекалено малка. Струва ми се, че десет хиляди долара не е удачно предложение за първа стъпка в преговори и може да се възприеме като обида. Те знаят не по-зле от самите нас, че снощи са свършили работа за повече от десет хиляди долара.

— Вярно е.

— Мога да им предложа по двадесет хиляди.

— Дори да им предложите двадесет, те пак ще се пазарят, сър — изтъкна Епик. — В крайна сметка ще се окаже, че трябва да им платите двадесет и пет или тридесет.

— Е, тридесет хиляди не ми се вижда чак толкова заплашителна цифра, като се има предвид свършената работа.

— В такъв случай ще трябва да дадете общо сто и петдесет хиляди долара.

— Сто и осемдесет хиляди — поправи го господин Хемлоу.

— Как така, сър?

— Ти ще получиш същата сума като останалите, Джони — обясни господин Хемлоу. — В допълнение към възнаграждението, което така или иначе ти плащам.

— Наистина ли? — възкликна удивено Епик.

— Ако не беше ти, Джони, нямаше да се получи абсолютно нищо. Ти измисли как да съберем екипа и благодарение на теб бяхме в състояние да го контролираме. Ти успя да ги накараш да се държат почтено.

— В известен смисъл — отвърна Епик.

— Да, в известен смисъл.

— Господин Хемлоу — засмя се Епик, — ако ще получа равна част с всички останали, значи съм застанал на погрешната страна на масата за преговори.

— Така стана по-добре, Джони. По-добре да си мислиш, че нямаш интерес от цялата работа. Да разбирам ли, че ще си доволен на тридесет хиляди долара?

— Абсолютно, сър.

— А останалите?

— Не виждам никакъв проблем с тях, сър — увери го Епик. — Честна дума.

— Прекрасно.

Сега и двамата обърнаха глави към прозореца и се усмихнаха.

Пембрук отвори портата на имението и подкара по пътя сред гъстата гора. Следобедната светлина бързо гаснеше и снегът около дърветата изглеждаше сив, уморен и стар. Изминаха известно разстояние и господин Хемлоу изведнъж нареди:

— Пембрук! Спри тук!

Пембрук спря и Епик се извърна да види какво е привлякло вниманието на господин Хемлоу. На една малка полянка край пътя стояха две армии шахматни фигури, едната яркочервена, другата катраненочерна, наредени върху зелени мушамы.

— Изумително — въздъхна господин Хемлоу. — Никой няма да се сети какво се крие под боята. Карай, Пембрук.

Пембрук подкара.

— Защо се бавят толкова? — попита госпожа Уи.

Фиона седеше на съседното диванче и искаше да зададе същия въпрос, но все още бе напласена от Джей Тъмбрил, особено пък тук, на негова територия, така че си мълчеше.

— От опит знам — отвърна Тъмбрил, — че арестите се правят внезапно, но освобождаването отнема малко повече време.

— Вече е почти шест — напомни госпожа Уи. — Имаха цели два часа, за да пуснат клетия Брайън.

— Да, обаче... — започна Тъмбрил, но телефонът го прекъсна. — Може би това вече е Майкъл — каза той и вдигна слушалката.

Докато Фиона, госпожа Уи и Тъмбрил чакаха тук, в офиса на Тъмбрил, един младши адвокат от „Файнбърг“, макар и не новобранец, казваше се Майкъл, бе изпратен да измъкне Брайън от лапите на полицията. Тъмбрил звънна по телефона да обясни ситуацията на заместник градския прокурор, който бе натоварен със случая, и Майкъл — двуметров младеж, пристегнат в черен костюм, в който приличаше на удивителна — тутакси пое натам.

— Да, Фелисити — каза Тъмбрил в слушалката. — Добре, свържи ме. Майкъл, какво става там, защо се бавите? Моля! Жак наистина ли е сигурен в това? Дай ми Роаноук. — Това бе името на заместник градския прокурор. Джей вдигна объркано вежди към госпожа Уи и продължи да говори по телефона: — Господин Роаноук, Джей Тъмбрил е. Сигурен ли сте, че Жак Перли е сигурен? Е, ако нямате нищо против, ние също искаме да дойдем към вас. Госпожа Ливия Нортууд Уилър, личната ѝ асистентка и аз лично също ще дойда. Ще се придвижим възможно най-бързо.

Прекъсна връзката, натисна друг бутон на телефона и каза:

— Фелисити! Извикай ни кола. Възможно най-бързо.

Госпожа Уи ставаше все по-нетърпелива и раздразнителна.

— Джей? Какво означава това? Какво става? Къде е Брайън?

— Жак Перли — отвърна Тъмбрил, — частният детектив, в чийто офис...

— Да, знаем кой е. И какво?

Тъмбрил разпери ръце.

— Твърди, че разполага с неоспорими доказателства за принадлежността на Клансън към бандата, откраднала шаха.

— Това е абсурдно — обади се Фиона.

— Жак пътува към кабинета на градския прокурор със снимки.

— Бих искала да видя тези снимки — заяви госпожа Уи с тона на кралица Елизабет Първа в лошо настроение.

— Ще ги видим — увери я Тъмбрил. — Точно затова поръчах кола.

Перли бе пристигнал преди тях и крачеше напред-назад, прекалено възбуден, за да стои на едно място. Нахвърли се върху Тъмбрил още преди тримата да са влезли:

— Щеше да го пуснеш да си ходи? Канеше се да го освободиш? След всичко, което причини на сградата ми? И на твоя шах!

— Чакай малко, Жак — спря го Тъмбрил и се приближи към оплешивяващия спретнат очилат мъж зад обикновеното сиво метално бюро. — Господин Роаноук?

Роаноук се изправи и протегна ръка. Беше толкова спокоен, колкото Перли — изнервен.

— Господин Тъмбрил — предположи той и се ръкува с госта.

Тъмбрил кимна към придружителките си.

— Госпожица Ливия Нортууд Уилър и асистентката ѝ Фиона Хемлоу.

— Моля седнете — покани ги Роаноук и сам се възползва от поканата.

Никой не последва примера му, тъй като Перли, който цял трепереше по време на ритуала по представянето, каза:

— Просто не мога да повярвам! Дори не си направи труда да се консултираш с мен!

— Ако имаш доказателства, Жак — отвърна Тъмбрил, — моля те, покажи ги. Всички изгаряме от нетърпение да ги видим.

— Дори не се консултира!

— Жак, вече сме тук.

— Дадох снимките на Ноа — каза Жак и махна отривисто към Роаноук.

— Моля ви, дами — обади се на свой ред заместник градският прокурор. — Столовете не са особено удобни, но все е по-добре, отколкото да стоите прави.

От лявата страна на вратата, до стената, бяха подредени три метални стола с тапицирани седалки и без облегалки за ръцете. Подобни столове се срещат в полицейските управления, а не в лекарските кабинети. Госпожа Уи си избра най-левия, така че Фиона зае най-десния. Роаноук подаде един голям непрозрачен плик на Джей, той го отвори и каза:

— Жак, много ще съм ти благодарен, ако ми обясниш какво точно има на тези снимки.

— Както знаеш, Джей — отвърна Перли, — отдавна храним подозрения по отношение на младия Клансън. В крайна сметка се заех с разследването на въпросния господин.

Госпожа Уи едва не скочи на крака.

— Така ли сте направили? И по чие нареждане?

— На Джей — уведоми я Перли. — Като ваш адвокат.

— Без да ми каже? И кой се предполага да плати за това?

— Госпожо Уилър — каза Перли, — сигурен съм, че резултатите от разследването ще ви убедят колко добре са похарчени тези пари.

— Така ли мислите?

— Жак — обади се Тъмбрил, — нужна ми е помощта ти.

— Добре — отвърна Перли. — Ето хронологията на събитията. В събота вечерта един от агентите ми е следил този Клансън и късно през нощта — само двадесет и четири часа преди обира! — го е снимал как се навърта около сградата ми!

Тъмбрил кимна към снимките в ръцете си и попита:

— Това на задната седалка той ли е?

— Да. А това, точно зад него, е сградата ми. Моят агент — обясни Перли — е видял, че Клансън приближава квартала, избрал е по-бърз маршрут и се е оказал точно на място, за да го снима, докато е минавал с колата.

— Следващата снимка — продължи Тъмбрил — показва как той и още някакви хора слизат от колата, нали? Тук вече са по-далеч от сградата ти, тя почти не се различава.

— Човекът ми е направил всичко възможно и е изцедил докрай възможностите на фотоапарата. Но аз мога да ви кажа, че това е един

долнопробен бар по-надолу по улицата ми. Без съмнение там е имал среща с останалите членове на бандата.

— Джей, дай да видя тези снимки — обади се госпожа Уи.

Тъмбрил ѝ подаде плика със снимките, а Фиона се премести на стола до госпожа Уи, за да може и тя да ги види.

— За жалост — каза Перли — моят човек не е успял да направи особено добри снимки на останалите в колата, но каза, че едната спътница на Клансън е била доста нахакана възрастна дама, истинска вещица. Вероятно е мозъкът на бандата.

Фиона погледна снимките, после крадешком хвърли поглед към госпожа Уи, която с ледено спокойствие се обърна към Перли:

— Нахакана възрастна дама, така ли? Вещица?

— Когато я пипнем — отвърна Перли, — а това без съмнение ще стане, гарантирам, че криминалното ѝ досие ще се окаже лист подълъг от ръката ви.

Сега вече госпожа Уи се изправи, макар и не рязко и в никакъв случай разгневено. Стоеше, както би стоял замислен съдия, който се кани да произнесе смъртна присъда.

— Колата, в която Брайън се вози на тези снимки, господин Перли — каза тя, — е моя. Аз съм вещицата, която седи до него.

Перли премигна объркано.

— Моля?

— Третият член на престъпната ни банда, придвижваща се с лимузината ми, господин Перли — продължи госпожа Уи, — е Фиона, асистентката ми. Връцахме се от парти, организирано от кабелната телевизия, в която работи Брайън, и се бяхме запътили към бар, който в момента се смята за едно от най-светските и модни заведения в града.

По време на речта на госпожа Уи челюстта на Перли увисна, но от устата му не излезе нищо. Сега частният детектив затвори уста. Продължи да зяпа госпожа Уи, сякаш мозъчната дейност зад очите му бе преустановила ход.

Тъмбрил прочисти гърлото си и каза:

— Ливия, мисля, че Жак не прекарва вечерите и нощите си в този квартал.

— Явно и през деня толкова го свърта там — тросна се госпожа Уи и насочи вледеняващия си поглед към Тъмбрил. — И ако

възнамеряваш да му платиш нещо за това, че е тормозил невинното момче, Джей, плати му от собствения си джоб, защото вече не си ми адвокат.

— Ливия, нали не искаш...

— Господин Роаноук — продължи госпожа Уи и се обърна към любопитния им домакин с все още строг, но не агресивен тон, — ще ни върнете ли най-сетне Брайън?

— Да, госпожо — отвърна Ноа Роаноук.

Преди вечеря господин Хемлоу им почете в огромната всекидневна на имението, чийто таван наподобяваше купол на катедрала. В голямата каменна камина подскачаха весели червени и оранжеви пламъци. Четивото бе абзац от „Убийството на улица Морг“ от Едгар Алън По, посветен на шахмата: „И все пак пресмятането, само по себе си, не е анализ. Шахматистите например правят едното, без да се опитват да постигнат второто. Следователно влиянието на шахматната игра върху мисленето е дълбоко неразбрано. Не се опитвам да пиша трактат, а просто въведение към необикновена история, основано на случайни наблюдения; ето защо ще се възползвам от случая да изтъкна, че големите възможности на аналитичния интелект са подложени на по-голямо изпитание и са впрегнати в повече работа при скромната игра на дама, отколкото при претенциозно-лекомисления шах. При последния фигурите са с различни размери, правят странни ходове, имат разнородна и променлива стойност и това предизвиква често допусканата грешка сложното да се бърка със задълбоченото“.

Господин Хемлоу затвори книгата и увенчаната му с неизменната червена барета глава закима на всички посоки.

— Онова, което По нарича „дама“, е по-известно като „шашки“.

— Аз обичам да играя шашки — отзова се Келп.

— Е, то не е трудно — обади се Епик. — Всички обичат шашки. Да върна ли книгата на лавицата, господин Хемлоу?

— Да, благодаря.

— Мама ми четеше книги — обади се Стан. — Още като дете. Предимно биографии на автомобилни състезатели.

Никоя домакиня с всичкия си не би събрала подобна компания за вечеря, ако не иска да претърпи пълен крах, но по някакъв начин положението не бе толкова трагично. На никой не му се щеше да кара седем часа на отиване и връщане до Ню Йорк, така че решиха господин Хемлоу да отвори имението и да ги приюти. Самият той щеше да прекара нощта в спалнята на първия етаж заедно с един-

двама души от прислугата, а останалите щяха да се настанят в простичката, но удобна къща за гости. На сутринта възнамеряваха да опътуват обратно. Прислугата на господин Хемлоу живееше в околността и макар да работеше за него само от време на време, си оставаше лоялна към щедрия шеф, така че сега се бе заела с приготвяне на вечеря и закуска, а групичката водеше не особено лесен разговор в гостната.

Епик остави книгата на лавицата, присъедини се отново към останалите и каза:

— Господин Хемлоу, може би не е зле да поговорим за възнаграждението, докато така или иначе чакаме вечерята.

— Не звучи зле — съгласи се Келп.

— Да, да поговорим — съгласи се господин Хемлоу. — Тъкмо ще придобием по-голям апетит. Както знаете, господа, не възнамерявам да продам шаха, а смятам да го задържа тук, в това имение. — Той махна към голямата маса, на която Келп вече бе разпънал шахматната дъска. — Не разполагам и с точна цифра за стойността на вещта — добави той.

— Това бе едно от нещата, които възнамеряваха да направят в офиса на частния детектив — поясни Епик.

Малкия потропа с пръсти по облегалката на стола си от орехово дърво и каза:

— Поне знаем, че струва милиони. На нас това ни е достатъчно.

— Да, разбира се. — Господин Хемлоу се срещаше с повечето от членовете на бандата и особено с Малкия за пръв път, но изглеждаше доста по-спокоен от повечето хора при запознанството им с Малкия Бълчър.

Може би защото животът вече му бе раздал препалено много леви и десни крошета и малко неща бяха в състояние да го впечатлят. Във всеки случай той удостои забележката на Малкия с уклончив отговор и продължи с изказването си: — Мисля, всички сме съгласни, че в конкретния случай стойността, с която следва да се съобразяваме, не е тази на шаха, а на уменията, изобретателността и решимостта, демонстрирана от всички вас.

— От прекупвачите ще вземем десет процента — обади се Стан.

— Не бива да намесваме прекупвачите — отбеляза господин Хемлоу, — тъй като става въпрос за изпълнение на поръчка.

— За разлика от работата, която обикновено вършите — намеси се Епик, — тук не сте задигнали нещо с цел да го препродадете. Този път сте наети да извършите нещо по специалността си. В случая сте нещо като наемни работници.

— Значи това е единственият път в живота ми, който не съм външен консултант, така ли? — попита Дортмундър.

— В известен смисъл, да — отвърна Епик. — Само дето няма да те осигуряваме за пенсия. И няма да плащаме здравни осигуровки.

— Сумата, с която си мислех — поде отново господин Хемлоу — да изразя удовлетворението си от добре свършената работа, е двадесет хиляди долара на човек.

Малкия отново потропа с пръсти по облегалката и изсумтя:

— Не може да сте си мислили за такава сума.

Господин Хемлоу изгледа Малкия изпод червената си барета.

— Не може ли?

— Сто хилки не са десет процента от милиони — изтъкна Малкия.

— Но са десет процента от един милион — отбеляза Епик.

— Хайде да не забравяме останалите милиони — предложи Малкия.

Някъде в гънките по физиономията на господин Хемлоу като че ли се появи усмивка. Другият вариант бе да получава удар. Явно обаче здравето му бе наред, тъй като каза:

— Напълно разбирам защо приятелите ви са ви избрали да преговаряте от тяхно име.

— Той сам се избра, ако това въобще има някакво значение — обади се Дортмундър.

— Както и да е — продължи господин Хемлоу, — искам да изслушам приятеля ви. — Обърна се към Малкия и добави: — Според вас каква сума е справедлива?

— Не говорим за справедлива — отвърна Малкия, — а за правилна. Петдесет хилки на човек.

Дори господин Хемлоу се стресна от цената.

— Четвърт милион долара?!

— Ето това вече е приказка — потвърди Малкия.

— Въобще не съм в състояние да похарча толкова щедра сума — възрази господин Хемлоу.

— В такъв случай можем и да върнем шаха — каза Малкия. — Ще ви дадем възможност да се пробвате с по-скромни момчета. Или пък просто ще го претопим и ще си го пласираме самички.

— Това вече е смешно, Малкия — подметна Джъдсън.

— Мога да вдигна до двадесет и пет — предложи господин Хемлоу.

— Знаете ли какво им е странното на тези огромни къщи с високи тавани? — попита Малкия. — В тях не се чува абсолютно нищо.

— Господин Хемлоу — намеси се Дортмундър, — съвсем сериозно си мисля, че трябва да направите по-добро предложение, за да могат момчетата наистина да запазят самоуважение.

Господин Хемлоу целият се разтресе, по-интензивно от обичайното, а левият му крак натрака серия SOS-и. Когато пристъпът отмина, назова сумата, към която всъщност се стремяха всички в стаята:

— Правя ви най-щедро предложение, на което съм способен, и то е тридесет хиляди долара на човек. Моето самоуважение не ми позволява повече.

Кратко мълчание. Всички изгледаха Малкия, който завъртя глава, изгледа всички и каза:

— Ще го оставим ли да се размине с толкова малко?

— Не можем да го върнем обратно, Малкия — възрази Келп, — помисли разумно.

— Ако пък се хванем да го пласираме и да го мъкнем по разни — като Стун и Арни... знаеш как е — добави Стан.

— Печелите, господин Хемлоу — заяви Дортмундър.

— Добре.

— Вечерята е готова — оповести една жена от прислугата.

Госпожа Уи настоя да даде празнична вечеря по случая. Фиона и Брайън се прибраха в апартамента си, за да може Брайън да вземе душ, да си сложи нови дрехи, да трепери на воля като лист и да опита да забрави с помощта на целебна водка, че някога, пък макар и за кратко, е бил приклещен в ужасните нокти на закона. Лимузината на госпожа Уи ги изчака и ги подкара през града към ресторант „Енди Руни“ — последен писък на кулинарната мода в областта на тайландско-бангладешката кухня. Специалитетът на заведението бе крила от лешояд — в случай че ресторантът е успял да се сдобие с тях, разбира се.

Госпожа Уи вече ги очакваше, разположена на голяма маса за шестима, застлана със снежнобяла покривка. Присъединиха се към нея, като Фиона се мушна от лявата ѝ страна, а Брайън — от дясната. Брайън веднага си поръча водка, за да е сигурен, че резервоарът му разполага с нужното количество, за да го поддържа във форма.

Първата точка в програмата бе да си поръчат вечеря. Оказа се, че имат късмет с крилата от лешояд, ѝ госпожа Уи и Брайън не закъснях да се възползват от случая. Фиона не бе настроена толкова авантюристично и се задоволи с пържола от лама и гарнитура от ямс. Госпожа Уи поръча бутилка новозеландско пино ноар, за което знаеше, че е хубаво, и след като келнерът им наля, се обърна към Брайън:

— Брайън? Успя ли вече да се възстановиш?

— Дикенс — отвърна той с леко разтреперан глас. Звукът от гърлото му бе много по-овладян в сравнение с първите мигове на свобода. — Това е просто Дикенс, сто процента. Никога не съм разбирал какво точно имат предвид хората, когато говорят за Дикенсово преживяване, за Дикенсово място или пък като казват — „ooo, това сякаш е описано от Дикенс“. Сега обаче знам. Божичко, повярвайте ми, наистина знам. Това бе толкова Дикенсово!

— Звучи ужасно, клетото ми момче — съжали го госпожа Уи.

— В един момент дори си помислих — продължи Брайън и изгледа многозначително Фиона, — че ако знам нещо, ще им го кажа,

само и само да се измъкна оттам. После обаче си казах, че ако се разприказвам, ще решат, че имам нещо общо с цялата работа и никога няма да ме пуснат. Така че си замълчах. Не че знам нещо, което можех да им кажа.

— Разбира се, че не знаеш — обади се Фиона.

Той поклати глава.

— Затвориха ме в такова ужасно място, толкова противно. Беше студено, ръбесто и мръсно. А какви хора имаше само. Госпожо Уи, не можете дори да си представите какви хора има там.

— Сигурна съм, че не мога.

— Тези хора въобще не бива да се пускат навън — продължи Брайън. — Аз трябваше да изляза...

— Разбира се.

— Но не и хората там. Те трябва да си останат в килиите завинаги. Вовеки веков. Просто да ги заключат и да хвърлят ключа. Има и още нещо, което така и не разбрах. По едно време в главата ми се загнезди мисълта, че ще се наложи да прекарам нощта там.

— О, Брайън! — възкликна госпожа Уи и състрадателно стисна ръката му.

— Казах си, как ще го преживея? — продължи Брайън. — Помислих си, че ще ме съкруши и дори и някога, някога, някога да изляза оттам, талантът ми ще е просто съсипан. Как ще съм в състояние да рисувам нещо смешно оттук нататък...

— О, Брайън — включи се Фиона, — ще го преживееш.

— Как ще облека костюма на Преподобния Извратен, когато вече познавам онези хора. Искам да кажа, че вече съм различен човек, не мога да съм такъв, какъвто бях...

— Може пък новият Брайън да е по-добър от стария — увери го госпожа Уи и добави: — Я гледай, чашата ти е празна. — Вдигна властно ръка и келнерът тутакси долетя с нова водка.

Ястията започнаха да пристигат, така че се заеха с тях и разговорът пое по други пътеки, без да се откъсва напълно от катарзиса на Брайън. В края на вечерята трепетът в гласа му почти изчезна. Поръчаха си различни десерти — фъстъчено парфе, плодова пита с личи и супа от пчелна пита — и всеки опита от десерта на другите. Щастието се настани на масата, докато не иззвъня мелодията от „Мики Маус“.

— О, съвсем забравих! — възкликна Брайън и заровичка из джобовите си. — Винаги го изключвам, като... толкова съм развълнуван, че въобще не знам... — Той измъкна мобилния си телефон и погледна номера. — От телевизията е. Сигурно звънят да ми кажат утре да си почина. Ще се обадя, може ли?

Дамите се съгласиха и Брайън вдигна телефона към ухото си.

— Ало, пуснаха ме, вече съм на свобода!... Здравсти, Шон, тук съм с госпожа Уи и Фиона. Опитваме се да прогоним лошите спомени с изчанчени десерти. — Кимна, обърна се към дамите и каза: — Шон праща много поздрави.

— Предай му и от нас — отвърна госпожа Уи.

— Моля? Да, разбира се, мога да говоря. — Брайън стана сериозен, после объркан и най-сетне обиден. — Но защо? Невинен съм! Шон, вече ме пуснаха.

— Брайън? — обади се объркано Фиона.

— Но, Шон, аз въобще не съм виновен! Трябва да затваряш? Изтърси ми това и сега ще затваряш? Шон? Шон!? — Изглежда безпомощно сътрапезничките си и каза: — Затвори.

— Защо се обажда Шон, мило момче? — поиска да разбере госпожа Уи.

Брайън изключи мобилния си телефон, прибра го навъсено в джоба си и отвърна:

— Уволниха ме.

— Какво?!

— Знаех си — обади се Фиона.

Госпожа Уи се извърна и се втренчи в нея с невярващо, почти гневно изражение.

— Знаела си? Как е възможно да си знаела?

— Отгатнах по изражението на Брайън.

Госпожа Уи реши да изостави маловажния проблем и отново насочи вниманието си към Брайън:

— Брайън, защо те уволниха, за Бога?

— Цялата телевизия била пълна с ченгета. Разпитвали всички. Оказа се, че онзи частен детектив е правил някакви неща там, може би е подслушвал телефони, никой не знае.

— Но какво общо има това с теб?

— Аз съм бил причината за всичко това. — Брайън безпомощно повдигна рамене. — В „Гроуди“ не искат никакви проблеми с никого.

— Но ти нямаш никаква вина за това.

— Просто ще е като обеща на ухото за всички.

— А профсъюзите не могат ли да направят нещо за теб? — попита Фиона.

— Ще опитат да ми намерят нова работа.

— Е, това вече е нетърпимо — заяви госпожа Уи и извади мобилния си телефон. — Няма да падаме на колене, Брайън. Никога не падай на колене пред никого.

— Да, госпожо.

Пръстите на госпожа Уи заиграха по клавиатурата със сръчността на професионален пианист. Тя за секунди откри търсения номер в указателя и звънна. Фиона я изгледа и не се сдържа да попита:

— На кого звъните, госпожо Уи?

— На Джей. Няма да се примирим с това, мила.

— Но нали днес го уволнихте?

— О, глупости — отвърна госпожа Уи. — Уволнявам го през ден, но това не означава, че... Джей? Ливия. Да, ние също тъкмо приключваме с вечерята. Половин час? Прекрасно. Звънни ми вкъщи. — Тя затвори отривисто телефона и се обърна към тях: — Готови сме с десертите, нали? Фиона, скъпа, ще се наложи да действаме бързо, така че ще те помоля да си хванеш такси за вкъщи и да платиш вечерята с твоята кредитна карта. Разбира се, утре ще ти върна парите.

— Но...

— Хайде, Брайън, да вървим — изкомандва госпожа Уи, изправи се и се измъкна иззад масата.

— Да дойда ли до вас, госпожо Уи? — попита Фиона.

— Не възнамерявам да се занимавам цяла нощ с това, скъпа — уведоми я госпожа Уи. — Прибирай се у дома, а Брайън ще си дойде веднага щом обясни на Джей точно каква е ситуацията. — Тръгна към изхода, но спря и обърна глава. — Миличка. Не давай прекомерни бакшиши.

Фiona се успа, тъй като Брайън винаги ставаше пръв. Той бе водил нормален живот доста по-дълго от нея, така че се събуждаше лесно. Тази сутрин, без Брайън, Фiona спа почти до девет, когато се стресна от някакъв лош сън и скочи объркана в леглото.

Без Брайън? Неговата страна на леглото си стоеше непобутната. Не се беше...

Снощи не се беше прибирал.

Но всичко по реда си. Звънна в офиса веднага щом излезе от банята и Луси вдигна веднага.

— Здравсти, Фiona е. Мога ли да говоря с госпожа Уи?

— Изпусна ги за малко.

— Кoi да съм изпуснала?

— Вече пътуват към Нюарк. Ще летят за Палм Бийч. Госпожа Уи каза, че ще отсъстват около седмица.

— Нос кого...

— Каза още да те питам какво ти дължи за снощи и да ти пратя чек.

— Но с кого...

— Освен това — продължи Луси — добави, че си преживяла ужасни дни, така че можеш да си останеш вкъщи до края на седмицата, а в понеделник всички започваме на чисто.

— Нос кого...

— Отпуската ще е платена — обясни Луси.

— Луси! С кого е заминала за Палм Бийч госпожа Уи?

— Не знаеш ли? — отвърна изненадано Луси. — Трябваше да знаеш. Взе със себе си приятеля ти Брайън, за да му намери много по-хубава работа, отколкото е имал в кабелната телевизия. Знаеш ли колко точно е сметката от ресторанта снощи?

— Ами трябва да... тъъ... ще проверя и ще ти звънна по-късно.

— Супер — отвърна Луси. — Госпожа Уи каза, че ще ми звънне, като стигнат в Палм Бийч, за да й кажа.

— Като стигнат.

— Приятна почивка каза Луси и затвори.

Фиона остави слушалката с известно закъснение, но продължи да седи на канапето по пижама, самотна, без закуска, загледана в една точка на апартамента, който внезапно се превърна в чуждо и неуютно място.

„Сигурно е в кръвта й — помисли си Фиона. — Баща й е откраднал бъдещето на пралядо ми. Сега пък тя ми отмъкна приятеля“.

Прислугата на господин Хемлоу бе обучена да приготвя закуски, които не само те засищат, а оставят в стомаха огромна тежка топка, която почти не ти позволява да отлепиш брадичка от масата. В резултат на това във вторник сутринта гостите на имението показаха признаци на живот едва след десет. Пръв се окопоти Малкия, който имаше доста по-голям капацитет от останалите и може би поради това се възстанови по-бързо от тях. Изправи се тежко, обиколи огромната всекидневна, поспря се до шахматната дъска, която очакваше армиите от пешки да се строят по полетата ѝ, и тръгна към входната врата и верандата отвън. Остави вратата отворена, тъй като щипещият планински въздух бе в състояние да съживи приятелите му вътре. След минута се прибра във всекидневната и попита:

— Кой е преместил кадилака?

От няколко страни долетяха нечленоразделни звуци. Единственият, който успя да състави смислено изречение, бе Келп:

— Никой не го е местил, там е, пред гаражите.

Малкия прекрачи прага, погледна към гаражите и отвърна:

— Бусът е там. Има и няколко малки коли на прислугата. Кадилака обаче го няма.

— Невъзможно — възрази Келп. — Снощи го паркирах там.

— Кадилакът не е игла, че да се изгуби — забеляза Малкия.

— Нищо не разбирам — каза Келп, изправи се с мъка на крака и последва Малкия на студа.

Дортмундър също се надигна и заяви:

— Не ми харесва тая работа.

Стан успя морно да вдигне глава и попита:

— Какво не ти харесва?

— Никой от нас не го е местил — отвърна Дортмундър. — Това не ми харесва.

Опръ две ръце на масата, оттласна се от нея и тръгна към отворената врата. Зад гърба му господин Хемлоу се обърна към блуждаещ наоколо прислужник:

— Някой качвал ли се е горе?

— Не, сър — отвърна той. — Всички бяха настанени в къщата за гости, а вие останахте тук.

— Прати някой да огледа.

— Да, сър, веднага.

Дортмундър излезе на верандата. Малкия и Келп стояха на мястото, където предната вечер бе паркиран кадилакът. Явно обсъждаха гаражите, защото Келп отвори една от вратите. Вътре имаше кола.

Дортмундър слезе от верандата, отиде до отворения гараж и установи, че колата вътре е очукан крайслер с номера от Ню Джърси и с кал по предния капак и бронята.

Келп затвори вратата на шофьора и се обърна към Дортмундър:

— Ключовете са на таблото, но иначе вътре няма нищо.

— Били са тук — обясни Дортмундър в мига, в който и Джъдсън се присъедини към тях. — Празна къща наскрел гората. Имали са достатъчно акъл в главата, за да не задействат алармата.

— Кой? — обади се Малкия.

— Никога няма да разберем — отвърна Дортмундър.

— Кадилакът им е пречел да си изкарат колата. Предполагам, че са искали да го преместят, но после са си казали — какво пък толкова, и без това сме с крадена кола, по-добре да вземем хубавата.

— Какво става с шаха? — попита Джъдсън.

— Шахът! — възкликна поразен Келп и се огледа паникьосано.

— Изчезнал е — предположи Дортмундър.

— Трябва... трябва...

Келп и Джъдсън тутакси се метнаха в буса. Дортмундър и Малкия бавно се извърнаха и мълчаливо тръгнаха към къщата. Дортмундър откри стар удобен люлеещ се стол близо до камината, настани се в него и зачака развръзката.

Не се бавиха много. Келп и Джъдсън се върнаха с новината, че зелените мушамы още са си там. Една прислужница слезе от горния етаж с вишневочервени бикини в ръка.

— Бяха под една възглавница. Погледнах отдолу, тъй като леглото не бе оправено, както го оправяме ние.

— Как е възможно това? — поиска да знае господин Хемлоу. Тази сутрин коляното му явно разучаваше нови танцувални движения.

Отговорът пристигна скоро под формата на Епик, който се върна от огледа на задната ограда на имението.

— Някой там си е поиграл с инсталацията, така че да не я изключва, но да влиза, когато пожелае, без да я задейства. На пръв поглед не се вижда, но ако се загледаш по-внимателно, всичко е ясно. Влизаш и излизаш като у дома си.

— Джони, двамата с Джон идвахте тук, за да се уверите, че всичко е наред — каза господин Хемлоу.

— Да, господин Хемлоу, но това беше преди четири месеца. Този път не съм оглеждал, тъй като пристигнахме заедно. Всички бяхме тук.

— Господин Хемлоу — обади се Келп, — това е голям удар за всички ни, но поне едно нещо е сигурно — шахът вече никога няма да се върне при наследниците на Нортруд.

— Нито пък ще иде при законните му притежатели — изтъкна господин Хемлоу.

— Надали ще им липсва нещо, което никога не са имали — обади се равнодушно Малкия.

— Трябва да си повтарям, че вчера видях всичките фигури, наредени до пътя — каза господин Хемлоу. — Изгубеният шах. Видях го със собствените си очи, пък макар и само веднъж.

— Гледайте да не си изгубите мисълта — предложи Малкия. — Преди и ние да сме се изгубили оттук, хайде да се разберем как ще си вземем парите.

— Сериозно ли говорите? — удиви се господин Хемлоу. — Шаха го няма.

— Ние го доставихме — напомни Малкия. — Намерихме го, взехме го и ви го донесохме. Какво сме виновни, че не успяхте да го опазите в собствената си къща?

— Аз разполагам с известни възможности, ще знаете — отвърна господин Хемлоу.

— Точно така, значи ще можете...

— Не, не ме разбрахте — прекъсна го господин Хемлоу и огледа страховито намръщените физиономии около себе си. — С възможности за самозащита. Не възнамерявам да платя сто и петдесет хиляди долара за шах, който не притежавам.

— Господин Хемлоу — намеси се Епик, — нека бъдем справедливи. Момчетата работиха здраво. Доставиха шаха в къщата

ви. Кражбата му не е по тяхна вина. Трябва да им дадете нещичко.

Господин, Хемлоу се замисли. За пръв път в историята мъж, прикован към инвалидна количка и обграден от враждебно настроени професионални престъпници, изглеждаше толкова спокоен. Единствените му притеснения бяха свързани с изчезналия шах. Явно въобще не му пукаше за настроението на шестимата раздразнени мъже около него.

Най-сетне въздъхна:

— Вярно е, че все пак заслужават нещо.

— Знаех си, че сте свестен тип, господин Хемлоу — усмихна се Стан.

— Шаха вече го няма и сигурно никога няма да го видя, но от друга страна, си свършихте работата, а и както отбелязахте, наследниците на Нортууд никога повече няма да сложат ръце на него. Ще платя по десет хиляди долара на човек.

— Но това е само една трета! — възмути се Стан.

— Не възнамерявам да се пазаря — отвърна господин Хемлоу. — Вие получавате една трета от обещаното, а аз — празна шахматна дъска. Не мислите ли, че петдесет хиляди долара са доста солена цена за парче дърво, господа?

Из помещението се разнесе дълбока въздишка.

— Приемаме — заяви Дортмундър.

Полицай Хемблат от пътна полиция откри лекаря в една болница в Ню Йорк. Онзи говореше доста сърдито в слушалката, но полицаят едва ли можеше да го вини.

— Просто ей така да нахълтат в паркинга на болницата и да офейкат с колата ми!

— Да, сър.

— Не бях минал и седем хиляди мили с нея.

— Вече са малко над седем, сър. Но поне можете да се радвате, че не са я ударили.

— Да знаете, че ще накарам хората в сервиза да й направят пълен преглед веднага щом уредя да я докарат на буксир.

— Това си е ваше право, сър.

— Но хванахте крадците, нали?

— Задържахме двама души, сър, но все още не сме приключили със случая.

— Какво искате да кажете?

— Ами ще трябва да изясним въпроса кой е управлявал превозното средство в момента, в който е спряно за проверка. Честър Уилкокс не отрича, че го е откраднал, сър.

— Но нали е бил зад волана? Как може да отрича?

— Абсолютно правилно, сър. Въпросът е в това, че според него колата е открадната от някакво имение в Масачузетс, а не от Ню Йорк.

— Масачузетс ли? Че аз не познавам никого в Масачузетс. Отмъкнал я е вчера от подземния паркинг на болницата на Трето авеню, където се намирам и в момента. Казвате, че с него имало и някаква жена, нали?

— Тя твърди, че е стопаджийка, била се качила в колата сутринта близо до Ню Лебанон, на границата с щат Ню Хампшир.

— Истината ли казва?

— Трудно е да се каже, сър. Според Уилкокс дамата е била с него в имението и тя, а не той е знаела къде точно се намира то. Нейна била и идеята да откраднат колата ви. От друга страна обаче той не знае

нищо за нея, с изключение на малкото ѝ име. Може и да казва истината, но се съмнявам, че ще съберем достатъчно доказателства, за да я задържим в ареста.

— Стига ми да задържите него и да си върна колата. Според вас какво се опитва да постигне с тези истории, че е откраднал колата ми в друг щат и че го е накарала някаква стопаджийка? Да ни би да се надява, че ще го обявят за невменяем?

— Ако питате мен, сър, Уилкокс няма достатъчно мозък, за да се надява на каквото и да е — отвърна полицаи Хемблат. — Но нека ви кажа и останалото, ако позволите.

— Още нещо ли има?

— Искаме да сме сигурни, че от колата не липсва нищо, сър. Дистанционното за гаража ви, мобилният телефон и медицинската възглавничка за врата са си там, както и всички шахматни фигури в багажника.

— Какво в багажника?

— Шахматните фигури, сър — пълен комплект, без дъската. Доста са тежички, сигурно са от месинг. — Тази провинциална част на Северен Ню Хемпшир бе прекалено отдалечена, за да е чувала за откраднат в Ню Йорк шах.

— Нямам никакъв шах — отвърна докторът: той пък бе прекалено егоцентричен, за да обръща особено внимание на новините.

— Фигурите са в колата, сър, в багажника. Единият комплект е червен, а другият — черен.

— Но аз дори не играя шах.

— Може и така да е, сър, но фигурите са там.

— Не ги искам. Не са мои и не ми трябват.

— Струва ми се, че Уилкокс също няма да ни осветли по въпроса, сър. Ако каже, че фигурите са от имението, полза никаква, защото твърди, че не знае къде се намира то. Жената пък разправя, че не знае за какво имение.

— Вижте, полицаи, въобще не ми трябва никакъв шах.

Полицаи Хемблат се замисли.

— Знаете ли, сър — каза той, — ако не го искате, имате ли нещо против да го дадем за благотворителност? Тук наблизно има дом за възрастни хора, управляван от монашески орден. Сигурно ще успеят

да измайсторят някоя дъска и така ще дадем малко светлинна в живота на старите хора.

— Чудесна идея, полицай — отвърна лекарят. — Така направете.

— Дадено, сър.

— Ще ви звънна веднага щом уредя въпроса с буксира.

— Чудесно, сър. Съжалявам за притесненията ви.

— Е — отвърна лекарят, — всичко е добре, когато свършва добре.

Издание:

Автор: Доналд Уестлейк

Заглавие: Банда

Преводач: Петко Петков

Година на превод: 2008

Издание: първо

Издател: ИК „БАРД“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Националност: Американска

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-585-927-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1252>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.